

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

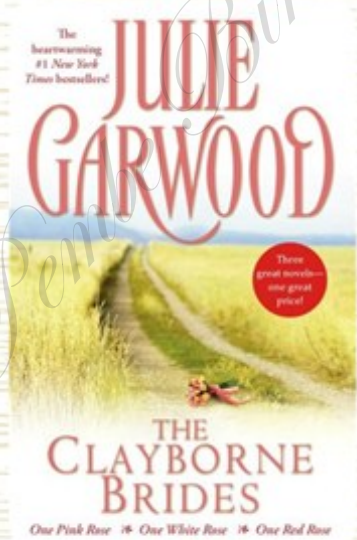
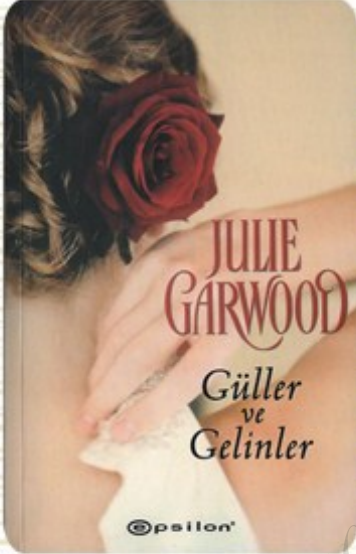
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

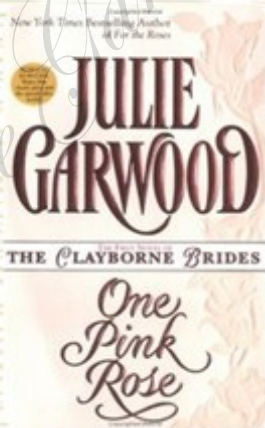
Julie Garwood - Güller ve Gelinler

Pembe Bir Gül

The Claybornes Serisi 2

Emma&P11 Ortak Yapım

ÖNSÖZ

Bir zamanlar oldukça tuhaf bir aile vardı. Onlar Clayborne'lardı ve birbirlerine kandan çok daha güçlü bağlarla bağlanmışlardı.

Daha küçük birer çocukken New York sokaklarında tanışmışlardı. Kaçak köle Adam, yankesici Douglas, silahlı soyguncu Cole ve dolandırıcı Travis şehrin yaşlı gangsterlerinin karşısında birbirlerine arka çıkarak yaşamlarını sürdürmeyi başarmışlardı. Yaşadıkları ara sokakta terk edilmiş bir kız bebek buldukları gün ona iyi bir yaşam sağlayacaklarına dair ant içip batıya yönelmişlerdi.

Sonunda Montana bölgesinin kalbinde bulunan Rosehill adını verdikleri toprak parçasına yerleşmişlerdi.

Büyürken onlara yol gösteren tek şey Adam'ın annesi Rose'dan gelen mektuplardı.

Rose, eline geçen mektuplarda oğlunun arkadaşlarının yüreктen dile getirdikleri korkularını, umutlarını, hayallerini okuyor ve bunun karşılığında onlara hiç sahip olmadıkları bir şey veriyordu: Bir annenin koşulsuz sevgisini ve kabullenişini.

Zaman içerisinde her biri ona Rose Anne demeye başladı.

Yirmi uzun yılın ardından Rose da onlara katıldı. Oğulları nihayet mutluydu, kızı da öyle. Onların yanına gitme nedeni bir kutlamaya katılmaktı ama ortalığı da karıştıracaktı. Kızı iyi bir adamla evlenmişti ve ilk çocuğuna hamileydi, oğulları ise güçlü ve onurlu adamlar olarak büyümüşlerdi, hepsi çok başarılıydı. Fakat Rose Anne henüz yeterince mutlu değildi. Oğulları bekârlığa fazlasıyla alışmış görünüyorlardı. Rose Tanrı'nın kendi başının çaresine bakanlara yardım edeceğine inananlardandı ve ona yapılacak tek şey kalıyordu.

Bu duruma müdahale edecekti.

Güller Zamanı

Sevgi hanemiz dolmaya başladığında
Kış değildi
Güller zamanıydı...
Önlerinden geçerken kopardık!

–Thomas Hood (1798-1845)

1. BÖLÜM

Rosehill Çiftliği, Montana Vadisi

Travis Clayborne ciddi ciddi bir adamı öldürmeyi düşünüyordu.

En küçük kardeş topraklarının güney sınırından yeni dönmüş, avının izini sürmeye devam etmeden önce bir gece evde kalmayı planlamıştı. Avı şu ana kadar hep bir adım önünde olmayı başarmıştı. Onu dağların arasındaki boğazda kısırdığını düşünmüştü ama bu ele geçirilmesi zor şeytan yine ortadan kaybolmuştu. Travis çıldırmasına neden olan bu adama istemeye istemeye şapka çıkarmak zorunda olduğunu hissediyordu. Hatta hayatta kalma becerilerini bile onu bulduğunda övebilirdi. Sonra da onu öldürecekti.

Bu işi bir an önce yapmaya karar vermişti. Düşmanın adı Daniel Ryan'dı ve işlediği günah bir oğul tarafından asla affedilemezdi. Ryan masum, altın kalpli ve kibar olan yaşlı

bir kadından - daha net olmak gerekirse Travis'in annesi Rose Anne'den - faydalanmıştı ve Travis onu öldürmenin aslında ona yapılacak bir iyilik olduğunu düşünüyordu. Travis şu an oturmuş, adaletin ondan yana olacağına dair kendini ikna etmeye çalışıyordu.

O akşam bu vahşeti kardeşleriyle birlikte konuşup neticelendirmek adına annelerinin yatmaya gitmesini beklemişti. Verandada ayaklarını korkuluğa dayamış yanı yana oturuyorlardı, başları eğik, gözleri kapalıydı.

Eniştereli Harrison, Rose üst kata çıkar çıkmaz onlara katılmıştı. Kardeşlerin sıkıntılı olduğunu fark etmişti ve tam sorunun ne olduğunu soracakken Travis niyetini açıkladı. Harrison onun yanındaki iskemleye çöküp bacaklarını uzattıktan sonra Travis'e onunla aynı fikirde olmadığını söyledi. Kanunun hırsızların hakkından geleceğini ve bu adamın da bu adil ülkedeki diğer adamlarla kadınlar gibi mahkemeye çıkarılma hakkına sahip olduğunu belirtti. Suçlu bulunduğu takdirde hapse atılacak ve cezasını çekecekti. Öyle acımasızca ve planlı bir şekilde öldürülmemeliydi.

Clayborne'ların hiçbiri Harrison'ın iddialarıyla ilgilenmedi. O bir avukattı ve her konuyu tartışmaya açmak doğasında vardı. Kardeşler Harrison'ın herkes için adalet istemesinin hoş bir şey olduğunu düşünüyorlardı. Küçük kız kardeşlerinin kocası çok dürüst bir adamdı ama İskoçyalıydı ve vahşi doğanın kanunları konusunda biraz saftı. Mükemmel bir dünyada masumlar hep korunup suçlular hep cezalandırılabilirdi, fakat onlar mükemmel bir dünyada yaşamıyorlardı. Onlar Montana bölgesinde yaşıyorlardı.

Ayrıca hangi kanun adamı dışarıda saldırmayı bekleyen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ölümcül çingiraklı yılanlar varken bir bahçe yılanıyla ilgilenme sıkıntısına katlanırdı ki?

Harrison meselelere Clayborne'lar gibi bakmayı reddediyordu. Travis'in Rose Anne'yi soyan adamın peşine düşmesi onu dehşete düşürüyordu, bu yüzden ona avukatı olarak daha akıllı davranmasını tavsiye etti. Hatta ona Plato'nun Devlet adlı eserini bir kez daha okumasını önerdi.

Travis kutsal bir görev olarak değerlendirdiği bu işten vazgeçmeyecekti. Harrison'ın tavsiyesi üzerine eğilip ona baktı.

"Bir oğul annesinden sorumludur ve bu onun öncelikli görevidir," dedi.

"Haklısın," diye mırıldandı Douglas.

"Rose Anne'nin kandırıldığını hepimiz biliyoruz," diyerek devam etti Travis sözlerine. "Adam altın kutusu ile pusulayı görmek istedi, öyle değil mi?"

"Keşke annem adama bunlardan bahsetmemiş olsaydı," diyerek araya girdi Adam.

"Ama bahsetti," dedi Douglas. "Ve bana kalırsa Rose Anne onun altın olduğunu söylediği için adam onu görmek istedi."

"Yani en başından beri istediği oydu," dedi Cole.

"Kalabalığın araya girmesini sağlamış olması adamın zekâsını gösteriyor," dedi Adam.

"Rose Anne bize bu Ryan denen adamın boyunun 1.80'in üzerinde olduğunu söyledi. Biraz da iriymiş," diye hatırlattı Douglas. "İri herhalde diğerlerinden daha kaslı anlamına geliyor. Böylesine iri bir adamın kalabalık tarafından itilip kakılabilmesi biraz garip bir durum. Evet, bence de en başından beri istediği oydu."

“Tanrı aşkına Douglas, böyle bir varsayımda bulunamazsın...” diyerek araya girdi Harrison.

Travis onun sözünü kesti. “Kimse annemizin saflığından faydalanamaz, faydalananın yaptığı yanına kâr kalamaz. Böyle bir yanlış düzeltmek ise oğullara düşer. Ne hissettiğimizi anladığından eminim Harrison. Senin de bir zamanlar bir annen vardı, değil mi?”

“Ben bundan o kadar emin olmazdım,” diye atıldı Cole, tek derdi Harrison’ı kızdırmaktı.

Harrison kayınbiraderinin bu iğnelemesine cevap verecek durumda değildi. “Konuyu çarpıtıyorsunuz,” dedi. Diğerlerinin dalga geçen homurtularının kesilmesini bekledikten sonra Travis’in hırsız öldürme planının taammünden cinayete gireceğini açıkladı.

Cole kahkaha atarak Douglas’ın arkasından uzandı ve bu kadar eğlenmesine neden olduğu için Harrison’ın sırtına vurdu. Ve oğulluk görevini yerine getirdiği için hapse atıldığında Travis’i nasıl dışarı çıkaracağını şimdiden düşünmeye başlaması gerektiğini söyledi. Ayrıca Travis adamı Montana sınırlarına çektikten sonra onu hep birlikte vurabilecekleri önerisini de getirdi kardeşlerine.

Harrison yenilgiyi kabul etmek üzcreydi. Kardeşlerle mantıklı bir şekilde konuşmanın imkânı yoktu. Şu an sakın durabilmesinin tek sebebi aslında hiçbirinin soğukkanlılıkla bir cinayet işleyemeyeceklerini biliyor olmasıydı. Kesinlikle bu konu hakkında konuşmaktan çok hoşlanıyorlardı.

“Peşine düştüğünüz adamın gerçekleri Daniel Ryan olduğunu nereden biliyorsunuz? Bu adı uydurmuş olabilir,” dedi. “Teksaslı olduğu konusunda da yalan söylemiş olabilir.”

“Hayır,” dedi Cole. “Adını ve nereden geldiğini Rose Anne’ye daha konuşmanın başında söylemiş. Onun bize getirmekte olduğu hediyeleri öğrenmeden önce.”

“Şükürler olsun ki ona diğer hediyelerden bahsetmemiş. Adam muhtemelen benim cep saatimi de çalmış olurdu,” dedi Douglas.

“Benim de haritamı,” diye söze karıştı Adam.

“Ve benim deri ciltli kitaplarımı,” diye ekledi Travis.

“Hırsız Teksaslı tamam mı?” dedi Adam. “Kelimeleri uzatarak telaffuz ediyormuş.”

“Bu doğru,” diye hatırladı Douglas. “Rose Anne konuşmasının şey olduğunu düşünmüş... Şey... Ne demişti Travis?”

“Etkileyici,” dedi Travis kaşlarını çatarak.

“Daniel adını da, Ryan adını da hiç sevmem,” diye belirtti Cole. “Bir de üstüne üstlük Teksaslı, zaten onları da sevmem. Güvenilmez olurlar.”

Harrison gözlerini devirdi. “Sen zaten hiç kimseyi ve hiçbir şeyi sevmezsin,” diye hatırlattı ona. “Bana bir iyilik yap ve ben yukarı çıkana kadar bu konu hakkında tek bir kelime daha etme. Mantıklı bir adam olduğumu her seferinde unutturmayı başarıyorsunuz bana.”

Cole güldü. “Karıyla birlikte Rosehill’e geri dönmek isteyen sendin. Ben de Rosehill’in bir parçasıyım Harrison, ister beğen ister beğenme.”

“Mary Rose’un loğusalık döneminde annesiyle birlikte olmaya ihtiyacı var. Yargıç Burns ile şehir şehir gezerken onu Blue Belle’de yalnız bırakamazdım. Ve bir daha ona ördek gibi yürüdüğünü söylemeye kalkışırsanız sizi yumruklarım. Anladınız mı? Şu an çok duyusal bir dönemde ve onun ne kadar şişmanlamış olduğundan bahsetmenize ya da...”

Cole onun cümlesini tamamlamasına izin vermedi. “Tamam, onunla dalga geçmeyeceğiz. Gün geçtikçe güzelleşiyor farkında mısınız?”

“O her zaman güzeldi,” dedi Adam.

“Ama şimdi yeğenime hamile ve çok daha güzel. Yine de bunu söylediğimi sakın ona söylemeyin yoksa bunu hep başıma kakıp durur. Kız kardeşim her fırsatta bana işkence etmekten büyük bir keyif alıyor ve ben bunun sebebini bir türlü anlayamıyorum.”

Harrison’ın gözlerinde beliren parıltıyı fark etti, onun kıskırtıcı bir şey söyleyeceğinin farkındaydı. Cole bu gece hiç kavga etme havasında değildi, bu yüzden gecenin konusuna dönmenin ve Montana’dan Teksas’a kaçmakta olan hırsızın yakalanmasından bahsetmenin daha doğru olacağına karar verdi.

“Travis yarın yola çıkacak mısın?”

“Evet.”

“Daniel Ryan’ın peşinden kimin gideceğine nasıl karar verildi?” diye sordu Harrison Travis’e. “Eğer bu Teksaslı kardeşinin pusulasını çaldıysa bu işi hiç tasvip etmesem de peşinden gitmesi gereken kişi Cole değil mi? Pusula onun için önemliydi sonuçta.”

“Cole henüz hiçbir yere gidemez,” dedi Adam.

“O yaşlı Shamus Harrington sakinleşene kadar burada kalmak zorunda,” diye ekledi Douglas.

“Sen ne yaptın Cole?” diye sordu Harrison, aslında alacağı cevaptan korkuyordu.

“Sadece kendini savundu,” dedi Adam. “Harrington’ın oğullarından biri silah çekmede Cole’dan daha hızlı olduğunu düşünmüş ve onu ateş etmeye zorlamış.”

“Ne oldu?” diye sordu Harrison.

“Kazandım,” dedi Cole sırtarak.

“O kadarını anladım,” diye terslendi Harrison. “Onu öldürdün mü?”

“Hayır ama neredeyse ölüyordu,” diye itiraf etti Cole. “İşin aslı peşime düşme şekli de bir garipti,” diye ekledi. “Lester Blue Belle’den geçen bir çeteye katılmış ve sokaklardaki söylentilere göre bir sonraki Cumartesi Hammond’daki bankayı soyacaklarmış.”

“Peşine düşmüş olması gerçekten biraz garip görünüyor,” dedi Douglas. “Lester arkadaşlarının arasında büyük adam edalarıyla dolaşmaktan hoşlanıyor. Belki de onları etkilemek istemiştir.”

“Ben zaten seninle kapışması için onların onu teşvik ettiklerini duydum,” dedi Adam. “Dooley adamların senin gerçekten kim olduğunu biliyormuş gibi davrandıklarını söyledi, Cole.”

“Dooley arkadaşı Hortlak ile fazla takılmaya başladı,” dedi Cole. “Onun her söylediğini ciddiye almamalısın Adam.”

“Muhtemelen ününü duymuşlardır,” diye bir tahminde bulundu Douglas.

“Bela arayıp duruyorlar,” dedi Cole. “Zaten herkes Harrington’ın oğullarının birer pislik olduğunu gayet iyi biliyor.”

“Bu doğru ama yaşlı Shamus yine de kin güdüyor,” dedi Douglas. “Dağ adamları aralarından biri vurulunca ne yapar bilirsin ve adamın beş oğlu daha var, bu yüzden bir süre son derece dikkatli olmalısın.”

“Ben her zaman dikkatliyimdir,” diye övündü Cole. “Şimdi düşünüyorum da aslında Ryan’ın peşine ben düşebilirim Travis. Senin başında zaten yeterince...”

Kardeşi sözlerini bitirmesine izin vermedi. “Hayır, sen burada kalıyorsun,” dedi. “Zaten ben her şeyi planladım.”

“Bu doğru,” dedi Douglas. “Bir taşla üç kuş vuracak.”

Travis onayladı. “Evraklarımı Wellington ve Smith’e götüreceğim, böylelikle Eylül ayında hukuk firmalarında staja başladığımda her şey hazır olmuş olacak. Hammond Pritchard’a çok yakın olduğu için oraya gidip Rose Anne’nin bana verdiği işi halledeceğim, sonra River’s Bend’e gidip Ryan’ı vuracağım, dönerken de Hammond’dan doğum günü hediyesini alıp buradaki kutlamaya tam zamanında yetişeceğim.”

“Bize Rose Anne’nin doğum günü hediyesi için on dolar borçlusun,” diye hatırlattı Cole Harrison’a.

“Ne alıyoruz?” diye sordu Harrison.

“Güzel bir dikiş makinesi,” dedi Douglas. “Adam’ın ona verdiği katalogda resmini görür görmez gözleri parlamıştı. Ona elbette ki en pahalı modeli alacağız. O en iyisini hak ediyor.”

Harrison onayladı. “Golden Crest ile River Bend ters istikamette değil mi?”

“Hemen hemen,” dedi Cole. “İşte ben de bu yüzden Ryan’ın peşine ben düşeyim diyorum Travis. Bu seni pek çok...”

Travis bir kez daha onun sözünü bitirmesine izin vermedi. “Senin burada kalman gerekiyor,” dedi.

Harrison bunu onaylayarak Travis’e onu zaman kaybindan ve dertten kurtaracak başka bir alternatif sundu.

“Dikiş makinesini Pritchard’dan alarak birkaç günlük at yolculuğundan kurtulabilirsin aslında.”

“Bu olabilir,” dedi Cole. “Ama Ryan Pritchard’da değil artık. Dün River’s Bend’e doğru yol almaya başlamış.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Harrison.

“Etrafa haber saldık,” dedi Adam. “Travis önce şu iyiliği halletmek zorunda kalman için oldukça kötü oldu. River’s Bend’e ulaştığında Ryan muhtemelen oradan da uzaklaşmış olacak.”

“Ben her şeyi ayarladım,” dedi Travis. “Bu Emily Finnegan denen genç kızı Golden Crest’te bulunan evleneceği adamın yanına götürmek hızlı bir sürüşle birkaç günümü alacak, sonra da sular yeteri kadar çekilmişse dereden geçeceğim ve ertesi akşamüstü River’s Bend’de olacağım.”

“Hayal görüyorsun,” dedi Adam. “Bir aydır sürekli olarak yağmur yağıyor. O dere dolmuştur. Etrafindan dolaşmak en az üç gününü alır.”

“Emily Finnegan kim?” diye sordu Harrison.

“O Rose Anne’nin yapmamı istediği iyilik,” dedi Travis.

Harrison dişlerini gıcırdattı. Bu kardeşlerden bilgi almayı başarmak çok zorlu bir işti ama o da onları zorlayacak kadar güçlüydü. Clayborne’lar onu şaşırtmak için gerçekleri hep saptırıyorlardı. Bunu bilerek yapıyorlardı. Hedeflerine ulaşmak için bir olmuşlardı ve “avlarından” alıkoymamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Cole’un da belirttiği gibi niyetlerinin ya da ahlak anlayışlarının sorgulanmasını istemiyorlardı. Kardeşlerin üçü hâlâ onun inadının kırılabileceğini sanıyordu. Onu en iyi tanıyan Adam idi. Kimse bir İskoçyalı kadar inatçı olamazdı ve Harrison Kuzey İskoçya Dağları’nda doğup büyümüş olduğu için oldukça inatçı bir İskoç’tu.

Harrison, “Neymiş bu iyilik?” diyerek Travis’e tekrar sordu.

“Rose Anne geçen hafta Cohen’lerle birlikte yemek

yemiş ve ona Pritchard'da mahzur kalmış olan bir kızıdan bahsetmişler. Ona eşlik eden kişi yolda ölmüş ve kendisini Golden Crest'e götürecektir birini arıyormuş ama bulamamış."

"Neden evleneceği adam Pritchard'a gelip onu almıyormuş?"

"Aynı soruyu ben de Rose Anne'ye sordum, o da bunun hiç uygun olmayacağını söyledi. Papaz Golden Crest'te bekliyormuş ve Bayan Emily Finnegan oraya kendisi gitmeliymiş. Rose Anne bu görevi benim üstlenmemi istedi."

"Hammond'ın Golden Crest'e çok yakın olduğunu düşünmüş olmalı," dedi Douglas.

"Neden Pritchard'dan biri ona eşlik edemiyormuş?" diye sordu Harrison. "Orası oldukça büyük bir kasaba. Muhakkak bu işi yapmaya gönüllü olan bir çift bulabilir."

"Pritchard'daki insanlar biraz batıl inançlı olabilirler," dedi Cole.

"Bu da ne demek şimdi?" diye sordu Harrison.

"Bu, Emily onlara tekin görünmüyor demek," diyerek bir açıklama getirdi Cole.

"Görünüşe bakılırsa Bayan Emily birkaç refakatçi eskitmiş," dedi Douglas.

"Kaç tane?" Harrison öğrenmek istiyordu.

"Kaydı tutulamayacak kadar çok sanırım." Cole durumu bilerek abartıyordu. "Söylentilere bakılırsa iki tanesi ölmüş. Travis yanına şans getirecek bir şeyler alsan çok iyi olacak," diye ekledi başını kardeşine doğru sallarken. "Aslında sana şanslı pusulamı verirdim ama artık bende değil, çünkü o sinsî, o hain, o..."

Harrison o yine sinirlenmeden önce araya girdi. "Pusu-

lanın şans getirip getirmeyeceğini bilemezsin Cole. Onu henüz görmedin.”

“Onu bana Rose Anne aldı. Bu da şans getireceği anlamına gelir.”

“Sen de Pritchard halkı kadar batıl inançlısın,” diye mırıldandı Harrison. “Travis sen bu Bayan Emily ile başının derde girebileceğini düşünüyor musun?”

“Hayır,” dedi Travis. “Batıl inançlarım yok ve onun hakkında söylenenlerin yarısına bile inanmıyorum. Ne kadar kötü olabilir ki?”

2. BÖLÜM

Genç kız tam bir yürüyen felaketti.

Daha kasabadan çıkmayı başaramadan Travis yumruklanmış, tekmelenmiş, yere yuvarlanmış ve üzerine ateş edilmişti ki bunları yapan kişi Pritchard'lı biri değildi. Hayır, bunları yapan kişi Bayan Emily Finnegan'dı. Bütün olanların bir yanlış anlamadan kaynaklandığına dair rahmetli annesinin üzerine yemin etmişti ama Travis ona inanmamıştı. Neden inansın ki? Dostları Cohen'lerden öğrendiğine göre Emily'nin annesi hayattaydı ve muhtemelen şu anda Boston'da Bay Finnegan ile birlikte İrlanda dansı yapmakla meşguldü. Her ikisi de sevimsiz ve nankör kızlarını Golden Crest'te yaşayan masum bir zavallının başına atmayı başardıkları için son derece mutlu olmalıydılar.

İtiraf etmek gerekirse Bayan Emily ufak tefek ve güzeldi. İri ela gözleri ve kulaklarının arkasına attığı samur rengi saçları vardı. Gözleri bir an kahverengiyken diğer bir an altını ışıltılar saçıyordu. Ağzı da hoştu, tabii açılana kadar ki Travis bunu kısa bir süre içerisinde fark etmişti. Genç kız

hemen hemen her konuda fikir sahibiydi ve ileride herhangi bir yanlış anlaşılma olmasın diye aklından geçenleri onunla paylaşmak zorunda hissediyordu kendini.

Ukala biri değildi ama öyle görüldüğü kesindi. Travis onunla tanıştığı acı dolu ilk beş dakika içinde hakkında epeyce fikir edinmişti.

Otel sahibi Olsen, yolcu arabalarının kalktığı yerde buluşmalarını önermişti. Travis kızı daha yolun başındayken görmüştü. Direğin hemen arkasında duruyordu, bir elinde siyah bir şemsiye diğer elinde ise bir çift beyaz eldiven vardı. Kaldırımın üzerine dağ yolundan geçirilmesi neredeyse imkânsız görünen en az altı bavul sıralanmıştı.

Bayan Finnegan baştan aşağı beyaz ketenlere bürünmüştü. Travis onun kilise kıyafetini değiştirecek vakit bulamadığını düşündü. Fakat sonra günlerden Perşembe olduğunu hatırladı.

Tam anlamıyla kötü bir başlangıç yaptılar. Genç kız yolun kenarında başı yukarıda hazır ol pozisyonunda durmuş karşı taraftaki kargaşayı izliyordu. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen birkaç kabadayı Lou'nun meyhanesinin önünde toplanmış gürültü yapıyordu. Belki de bu yüzden Travis'ın arkasından yaklaştığını fark etmemişti.

Travis omuzlarından kibarca kavrayıp onu kendisine doğru döndürmeye çalışarak muhtemelen büyük bir hata yapmıştı. Karşısına çıkıp şapkasının ucuna dokunarak selam vermeli, ardından ona kendini tanıtmalıydı. İşte kız ona o zaman ateş etmişti. Bu çok hızlı olmuştu, Travis kenara kaçacak zamanı güçlükle bulabilmişti. Bayan Finnegan eldivenlerinin altında sakladığı küçük tabancayı arkasına dönerken çıkarıvermişti. Genç adam namlunun pa-

rılıtısını görmemiş olsaydı şu an vurulmuş bir halde yerde yatıyor olurdu, neyse ki son anda kaçmayı başarmıştı.

Silahın tek kurşun aldığından emindi ama yine de işi ni şansa bırakmadı. Fırlatarak genç kızın bileğini tuttu ve havaya kaldırdı. Sonra da ağzının payını verebilmek için ona yaklaştı.

Kız tam o anda şemsiyesini üzerine savurdu ve sol dizini tekmeledi. Doğrusunu söylemek gerekirse kasıklarını hedef almıştı, ilk seferinde ıskalayınca ikinci kez denemeye karar verdi.

Travis işte o anda Bayan Emily Finnegan'ın deli olduğuna karar verdi.

“Bırak beni, ahlaksız adam.”

“Ahlaksız mı? Bu da ne demek oluyor şimdi?”

Genç kız bu soru karşısında afallayarak omuz silkti. Bu konuda en ufak bir fikri dahi yoktu. Bildiği tek şey kız kardeşi Barbara'nın bu kelimeyi kullanarak istemediği taliplerinden kurtulmayı başarıyor olmasıydı. Sürekli entrikalar çeviren kız kardeşinin işine yarayan her şeyi artık o da kullanacaktı. Emily Boston'dan buraya trenle gelirken buna karar vermişti.

“Bunun bir hakaret olduğunu bilmen yeterli,” dedi. “Şimdi bırak beni.”

“Beni öldürmeyeceğine söz verersen seni bırakırım. Ben seni Golden Crest'e götüreceğim olan kişiyim,” dedi Travis öfkeyle. “Ya da sen bana ateş edene kadar öyleydim. Bana bir tekme daha atmaya kalkışırsan yemin ederim yolun bundan sonrasını tek başına gidersin ve seni...”

Onu yalağa atacağına dair tehdidini savurmadan önce genç kız lafa girdi.

“Bay Clayborne sen misin? O-olamaz...” diye keke-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ledi. Yüzünde dehşete kapılmış bir ifade belirdi. “Se-sen yaşlı değilsin.”

“Bir çocuk da değilim,” diye terslendi. “Ben Travis Clayborne,” diyerek hızla eklerken dizi hâlâ zonkladığı için şapkasını çıkarıp ona selam verme çabası içine girmeydi. “Bana silahını ver.”

Genç kız karşı koymadı. Silahı onun avcuna bırakırken kaşlarını çatı. Özür bile dilememişti ve Travis bu eksikliği hemen fark etmişti.

“Yemin ederim bir hafta boyunca topallayacağım. Ayakkabılarının içinde ne var? Demir mi?”

Kızın gülümsemesi baş döndürücüydü, sağ yanağında küçük, güzel bir gamze belirliyordu ki Travis’in bunu fark etmesi hiç iyi değildi. Ondan hoşlanmadığına karar vermemiş olsaydı, onun basit bir güzellikten daha fazlasına sahip olduğunu düşünebilirdi. Gayet güzeldi. Bu deli kızın biraz önce onu öldürmeye kalkıştığını aklından çıkarmamalıydı.

“Bu ne kadar aptalca bir tahmin!” dedi genç kız. “Ayakkabımın içinde elbette demir yok. Seni tekmelediğim için özür dilerim ama sinsice yaklaşan sendin.”

“Öyle bir şey yapmadım.”

“Öyle olsun bakalım,” dedi kız onu sakinleştirmeye çalışarak. “Fikrini değiştirmek konusunda şaka yapıyordun değil mi? Çaresiz bir bayanı ortada bırakmayacaksın, öyle değil mi?”

Bu küçük kız espri anlayışına da sahipti demek. Travis onun kendini çaresiz olarak tanımladığı anda bu karara varmıştı. Bayan Finnegan bu sözleri çok ciddi bir ifadeyle söylemişti ve dizi hâlâ sızlasa da Travis’in içinden kahkaha

atmak geliyordu. Ondan hâlâ kurtulmak istiyordu elbette, yine de daha iyi bir ruh hali içindeydi.

Bay Clayborne sorusuna uzun bir süre cevap vermeyince bilmediği bir yerde tek başına bırakılma düşüncesi genç kızın ürpermesine yol açtı. Derin bir nefes alarak yapılabileceği tek şey olduğunu düşündü.

Tanrı yardımcısı olsun, bu ahlaksız adamla flört edecekti. St. Louis'den satın almış olduğu o anlamsız pembe beyaz renkli pahalı yelpazeyi çıkardı, trende saatler boyu yapmış olduğu egzersizlerin ardından tek bir bilek hareketiyle onu açmayı başararak yüzünün önüne tuttu. Yıkaklarını bilerek gizledi, çünkü karşısındaki adamın kıza dediğini görmesini istemiyordu. Bu gibi komik şeyler yaptığında kıpırmızı kesildiğini çok iyi biliyordu.

Onunla sadece flört etmeyecekti; kibar ve utangaç genç kızı da oynayacaktı. Derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini kırıştırarak bakışlarını ona dikti. Bu da kız kardeşinin taktiklerinden biriydi. Barbara böyle yaptığı zamanlarda son derece saf görünürdü ama Emily şu an sadece bir aptal gibi göründüğünü düşünüyordu. Tanrı biliyor ya kendini gerçekten öyle hissediyordu.

O pratik ve akli başında karakterinin bir şekilde ortaya çıkarmaya uğraştığını anladığı anda onu bastırmaya çalıştı. Değişeceğine yemin etmişti, kendini ne kadar aptal hisse-derse hissetsin bundan vazgeçmeyecekti.

Travis onun açılıp kapanan kirpiklerini kısa bir süre sessizce inceledi. Kızın deli olduğu ortadaydı ama yine de bir an için onun adına üzüldü. Bayan Finnegan kesinlikle hiç bilmediği bir yerdeydi; pisliğiyle nam salmış olan Pritchard'ın ortasında özel Pazar günü giysilerini giymiş

duruyor ve doğru tavırlar sergileyebilmek için elinden geleni yapıyordu.

Travis kızın onu manipüle etmeye uğraştığının farkındaydı, bu yüzden onunla biraz eğlenmeye karar verdi.

“Belki de bir yerlere gitmeye kalkışmadan önce Doktor Morganstern’e görünmen senin için daha iyi olacak. Gözlerinin sürekli olarak açılıp kapanmasına bir çare bulabilir. Terbiyesizlik etmek istemem ama bu durum seni rahatsız ediyor olmalı.”

Genç kız yelpazesini sertçe kapadıktan sonra iç çekti. “Bir ağaç kadar kalın kafalısın Bay Clayborne ya da ben ‘bu işi henüz mükemmelleştiremedim.”

“Neyi mükemmelleştiremedin?” diye sordu Travis.

“Flörtü Bay Clayborne. Seninle flört etmeye çalışıyorum.”

Dürüstlüğü onu etkiledi. “Neden?”

“Neden mi? Böylelikle sana istediğim şeyi yaptırabilecektim. Ama bu işte hiç başarılı değilim, değil mi?”

Travis bu saçma soruya cevap vermedi. “Seğirme son buldu,” dedi onu biraz daha sinirlendirmek için.

“Gözüm seğirmiyordu,” diye mırıldandı genç kız. “Gözlerimde bir sorun yok, teşekkür ederim. Sadece tekniğimi üzerinde denemeye çalışıyordum, hepsi bu. Yola çıkmak için gidip Bayan Clayborne’u bulunduğu yerden alalım mı? Umarım senden daha sevimlidir. Bana öyle şaşkın şaşkın bakmayı kes. Hava kararmadan gideceğim yere varmak istiyorum.”

“Bayan Clayborne diye biri yok.”

“Ah ama bu olamaz.”

Travis ona doğru eğildi. “Lütfen bir kez olsun mantıklı bir şey söyler misin?”

Genç kız ondan bir adım uzaklaştı. Bu adam gereğinden fazla hoştu. Yeryüzündeki en güzel yeşil gözlere sahipti. Emily, öfke saçıp kaba sorular sorarken bile bunu fark etmişti. Onun son derece yakışıklı olduğunun farkındaydı.

Travis Clayborne uzun boyluydu, zayıftı ama omuzlarındaki ve kollarındaki kaslar oldukça belirgindi. Genç kız daha aşağılara bakmaya cesaret edememişti - onu yeniden tekmelemeyi düşündüğünü sanabilirdi - ama bacaklarının da gayet düzgün ve kaslı olduğunu biliyordu.

Tartışmaya bile gerek yoktu, bu adam çok yakışıklıydı. Kadınlar muhtemelen peşinde koşup duruyorlardı. Aptal kadınlar onun o yeşil gözlerini gördükleri anda herhalde acınacak hale düşüyorlardı. Gülümsemesi de son derece etkileyiciydi. Gerçi ona sadece bir kez, bir saniyeliğine gülümsemişti ama bu bile kalp atışlarının hızlanmasına sebep olmuştu. Muhtemelen şu ana kadar yüzlerce kadının kalbini kırmıştı ve o bu listeye kesinlikle dahil olmayacaktı. Bu acı verici dersi yakın zamanda öğrenmişti.

Bayan Finnegan bir anda dik dik bakmaya başlayınca, Travis buna neyin sebep olduğunu anlayamadı. “Seni Golden Crest’e götürmek için neden evli olmam gerekiyor?”

“Çünkü bu kadar yakışıklı bir adamla vahşi doğada baş başa kalmam hiç de uygun olmaz. İnsanlar ne düşünüyor?”

“İnsanların ne düşündüğü kimin umrunda! Zaten burada kimseyi tanımıyorsun, öyle değil mi?”

“Hayır ama Bay O’Toole ile evlendiğimde hepsiyle tanışacağım. Golden Crest buraya bir gün uzaklıktaysa muhtemelen alışverişimin bir kısmını gelecekte buradan yapacağım. Neden çekindiğimi anladığını sanıyorum banyım. Saygınlığımı korumak zorundayım.”

Travis omuz silkti. “Madem benimle gelemeyeceksin o zaman ben gidiyorum. İyi günler bayan.”

Yürümeye başladı. Kız bu tavır karşısında şaşkına dönmüştü. “Dur,” diye seslendi peşinden giderek. “Beni yalnız bırakmayacaksın değil mi? Bir beyefendi yardıma muhtaç bir bayanı asla yarı yolda...”

“Ben bir beyefendi olduğumu hiç sanmıyorum,” dedi Travis kaldırımında uzun adımlarla yürümeye devam ederken. “Ayrıca senin de yardıma muhtaç bir bayan olduğunu düşünmüyorum.”

Genç kız kolundan yakalayarak onu durdurmaya çalıştı ancak kendini bir anda sürüklenirken buldu.

“Kesinlikle yardıma muhtaç bir bayanım ve sen de bunu görmek istemeyen bir sefilsin.”

“Bir dakika önce yakışıklıydım, şimdi sefil oldum, öyle mi?”

“İkisi birden olabilirsin,” dedi genç kız.

Travis hızla dönerek ona baktı. Onu Pritchard’ın ortasında bırakamayacağını biliyordu, bunu yaparsa Rose Anne’nin yüzüne bir daha bakamazdı. Bu kızı Golden Crest’e götürecekse akıl sağlığını korumak için onunla bir pazarlık yapmalıydı.

“Yerinde olsam bunu bir iltifat olarak görmezdim,” dedi genç kız kızarak, Travis içten içe onun gerçekten çok çekici olduğunu kabul etti.

“Neyi iltifat olarak görmezdin?”

“Yakışıklı olmayı. Randolph Smythe’in da yakışıklı olduğunu düşünmüştüm ama sonra aşağılık bir yaratığa dönmüştü.”

Sakin sorma, diye uyardı Travis kendini.

“Randolph Smythe’in kim olduğunu öğrenmek istemiyor musun?”

“Hayır, istemiyorum.”

Genç kız yine de açıkladı. “Evlenmem gereken adamdı.”

Bu başlangıcı yaparak ilgisini çekmeyi başarmıştı. “Ama evlenmedin,” dedi Travis.

“Hayır, evlenmedim. Ama buna çok hazırdım.”

“Ne kadar hazırdın?”

Emily daha da kızardı. “Beni Golden Crest’e götürecekmisin?”

Konuyu, bu kadar ilgisini çektikten sonra değiştirmesine izin veremezdi. “Ne kadar hazırdın?” diye sordu yeniden.

“Mihrabın önünde onu bekledim ancak o gelmedi,” dedi genç kız başını sallayarak.

“Seni ortada mı bıraktı? Bu gerçekten aşağılık bir hareket,” dedi Travis kibar olmaya çalışarak. “Son dakika neden fikir değiştirdiğini anlayamıyorum.”

Travis ona gerçeği söylemiyordu. Randolph’un neden son dakikada fikir değiştirmiş olduğunu gayet iyi anlayabiliyordu. Adamın akli başına gelmişti. Travis Emily’nin onu da vurmaya kalkışıp kalkışmadığını merak etti. Bu bile aklını başına alıp adamın tam ters istikamete kaçmasına sebep olabilirdi.

“Yani evlilik gerçekleşmedi,” dedi, hiçbir şey söylemekten iyiydi. Genç kız ona yüzünde umut dolu, dürüst bir ifadeyle bakıyordu, muhtemelen ondan daha şefkat dolu bir şeyler söylemesini bekliyordu.

Travis en iyi atışını yaptı. “Bazı erkekler bir kadına bağlanma konusunda güçlük çekerler. Sanırım Randolph da onlardan biriydi.”

“Hayır, değildi.”

“Bakın bayan, bu konuda kibar davranmaya çalışıyorum.”

“Neden kiliseye gelmediğini öğrenmek istemiyor musun?”

“Ona ateş ettin değil mi?”

“Böyle bir şey yapmadım.”

“Bunu neden yaptığını gerçekten bilmek istemiyorum, tamam mı? Düğünün gerçekleşmediğini söylemek yeterli.”

“Ah ama bir düğün oldu. Sana kız kardeşimin de kiliseye gelmediğini söylemeyi unuttum, değil mi Bay Clayborne?”

“Dalga geçiyorsun.”

“Çok ciddiylim.”

“Kardeşinle Randolph...”

“Artık yasal olarak evliler.”

Travis kalakalmıştı. “Nasıl bir aileden geliyorsun? Öz kardeşin sana ihanet mi etti?”

“Zaten hiçbir zaman çok yakın olmamıştık,” diye cevap verdi genç kız.

Travis gözlerini kısarak ona baktı. “Bu seni hiç de çıldırtmışa benzemiyor.” Başını iki yana salladı. Bu hikâyenin onu niye bu kadar etkilediğini çözemiyordu. Randolph Smythe’ı tanımıyordu ama Emily’ye böylesine iğrenç bir şey yapmış olduğu için adamı yumruklamak istiyordu. İşin aslı Emily Finnegan’ı da tanımıyordu. Peki onu niye umursuyordu?

Emily onun bakışlarında beliren acımayı fark edince ateş püskürdü. “Sakın bana acımaya kalkışma Bay Clayborne.”

Onu yine tekmelemek istiyormuş gibi görünüyordu.

Travis'in yüreğinde ona karşı hissettiği o ufacık şefkat bir anda yok oldu. "Bu muhtemelen senin hatandı."

Bakışlar öldürebiliyor olsaydı, genç adamın tabutunun ölçüleri alınıyor olurdu. Travis bu tahminini geri alamadığı gibi bir de başını sallayarak ne dediğinin fazlasıyla farkında olduğunu bildirdi.

Genç kız, "Peki, bunu nasıl yapmışım?" diye sorarken kollarını göğsüne doğru kaldırdı ve şemsiyesi kazayla da olsa bir kez daha ona çarptı, ancak biraz önce son derece kaba bir yorum yapmış olduğu için Travis'den özür dilemedi.

Travis onun bunu bilerek yaptığını düşünüyordu. Şemsiyeyi elinden alıp bavulların üzerine attıktan sonra sorusunu yanıtladı.

"İşe yaramayan alçak bir adam bulmuşsun; işte senin hatan bu ve şu ana kadar onsuz daha iyi olduğunu çoktan fark etmiş olman gerekirdi."

Kendini affettirmeyi başarmıştı. Onu kötü niyetle suçlamamış, sadece dürüst davranmıştı. Ve haklıydı. Randolph gerçekten alçağın tekiydi.

"Beni Golden Crest'e götüreceksin mi?"

"Sana eşlik eden çift ne oldu?"

"Biraz daha belirleyici olabilir misin?"

"Biraz daha belirleyici mi?"

"Hangi çiftten bahsediyorsun?" diye sordu Emily.

Genç kız dikkatini üzerine çekmeyi başarmıştı. "Kaç çift vardı?"

"Üç."

"Üç kişi mi, üç çift mi?"

"Üç çift," diye cevap verdi genç kız.

Travis onun bakışlarını hızla yere çevirdiğini gördü.

Bunun sıkıntılı bir konu olduğu ortadaydı. Çok geçmeden Cole'un Pritchard'daki batıl inançlı kişilerin Emily Finnegan'ı tekin olmamakla suçladıklarını söylediğini hatırladı. Konuşmanın bu kısmına gerçekten özen göstermeliydi, fakat bunu düşünmek için geç olduğunun da farkındaydı. Yine de onu kendini güvende hissedeceği bir yere götürmeden önce olup bitenleri öğrenmeliydi.

"Sana altı kişi mi eşlik etti?"

"Bu çok uzun bir yolculuktu, Bay Clayborne."

"İlk çiftte ne oldu?"

"Johnson'lara mı?"

"Pekâlâ, Johnson'lara," diyerek onun devam etmesini istedi. "Onlara ne oldu?"

"Bu son derece trajikti."

Travis aslında onun ne söyleyeceğini tahmin edebiliyordu. "Eminim öyledir. Onlara ne yaptın?"

Emily omuzlarını dikleştirdi. "Onlara hiçbir şey yapmadım. Trende hastalandılar, sanırım onları yedikleri bir şey etkiledi çünkü diğer yolcuların da çoğu hastalandı. Şikago'da kaldılar ama şimdiye kadar iyileşmiş olduklarından eminim."

"İkinci çiftte ne oldu?"

"Porter'lardan mı bahsediyorsun? O da oldukça trajikti," diye itiraf etti. "Onlar da hastalandılar. Bence balıktan."

"Balıktan mı?"

"Evet, onlar da balık yedi. Böyle olacağını biliyordum ve Bay Porter'ı uyardım ama beni dinlemedi ve balığı yedi."

"Ve?"

"O ve eşi St. Louis'de trenden indirildiler."

"Kötü balık insanı öldürebilir," dedi Travis.

Genç kız başını hızla salladı. “Zavallı Bay Porter’ı öldürdü zaten.”

“Peki ya Bayan Porter?”

“Kocasının hastalığı için herkesi - hatta beni bile - suçladı. Buna inanabiliyor musun? Ben onu balığı yememesi için uyarmıştım, fakat o çok kararlıydı.”

“O zaman kadın niye seni suçladı?”

“Çünkü Johnson’lar da hastalanmıştı. Bunun yemekten olduğuna inanmadı. Benim herkesi hasta ettiğimi düşündü. Bu konuda korkmanıza gerek yok bayım. Balık yemezseniz başınıza hiçbir şey gelmez.”

“Üçüncü çift de mi balık yedi?”

Emily başını iki yana salladı. “Hayır ama onların başına gelen de oldukça...”

“Trajik miydi?” diyerek onun sözünü tamamladı Travis.

“Evet, trajikti. Nereden biliyorsun? Bay Hanes’e ne olduğunu duydun mu?”

“Hayır, sadece tahmin yürütmüştüm. Hanes’e ne oldu?”

“Vuruldu.”

“Birini vurduğunu biliyordum.”

“Ben vurmadım,” diye bağırdı genç kız. “Neden böylesine kötü bir şey yaptığımı düşünüyorsun?”

“Beni vurmaya çalıştın,” diye hatırlattı ona genç adam.

“O bir kazaydı.”

Travis onunla biraz eğlenmek istedi. “Pekâlâ. Bay Hanes’i kaza eseri vurmuş olabilir misin?”

“Hayır, vurmadım. O ve diğer adam kâğıt oynuyorlardı, sonra bir tanesi - şu an hangisi olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum - diğerini hile yapmakla suçladı. Kavgaya çıktı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ve Bay Hanes vuruldu. Yarası ölümcül değildi ve aslında yaralanan diğer adam da olabilirdi, çünkü ikisi de birbirine silah çekmişti. Bu hiç medeni bir durum değildi. Bayan Hanes ile birlikte bir kaza kurşununa kurban gitmemek için oturduğumuz yerin altına saklanırken en iyi şapkamı mahvettim.”

“Sonra ne oldu?”

“Kondüktör Bay Hanes’i kolundan tuttu, treni Emmerson’ın dışında durdurdu ve onun karısıyla birlikte kasabanın doktoruna gitmesini sağladı.”

“Ve yolun sonraki kısmını yalnız başına geldin?”

“Evet,” dedi Emily. “Yolu bilseydim Golden Crest’e de tek başıma gidebilirdim. Otel sahibi bir rehber ihtiyacım olduğunu söyledi ve ben de bir rehber aradım. Sonra sen bu işi yapmayı teklif ettin. Beni götüreceksin, öyle değil mi?”

“Tamam, seni götüreceğim.”

“Ah, teşekkür ederim Bay Clayborne,” diye fısıldadı genç kız ve onun elini tutarak gülümsedi. “Pişman olmayacaksınız.”

“Bana Travis diyebilirsiniz.”

“Harika. Travis bana eşlik etme nezaketini gösterdiğin için sana çok teşekkür ederim.”

“Nazik olmaya çabalamıyordum. Anladığım kadarıyla bu iş başıma kaldı ve yola ne kadar çabuk çıkarsak senden o kadar çabuk kurtulmuş olacağım.”

Emily elini çekip bavuluna yöneldi. “Dürüst ve samimi davranmamaya karar vermiş olsam da çok kötü ve küstah bir adam olduğunu söylemeden geçemeyeceğim.”

“Konuşmaya başladığından beri son derece dürüst ve samimisin zaten, yoksa yanılıyor muyum?”

“Evet ama öyle olmamam gerektiğini şimdi hatırladım.”

“Bu kez bunun nedenini açıklamayı istemeyeceğim,” diye mırıldandı Travis. “Ben atları getirirken burada bekle. Emily, bu arada dağ yoluna sadece iki bavulla çıkabilirsin. O’Toole daha sonra gelip diğerlerini alır. Onları şimdilik otele bırakabilirsin. Olsun onların çalınmamasını sağlar.”

“Öyle bir şey yapmayacağım,” diyerek onun arkasından bağırdı Emily. Kaba adam yolu yaralamıştı bile. “Bavullarımın hepsini yanıma alacağım ve çok teşekkür ederim.”

“Hayır, almayacaksın ve bir şey değil.”

Genç kız öfkeyle dişlerini sıktı. Onun yoluna devam etmesini izledi, attığı her adımda kalçasının ve omuzlarının aldığı şekli inceledi, bu kibirli adamın yürüyüşü çok çekiciydi. O kesinlikle çok çekici bir adamdı. Bu kadar çekilmez davranışlara sahip olması gerçekten üzücüydü.

İçini çekerek başka bir yöne bakmaya çabaladı. Bay O’Toole ile nişanlıydı, bu yüzden diğer adamın ne kadar yakışıklı olduğunu umursamamalıydı.

Ailesindeki sokak kedisi o değil Barbara idi. Emily mantıklı ve güvenilir olardı. Eski ayakkabılara benziyorum, diye düşündü. Hayır, o geçmişte mantıklı ve güvenilirirdi, artık olmayacaktı.

Genç adam karşıya geçerken, arkasından seslendi. “Travis seni uyarıyorum. Ben hiç de güvenilir biri değilim.”

“Zaten öyle olduğunu düşünmemiştim,” diye cevap verdi genç adam. “Ayrıca aklın da başında değil.”

Emily keyifle gülümsedi ve verdiği bu tepki Travis’in durmasına sebep oldu. “Aklımın başımda olmadığını mı düşünüyorsun?”

Dürüst olmak gerekirse genç kız bu şekilde görünmek-

ten hoşlanmışa benziyordu. Bu kız ona hakaret ettiğinin farkında değil miydi?

Hayır, bu aslında hakaret değildi. Kesinlikle gerçeği dile getirmişti.

“Emily?”

“Evet.”

“O’Toole bir deliyle evleneceğinin farkında mı?”

3. BÖLÜM

Emily kin güdüyordu. Dik bakışları ve sessizliği çok eğlenceliydi, fakat Travis gülmeye cüret edemedi, hatta gülümsemedi bile. Bunu yaptığı anda onunla eğlendiğini anlayacaktı ve Travis de durumun yeteri kadar tadını çıkaramayacaktı.

Emily akşamüstü atları dinlendirmek için durana kadar onunla konuşmadı. Travis bu konuda ona bilerek bir baha- ne sunmuştu ve genç kız bu yalana inanmış görünüyordu. Travis aslında onun dinlenebilmesi için bu molayı vermiş- ti. Sürekli ata binen bir bayana benzemiyor ve poposunu sürekli olarak eyere vurup duruyordu, yüzünde acı çektiğini düşündüren bir ifade de belirmişti ve bu bile onun yeterince darbe almış olduğunu gösteriyordu.

Zavallı kız toprağa ayak bastığında yerinden zorlukla doğrulmayı başaramamıştı.

Travis'in yardım önerisini kabul etmedi, hatta yüzünde belirmiş olan abartılı yaralanmış ifadenin komik olduğunu da düşünmedi.

Sarp dağ yolunda, en yavaş yavaş tırmandıkları için

hava serinlemeye başlamıştı. Travis kız soğuktan titremeye başlayana dek kamp ateşi yakmayı ertelemişti. Yemeklerini tek kelime etmeden yediler, Travis bu yolculuğun tahmin ettiği kadar kötü geçmeyeceğini düşünmeye başladığı sırada ise Emily suskunluğunu bozarak her şeyi mahvetti.

“Bunu bilerek yaptın değil mi Travis? İtiraf et, sonra da benden özür dile, belki o zaman seni affedebilirim.”

“Bunu bilerek yapmadım. Sağ bacağını eyer kaşının üzerindeki kancanın üzerine koymam gerekiyordu, hatırladın mı? Yan eyer kullanmada ısrarcı olan sendin. Bunu daha önce kullanmamış olduğunu nereden bilebilirdim?”

“Güney’de hanımefendiler yan eyer kullanırlar,” dedi Emily.

Travis başının ağrımaya başlayacağını hissediyordu. “Ama sen Güneyden değilsin, değil mi? Sen Boston’dan geldin.”

“Bunun söylediğim şeyle ne alakası var? Güneyli kadınlar çok daha kibar ve zariftirler. Bunu herkes bilir, ben de bu yüzden Güneyli olmaya karar verdim.”

Genç adamın şakakları zonklamaya başlamıştı. “Güneyli olmaya karar veremezsin.”

“Elbette verebilirim. Ne istersem o olurum.”

“Neden Güney?” diye sordu Travis anlamış olmasına rağmen.

“Bayanların konuşmasındaki o ağırlık kulağa son derece kadınsı ve ahenkli geliyor. Bunun üzerine çok çalıştım, emin ol neden bahsettiğimi çok iyi biliyorum. Hatta bu işi mükemmel bir hale getirdim. Duymak ister misin, bak...”

“Hayır, istemem. Emily, Güneyli bayanların hepsi yan eyer kullanmaz.”

Genç kızın bakışları Travis'in eyer konusunu yeniden açtığı için pişman olmasına sebep oldu.

"Çoğu Güneyli bayan kullanır. Ayrıca daha önce yan eyer kullanmamış olmam sen müdahale etmeseydin kullanamayacağım anlamına gelmiyor. Beni bilerek atın üzerine o şekilde attın değil mi? Boynumu kırabilirdim."

Travis bu yersiz suçlamayı üstlenmeyecekti. "Ben sadece sana yardım ettim. Senin o hareketi yapacağını nereden bilebilirdim? Omzun hâlâ acıyor mu?"

"Hayır, acısı dinene kadar omzumu ovmuş olmanı takdirle karşılıyorum. Yine de elbisem toprakla kaplandı ve sana bu yüzden de çok teşekkür ederim. Clifford O'Toole hakkımda ne düşünecek?"

"Muhtemelen gözü senden başka bir şey görmeyecektir, seni seviyorsa görünüşünün onun için hiçbir önemi olamaz."

Emily elmasından bir ısırık aldıktan sonra ona doğruyu söylemeye karar verdi.

"Beni sevmiyor. Nasıl sevebilir ki? Hiç tanışmadık."

Travis gözlerini yumdu. Emily ile konuşmak Cole'a karşı bir tartışmayı kazanmaktan bile zordu. Durum ümitsizdi.

"Hiç tanımadığın bir adamla mı evleneceksin? Bu biraz garip değil mi?"

"Pek sayılmaz. Mektup aracılığıyla evlenen gelinleri hiç duymadın mı?"

"Onlardan biri misin?"

"Sayılır," diye mırıldandı genç kız. Aslında öyleydi ama gururu bunu itiraf etmesini engelliyordu. "Bay O'Toole ile mektuplaşarak iletişim kurduk ve ben onu son derece

iyi tanıdığımıza inanıyorum. Tam bir belagat ustası. Şiirler de yazıyor.”

“Sana şiir mi yazdı?” diye sordu Travis sırtarak.

Emily çenesini havaya dikti. “Bu kadar komik olan ne?”

“Kulağa biraz... Hanım evladı gibi geliyor.”

“Öyle olmadığına seni temin ederim. Şiirleri çok güzel. Sırtımayı keser misin lütfen! Onlar çok güzel ve Bay O'Toole da son derece zeki biri. Mektuplarını okusan bana inanırsın. Üçü de bavulumun içinde. Onları okuman için getirmemi ister misin?”

“O mektupları okumak istemiyorum. Neden bir yabancıyla evlenme konusunda bu kadar kararlı olduğunu hâlâ söylemedin.”

“Tanıdığım biriyle evlenmeye kalkıştığımda olanları biliyorsun.”

“Yani buna terk edilen gelin olduktan sonra karar verdin, öyle mi?”

“Bunun yaşadığım son hayal kırıklığı olmasına karar verdim diyelim.”

“Öyle mi?” dedi Travis, genç kızın gelecekteki hayal kırıklıklarını ne şekilde önlemeyi düşündüğünü merak ediyordu doğrusu.

Emily aklından geçenleri okumuş gibiydi. “O gece sabaha kadar uyumadım... Düşün gecemde.”

“Ağladın mı?”

“Hayır, ağlamadım. Bütün geceyi durumumu düşünerek geçirdim ve sonunda hayatımı tümüyle değiştirecek bir plan yaptım. O güne kadar hep dürüst ve samimi olmuştum, fakat bundan sonra olmayacağım.”

“Peki, bana karşı neden dürüstsün?”

Genç kız omuz silkti. “Sanırım olmamalıyım. Ama seni bugünden sonra bir daha görmeyeceğim - en azından göreceğimi düşünmüyorum - bu nedenle bir sahtekâr olduğumu bilmende bir sakınca yok.”

“Olmadığın biri gibi davranmaya çalışman işleri sadece daha da kötüleştirecek.”

“Kendim olmak bana hiçbir fayda sağlamadı, bunu keşfettikten sonra kendimi yeniden yaratmaya karar verdim. Sürekli olarak çalışıp sıkıcılığa varan bir gerçekçiliğe sahip olmaktan yoruldum.”

“Bence aşırı tepki veriyorsun.” *Ve delisin*, diye geçirdi içinden. “Gururun incinmiş ama bunu kısa süre içinde atlatabilirsin.”

Onun bu bilmiş tavrı Emily’yi rahatsız etti. “Ne yaptığımı çok iyi biliyorum ve kararımın gururla bir ilgisi yok. Çok çalışmanın bana hiçbir faydası olmadı. Sana bunu bir örnekle açıklayayım mı?” Travis’in cevap vermesini beklemeksizin sözlerini sürdürdü. “Randolph bankacı olmak için eğitim alıyordu. Resmi olarak nişanlandığımızda üniversitedeki son senesine başlamıştı. Derslerde zorlanıyordu ve notları yüzünden okuldan ayrılması istendi. Ona her çağrıldığı partiye gitmezse ders çalışacak vaktinin olacağını söyledim ama beni dinlemedi. Araştırmasında ona yardımcı olmamı istedi, ben de tam bir salak olduğum ve onu mutlu etmeye uğraştığım için kendimi bitmek tükenmek bilmeyen ödevlerle baş başa buldum. Bu çalışmalarını aslında çalışma rehberi olarak kullanması gerekiyordu, fakat adını ilk sayfanın üzerine yazıp araştırması olarak profesörlerine vermiş. Bu hiç dürüstçe bir davranış değildi, yine de nasıl cezalandırıldığını öğrenmek ister misin? Son yıl yapmış olduğu çalışma dolayısıyla onur ödülüne layık

görüldü ve Boston'daki en prestijli bankalardan birinden iş teklifi aldı. Tatmin edici bir maaşı oldu ve işte kız kardeşim o zaman onunla ilgilenmeye başladı. Ne kadar komik değil mi? Ona yardım etmeseydi bu işi alamayacaktı ve kardeşim de onu rahat bırakacaktı.

"Hatalarımdan bir ders çıkardım elbette. Bu nedenle Bay O'Toole ile çok iyi anlaşacağız. Randolph bana verdiği hiçbir sözü yerine getirmede, Bay O'Toole'un ise bunu yapma fırsatı olmayacak."

"Onu nasıl durduracaksın?"

Genç kız bu soruyu duymazdan geldi. "Randolph kadar zengin olmayabilir ama durumu iyi ve burada, bu vahşi ve el değmemiş güzel yerde yaşıyor ki bu onu gözümde daha da çekici kılıyor. Şehirde yaşamaktan nefret ediyorum. Hiçbir zaman uyum sağlayamadım. Bunu anlayamadığını biliyorum çünkü sen tüm yaşamını burada geçirdin, fakat ben orada boğulduğumu hissediyordum. Hava kirli, sokaklar kalabalık ve baktığın her yer göğes kadar yükselen binalarla dolu."

"Randolph ile birlikte Boston'da yaşamayacak mıydın?"

"Evlendikten bir yıl sonra batıya taşınacağımıza söz vermişti. Babam dehşete kapılmıştı tabii. O, Randolph'un bankadan aldığı yüklü maaşın benim şehirde boğulma sorunumdan çok daha önemli olduğunu düşünüyordu."

"Para o kadar da önemli değil. New York'ta yaşamının nasıl bir şey olduğunu hâlâ hatırlıyorum."

Genç kızın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Doğuda mı yaşadın?"

"On, on bir yaşına kadar."

"Neden taşındınız?"

Travis bu soruyu sadece cevaplamış olmak için geçmişinden kısaca bahsetmeye karar verdi. Ancak karşısındaki konuşulması o kadar kolay bir kadındı ki ona niyetlediğinden fazlasını anlatırken buldu kendini. Yarım saat boyunca erkek kardeşlerinden, kız kardeşinden ve Rose Anne'den bahsedip durdu. Genç kız onun ailesinden etkilenmiş görünüyordu; Travis avukat olacağını söylediğinde yüzünde geniş bir gülümseme belirmiş, Rose Anne'nin sonunda eve döndüğünü duyunca gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Bu kadar sevgi dolu bir ailen olduğu için çok şanslısın."

Travis başını sallayarak bu sözleri onayladı. "Peki ya sen?"

"Yedi kız kardeşim var. Günün birinde bir kısmının bu-
raya Bay O'Toole ile beni ziyarete geleceğini umuyorum.
Onun güzel bir merdiveni olan büyük bir evi var. Mektuplarından birinde yazmıştı."

Travis onun yaşayacağı evi hiç merak etmiyordu. "Sevmediğin bir adamla evlenirsen çok üzülürsün."

Genç kız bu sözler üzerine bir tepki vermedi. Travis onun parmaklarını saçlarının arasından geçirmesini seydi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın saçları yeniden yüzüne düşüyordu. Gerçekten çok çekiciydi. Son derece de kadınsıydı biraz daha az deli olsa mükemmel olacaktı.

Bunu ona söylemeye karar verdi. "Sorununun ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet, biliyorum," dedi Emily. "Kız kardeşimden öğrenmem gereken çok şey var. Barbara'nın vücudunda yerli yerinde duran tek kemik bile yoktur... O becerikli değildir, sağduyudan yoksundur, her zaman çaresizmiş gibi davranır ve mükemmel bir şekilde flört eder."

“Hiçbir erkek çaresiz bir kadını istemez, becerikli bir eş ise buralarda çok gereklidir.”

Emily onunla yeniden tartışmaya başlamadan ayağa kalktı, kaslarını gevşettikten sonra ateşi söndürmek için taş toplamaya başladı.

Genç kızın yardım etmesi Travis'i şaşırttı. Ateşi kısa sürede söndürdüler, ancak genç adam hemen yola çıkmak istemediğini fark etti. Kendisi ve ailesi hakkında çok uzun konuşmuştu. Bunu neden yaptığını bilmiyordu, normalde yabancılara hayatındaki gerçekleri anlatmaktan hiç haz etmezdi.

Gerçi Emily'yi bir yabancı olarak algılamıyordu. O... Farklıydı. Travis buna neyin sebep olduğunu bilmiyordu ama ondan etkilendiği kesindi ve içgüdüleri onu garip bir şekilde kızıdan uzak durması için uyarıyordu. Bedeni ise farklı bir görüşteydi. Onunla sevişme fantezileri kuralı çok olmuştu. Onu üzerinde giysileri olmadan hayal etmeye çalışmış ve genç kız çenesinden ayak uçlarına kadar örtülü olduğundan hayal gücünü fazlasıyla kullanması gerekmişti.

Görölmeye değer olduğunu düşünüyordu. Elbisesinin üst kısmının dolgunluğu, ince beli ve dar kalçası ona hayal kırıklığına uğramayacağını söylüyordu.

Bunları düşünürken ondan uzak durmaya çalışmak gerçekten garip bir durumdu. Dürtülerine yenik düşmeyecekti, fakat bunları zihninde canlandırdığı için suçluluk da duymuyordu. Emily şehvetli bir bayandı ve vahşi doğada yaşayan her erkek gibi Travis de hoş görünen bayanları severdi.

Onu düşündüren bu fiziksel çekim değildi. Bununla kolaylıkla başa çıkabilirdi. Canını sıkın asıl şey onunla bir

arada olmaktan hoşlanmaya başlamış olmasıydı, gerçi bu kadar garip fikirlere sahip olan bir bayandan neden hoşlandığını da çözemiyordu. Emily onu güldürüyordu çünkü yeryüzündeki en çılgın fikirleri dile getiriyordu.

Travis ona bakmaktan da hoşlanıyordu. Bunda bir yanlışlık yok, dedi kendi kendine. Bakmaması hata olurdu. O normal eğilimleri olan sağlıklı bir erkekti ve Emily her geçen dakika daha da güzelleşiyordu. Tabii bu ona vurulduğu anlamına gelmiyordu elbette.

Durumu bu şekilde analiz edince içi rahatladı. Somurtmaktan da vazgeçti. Genç kızın elmasının kalanını ata yedirişini izledi, bu yapılacak en mantıklı ve en tatlı şeydi. Travis onun Clifford O'Toole karşısında nasıl çaresiz görünmeyi başaracağını merak ediyordu.

Emily ellerini yıkamak için dereye gittiğinde atların başında durarak onu bekledi. Koşarak ona doğru gelirken, Travis boğazında hafif bir kaşıntı hissetti. Yanakları soğuk dağ suyuyla yıkanınca pembeleşmiş olan genç kız günün ne kadar güzel olduğunu söyleyerek ona gülümsüyordu. Travis onu orada tutup öpmeyi düşündü ve ellerini ondan uzak tutabilmek için kendini epeyce denetim altına alması gerekti.

"Yola çıkmaya hazırım Travis."

Genç adam bir anda sadece bu işle ilgilenmeye başladı. "Zamanı gelmişti zaten. Burada iki saati boşa harcadık."

"Boşa harcanmadı. Çok... Hoştu."

Omuz silkti. "Ata binmene yardım etmemi ister misin?"

"Yeniden düşmek için mi? Sanmıyorum."

Bir ya da iki dakika boyunca ayağını üzengiye geçirebilmek için sıçradı ve Travis yeniden yardım teklif etmek

üzereyken kendi başına eyerin üzerine oturmayı başardı. Ona zafer dolu bir gülümsemeyle baktı. Bu pek uzun sürmedi.

“Çaresiz bir kadın mutlaka yardım ister,” dedi Travis. Atına binerken gülümsüyordu. O da delirmiş olmalıydı, çünkü Bayan Emily Finnegan’dan gerçekten hoşlanmaya başlamıştı.

4. BÖLÜM

Yolu kısaltmak için Travis'in geçmeyi planladığı dereye varana dek hiç konuşmadılar, fakat Adam'ın tahmini doğruydı ve sular yüksekti.

"Bu nehri geçmeyi düşünmüyorsun herhalde. Buralar da muhakkak kullanabileceğimiz bir köprü vardır."

"Burada köprü yok," diye cevap verdi Travis. "Ve bu bir nehir değil Emily. Sadece bir dere."

Genç kızın atı da suya bu kadar yakın olmaktan hiç hoşlanmamıştı, eşelenip duruyordu. Travis onun yanına gitti ve dizginleri tutup çekerek atın şaha kalkmasını engelledi.

"Suya gireceğini düşünmüş olmalı. Girmeyecek değil mi?"

Travis onun sesindeki endişeyi fark etti. "Hayır, girmeyecek," dedi. "Buradan geçemeyeceğiz."

Bacağı bacağına sürtünüyordu. Emily bunu elbette fark etmişti, ancak geri çekilebileceği halde çekilmemişti. Ona yakın olmak hoşuna gidiyordu. Kendisini hem güvende hem de tedirgin hissediyordu. Ona ne oluyordu böyle? Artık ne düşündüğünü kendisi de anlayamıyordu.

“Buradan geçemeyeceğiz.” Atını okşarken Travis’in sözlerini tekrarladı, genç adam onun bunu atı rahatlatmak için yaptığını düşündü.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Emily ona dönerek.

“Golden Crest’e yapacağın yolculuk en az iki, belki de üç gün uzayacak.”

Emily rahatladığını belli etmemek için kendini zor tuttu. Tanrım ona ne oluyordu böyle? Bay O’Toole ile iki gün daha karşılaşmayıp evlenmeyeceği için mutlu olmuş olması gerçekten garip bir tepkiydi. Bunu duyduğu anda aslında hayal kırıklığına uğramalıydı, öyle değil mi? O zaman neden darağacından kurtulmuş gibi sevinliyordu?

“Sakin ol,” diye fısıldadı kendi kendine.

“Ne dedin?” diye sordu Travis.

Emily başını iki yana salladı. “Önemli bir şey değil.”

Ona gerçeği söylemeyecekti. Ona bakmayacaktı da çünkü bakışlarında beliren rahatlamayı adamın fark edeceğinden emindi. Travis zaten bir yabancıyla evlenmeye kalkışarak büyük bir hata yaptığını söylemişti ve dürüst olmak gerekirse şu anda onun haklı olduğunu düşünüyordu.

Belki de evlilik öncesi krizine girmişti. Bu bazı gelinlerin başına gelirdi, öyle değil mi? Elbette gelirdi, tek yapması gereken şey Bay O’Toole’un mektuplarını yeniden okumaktı. O zaman kendini çok daha iyi hissedecekti. Evlenmeyi düşündüğü adam yüreğini ona açmış ve ne kadar duygusal bir adam olduğunu ona göstermişti. Ölüm onları ayırana kadar onu koruyacak ve sevecekti. Bir kocadan daha başka ne bekleyebilirdi?

Aşk, diye düşündü yüreği sızlayarak. Bay O’Toole onu sevmeye nasıl hazırsa, Emily de onu sevmek istiyordu.

“Üzerime kusmayacaksın, değil mi Emily?”

“Hayır, ben asla kusmam. Niye sordun?”

“Yüzün bembeyaz oldu.”

“Sadece hayal kırıklığına uğradım,” diyerek yalan söyledi. “Sen de hayal kırıklığına uğramış olmalısın, birkaç gün daha benimle olmak zorundasın artık. Bu canını sıkarmı?”

“Hayır. Neden Golden Crest’e varma konusunda bu kadar heyecanlısın?”

“Öyle olmalıyım değil mi?”

“Randolph’u sevdin mi?”

Bu soru genç kıızı sarstı. “Bunu sormana sebep olan nedir?”

Travis omuz silkti. “Sevdin mi?”

“Olabilir.”

“Bu nasıl bir cevap? Seni öpmesinden hoşlanıyor muydun?”

“Tanrı aşkına bana bu kadar özel sorular sorman hiç doğru değil. Yakında yağmur yağacak, öyle değil mi?”

“Evet, yağacak. Sorumu cevapla.”

Genç kız rahatsız olduğunu fark ettirmek için yüksek sesle iç çektikten sonra sonunda denileni yerine getirdi.

“Beni öpmesinden hoşlanıp hoşlanmadığımı söyleyemem. Sanırım fena değildi.”

Travis kahkaha attı.

“Seni bu kadar eğlendirecek ne söyledim?”

Genç adam açıklama yapmadı. Duyduğu cevap onu gerçekten mutlu etmişti. Randolph’un öpücükleri sadece “fena değil” ise bu Emily’nin o öpücüklerden hoşlanmadığı anlamına gelirdi.

“Bu gece nerede kalacağız?” diye sordu genç kız onun

dikkatini başka bir tarafa çekip daha fazla özel soru sormasını engellemek adına.

“Birkaç kilometrelik yolu geri döneceğiz ve Henry Billings’in konaklama yerinde kalacağız. Yemek kötüdür ama yataklar kuru ve temizdir, acele edersek yağmur başlamadan oraya varabiliriz. Neden bana öyle bakıyorsun Emily?”

“Gözlerin,” dedi genç kız hızla, ona bakarken yakalandığı için kızarmıştı. “Çok yeşil. Küçükken kardeşlerin seninle alay ederler miydi?”

“Gözlerimin renginden dolayı mı?”

“Hayır, şeyden ötürü...” Ne söylemek üzere olduğunu fark ettiği anda yüzü iyice yanmaya başladı. Ona mükemmel olduğu için kardeşlerinin onunla dalga geçip geçmediklerini sormak istiyordu. Fakat bunu dile getirirse yolculuğun geri kalan kısmını birbirlerine sıkıcı sözler sarf ederek geçirmek zorunda kalacaklardı. Çünkü fark ettiği bir diğer şey ise bu adamın son derece kibirli olduğuydu.

“Neden ötürü?” diye sordu Travis.

Emily onu inceleyerek uygun bir özellik bulmaya çalıştı.

“Uzun olmaktan ötürü,” dedi.

Genç adam bıkkın görünüyordu. “Çocukken uzun değildim. Kısaydım. Çocukların çoğu öyledir.”

“Bu aşağılayıcı ses tonunu mahkemede de kullanırsan sonun başarısızlık olur. Bu sadece bir tahmindir,” diye ekledi adamın kaşlarını çatıldığını görünce.

“Emily bana o şekilde bakmaya devam edersen, seni öpmemi istediğini düşünmeye başlayacağım.”

“İstemiyorum.”

“O zaman dudaklarıma bakmaktan vazgeç.”

“Nereye bakmamı önerirsin Travis?”

“Suya,” diye terslendi. “Suya bak. Seni öpmemi istemediğinden emin misin?”

Bu sözler Emily üzerinde garip etkiler bırakıyordu. Nefesi kesilmeye başlamıştı. Şeytanla oynadığının farkındaydı ama bakışlarını ondan alamıyordu. Suya bakmak istemiyordu. Ona bakmaya devam etmek istiyordu. Ona neler oluyordu?

“Beni öpmen pek uygun olmaz. Yakında evleneceğim.”

“Bir yabancıyla evleneceksin Emily.”

“Ne yapacağımı neden umursuyorsun?”

Travis bu sorunun cevabını vermeye hazır değildi. “Bilirleri aptalca bir şeyler yapmaya kalkıştığında canım sıkılıyor.”

“Bana aptal mı diyorsun?”

“Yarası olan gocunur...”

5. BÖLÜM

Billings'in konaklama yerine varana dek ikisi de hiç konuşmadı. Henry dikdörtgen formlu kütük kulübesinden çıkıp onları karşıladı. Orta yaşlı, kel bir adamdı. Emily'yi ağzının içinde bir şeyler geveleyerek selamladı - en azından genç kız öyle olduğunu düşündü çünkü tek kelime bile duymamıştı. Yüzüne bile bakmaksızın ona kendisini takip etmesini bildiren bir hareket yaptı, sonra ona kapısı kapalı odayı işaret edip orada uyuyabileceğini ifade etti.

Odadaki tüm duvarlara ranzalar diziliydi. Her iki yanında uzun sıralar bulunan ahşap masa ortaya kurulmuş göbekli sobanın hemen yanında duruyordu.

Travis Henry ile son derece iyi arkadaşmış gibi davranıyordu. Yemek boyunca ona son haberleri verdi. Emily hiç konuşmadı. Travis'in yanında sessizce oturup kendisine sunulan kötü kokulu yemeği yemeye çalıştı. Bunu başaramadığını anladığında esmer ekmek ve keçi sütüyle yetinmeye karar verdi, mekânın sahibi onunla ilgilenmediği için çorbayı içmeme konusunda bir sakınca görmedi.

Yemeğini bitirir bitirmez izinlerini istedi ve oda kapısının önüne varınca Travis'e döndü.

"Yarın Golden Crest'e varacak mıyız?"

Genç adam başını iki yana salladı. "Hayır, bir sonraki gün," dedi. "Yarın akşam Millie ve John Perkins'lerde kalacağız. Evlerindeki odaları kiraya veriyorlar."

Emily iki adama da iyi geceler diledikten sonra odaya girip yatağına uzandı.

Travis onu ertesi sabah elinde bavuluyla odadan çıkana kadar bir daha görmedi. Pembe bir elbise ve ona uyumlu bir kazak giymişti. Bu renk ona çok yakışmıştı, lanet olsun gittikçe güzelleşiyordu.

Onu öpmek istedi. Bunun yerine kaşlarını çatıp bugün onun yanına dahi yaklaşmayacağına dair yemin etti. Kız onu ne kadar kıskırtırsa kıskırtсын sohbeti de kişiselleştirmeyecekti.

Yolculukları bir anda çok keyifli bir hal almaya başladı. Emily de tartışmak istemiyordu ve konu başlıkları doğa ya da felsefe ile sınırlıydı.

Genç kız gözü doymayan bir okur olduğunu itiraf etti. Travis ona Devlet'i okuması gerektiğini söyledi. "Sadece adalet ile ilgili," diye açıkladı. "Seveceğini düşünüyorum. Rose Anne bana bir günlük ile birlikte ciltli bir kopyasını da hediye etti, benim için çok değerliler."

"Neden bir günlük verdi?"

"Savunduğum tüm davaları oraya yazmam gerektiğini söyledi. Emekli olmaya karar verdiğimde bir elimde Devlet'i diğer elimde ise tecrübelerimi yazmış olduğum günlüğü tutabilecek durumda olmamı istediğini belirtti. İkisinin dengede olmasını umduğunu da ifade etti."

“Adaletin terazisi gibi,” diye fısıldadı Emily, genç adamın annesinin bilgeliğinden etkilenmişti.

Travis’i Plato’nun çalışması hakkında sorgulamaya başladı, akşamüstü olana kadar adalet ve kanunları tartıştılar. Travis bu sohbetten çok hoşlanmıştı, öyle ki sona erdiğinde çok üzüldü.

Bu kendi hatasıydı. Konuyu yeniden kişiselleştirmişti.

“Bir çelişki yaşıyorsun Emily. İyi bir eğitim almış olduğun belli, akıllı olduğunu da biliyorum ama...”

“Ama?” diye sordu genç kız.

“Hiç de akıllıca olmayan bir işe kalkışıyorsun. İşin aslı bu tam bir aptallık.”

Genç adamın bu kadar açıksözlü olması sinirlenmesine neden oldu. “Sana fikrini sorduğumu hiç sanmıyorum.”

“Yine de söyleyeceğim,” dedi Travis. “Biraz önce adalet ve dürüstlüğü ateşli bir şekilde savundun ama masum damadına sahtekârlık yapmaya hazırlanıyorsun.”

Perkins’lerin evine varana dek süren tartışma işte bu şekilde başlamış oldu.

Konuşmanın çoğunu Travis yaptı. Ona O’Toole ile evlenmemesi gerektiğini bildiren en az yirmi sebep saydı, yine de son sebebinin en ikna edici sebep olduğuna inanıyordu.

“Şımarılmaya ihtiyacı olan hassas bir çiçek numarasını uzun süre yapmayı başaramazsın, Emily.”

“Ben hassas biriyim, lanet olsun.”

Travis homurdanarak bu sözlerle inanmadığını ortaya koydu. “Sen ancak boz bir ayı kadar hassas olabilirsin.”

“Bu saçma sapan hakaretlerle tezlerini savunma yolunu seçeceksen Tanrı müşterilerinin yardımcısı olsun.”

Travis atından inip onun yanına gitti ve genç kızın atın-

dan indirdi. Elleri gereğinden çok daha uzun bir süre belinde kaldı. “İyi bir evlilik çaba gerektirir ve dürüstlük ön koşullarından biridir.”

“Nereden biliyorsun? Hiç evlenmedin, değil mi?”

“Bu önemli değil.”

“Peki flört etmek dürüstçe mi?”

Travis hazırlıksız yakalanmıştı, cevap vermeden önce biraz düşündü. “Bazen. Flört yakınlaşma ve kur yapmanın bir parçasıdır, ben bir kızın gerçekten kancayı takmak istediği bir erkekle flört etmesini son derece dürüst buluyorum.”

“Kancayı takmak mı? Bana bir kızın sadece evlenmeyi düşündüğü erkekle flört edebileceğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Evet, aynen öyle.”

“Bu çok saçma. Flört doğru adam ya da kadını bulma çalışmasının ilk aşamalarından biridir. Bildiğin üzere erkekler de flört ederler. Ve bunu bayanların yaptığı gibi yapmazlar.”

“Hayır, yapmayız.”

Onunla tartışmak Emily’nin sinirlerini bozuyordu. “Tüm bunlar kadınlarla erkekler arasında oynanan bir oyun aslında, öyle değil mi? Zararsız da. Hem erkekler flört eden bayanlardan hoşlanırlar.” Barbara’nın her partide kraliçe arı gibi tüm erkekleri nasıl yanına çektiğini hatırladı.

“Hayır, erkekler flört eden bayanlardan hoşlanmazlar,” diye ısrar etti Travis. “Düşündüğünden çok daha zekiyiz ve manipüle edilmekten de sandığın kadar çok hoşlanmıyoruz.”

“Benimle konuşurken o üstünlük taslayan ses tonu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

nu kullanma. Son yarım saattir tüm söylediklerini sabırla dinledim ve arada dalga geçer bir tavırla öksürmedim bile. Bunu yapmayı çok isterdim ama yapmadım. Şimdi sıra bende. Sana kendi bakış açımı ifade edemem çok kötü.”

“Hangi açıymış o?”

Genç adam onu bilerek kızdırmaya çalışıyordu ancak Emily buna izin vermeyecekti. Gülümsemesinden etkilenmemek için gözlerini gömleğinin düğmelerine dikerek konuşmaya başladı. “Şartlar uygun olsaydı hassas bir çiçeğin işbilir olandan çok daha fazla ilgi çektiğini sana şu anda ispatlardım.”

“Gözlerini kırpıştırıp duran ve karşısındaki erkeğin ağzından çıkan her söze inanan çaresiz bir bayanın gerçekten tüm dikkatleri üzerine çekeceğinden emin misin?”

“Evet.”

“Sen gerçekten delirmişsin.”

Emily bu eleştiriyi umursamadı. “Bu konu üzerinde eksiksiz bir çalışma yaptım Travis.”

“Şartlar nasıl uygun hale gelir?” diye sordu genç adam onun biraz önceki sözlerine dönerek.

“Boston,” dedi Emily. Elini Perkins’lerin evine doğru sallayarak sözlerine devam etti. “Yabancıların ortasında tüm dikkati üzerime çekmeye çalışmayacağım, bu hem aptalca hem de tehlikeli olur. Boston’daki erkekler çok daha ki-barlar ve hanımefendilerin etrafında nasıl dolanacaklarını çok daha iyi biliyorlar. Hem onları uzak tutmaya yarayacak birtakım kurallar da var. Burada yaşayan erkekler için aynı şeyleri söyleyemem çünkü onları hiç tanımıyorum.”

“Burada yaşayan erkeklerin çoğu beyefendidir ama ne yaparsan yap kendinden uzaklaştırmayı başaramayacağın

tipler de vardır. Sana eşlik ettiğime göre seni korumam da gerekli ve aptalca tavırların yüzünden birileriyle kavga etmeyi hiç istemem. Dahası birazdan yemek yiyeceğiz ve hemen ardından birilerini vurmam hazma kötü geleceğinden pek hoş olmaz.”

Bu söylenecek en son sözdü, Emily kahkaha atmamak için kendini zor tuttu.

“Birini vururken tek düşündüğün şey hazımsızlık mı?”

“Ona benzer bir şey,” dedi Travis.

“Sana inanmıyorum. Benimle dalga geçiyorsun, bir beyefendi asla böyle bir şey yapmaz.”

“Bak Emily bu koruyu daha önce de konuştuk. Sana bir beyefendi olmadığımı söylediyimi hatırlıyorum. Aslında sana eşlik ettiğim için bana müteşekkir olmalısın.”

Emily bu sözlerle öyle çok şaşırdı ki genç adamın ellerini belinde hissettiğinde ona karşı çıkamadı.

“Öyle mi? Neden müteşekkir olmalıymışım?”

“Çünkü ben sana eşlik etmeseydim muhtemelen kendinden uzak tutamayacağın tiplerden biri olurdu.”

Emily onun bu sözleri gelişigüzel bir şekilde dile getirdiğini düşündü. Gerçekten ciddi değildi. Başını iki yana sallayarak o kadar kolay lokma olmadığını anlatmaya çalıştıktan sonra birdenbire gülmeye başladı. Travis’in yüzünde gülümsemeye dair bir iz belirmediğini gördüğünde ise durdu.

“İkimiz de ciddi olmadığımızı biliyoruz. Bana işkence etmeyi kes. Sen gerçekten böyle bir şey...”

“Benimle flört etmeyecek misin?”

“Bunu istemezdim,” diye itiraf etti Emily. “Niye beni bırakmıyorsun?”

“Bu daha da kolaylaştırıyor.”

“Neyi daha da kolaylaştırıyor?”

Travis başını yavaşça aşağı eğdi. “Seni öpmemi.”

Dudakları dudaklarına değdiği anda genç kızın “ah” diye fısıldadığını duydu. Dili tembelce ağzının içine kayarken onun tadına bakmaya başladı.

Emily kollarını boynuna dolayarak ona yaslandı. Aklındaki en son düşünce ondan ayrılmaktı. Şu an önemli olan tek şey Travis’di. Sert kaslarını parmaklarının altında hissediyordu, saf gücü korkutucu olsa da inanılmaz derecede şefkatliydi. Erkeksi kokusu da hoşuna gidiyordu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla atıyordu. Tanrım, diye geçirdi içinden. Bu adam öpüşmeyi gerçekten biliyordu.

Travis neden onu öpmek için bu kadar ani bir ihtiyaç duyduğunu bilmiyordu, fakat bu düşünce aklına girer girmez geri adım atamamıştı. Yine de tutkusunun galip gelmesine izin veremezdi, daha agresif olma isteği zihninde belirmeye başladığı anda geri çekildi. Lanet olsun, bu kız aşırı derecede baştan çıkarıcıydı.

Yüzünde şaşkın bir ifade beliren Emily hızla kendini topladı. “Canın her istediğinde beni öpemezsin.”

Yanıldığını kanıtlamak için Travis onu yeniden öptü.

Genç adam başını kaldırırken, Emily mutlulukla inledi. “Bu benden aldığın son öpücük,” diye belirtti, sesinin titremiş olmasına içten içe öfkelenmişti. “Çok ciddiylim. Beni bir daha öpmemelisin.” Söylediklerinde ciddi olduğunu anlaması için kaşlarını çatı.

“Sen de oldukça istekliydin,” diye cevap verdi Travis. “Yoksa ağzımın içindeki senin dilin değil miydi?”

Genç kız kalbi hızla çarparken kıpkırmızı oldu. “Kibar olmaya çalışıyordum.”

Travis bir anda kahkahalara boğuldu. “Sen gerçekten inanılmaz birisin Bayan Emily Finnegan. Evlenecek türde bir adam olsaydım sevgili Randolph ile dişe diş bir mücadeleyle girerdim.”

Bu yorumda bir hata vardı ancak Emily’nin bunu anlaması biraz zamanını aldı. “Clifford O’Toole,” dedi bir süre sonra. “Randolph kardeşimle evlenen adamın adı.”

“Ah, doğru. Seni ortada bırakan adam.”

“Bu tanımlamayı yapmak zorunda mısın?”

“Bu konuda sıkılmana gerek yok.”

Ahırdan epeyce uzakta olmalarına rağmen Travis kapının gıcırdadığını duydu, biri dışarı çıkıyordu. İçgüdüsel olarak Emily’ye daha da yaklaştı, gerektiği anda onu hemen arkasına itecekti. Gereksiz yere özen göstermiyordu, daha önceki tecrübelerinden Perkins’lerin evini ziyaret eden insanlardan bazılarının dağlarda yaşayan hayvanlardan better olduklarını öğrenmişti, bu kaba ve uygarlıktan bihaber olan insanlara yasalar hiçbir engel teşkil etmiyordu.

Travis yanlarına gelen adamı görünce koruma görevini bıraktı. Gelen herkesin bilinen sebeplerden ötürü Tek Göz Jack olarak adlandırdığı huysuz Jack Hanrahan’dı. Korkunç görünüyordu, kahverengi uzun dağınık saçları yıllardır yıkanmamıştı ve yüzüne karşısındaki insanı paramparça edecekmiş gibi kızgın bir ifade yerleşmişti. Görünümüne güvenen bir hali vardı. Göz bandı takmaya gerek duymuyor, bandın onu kız gibi gösterdiğine inanıyordu.

Travis ona ne zaman baksa içi hoş olur ama bunu ona asla belli etmezdi. Diğer insanlar onun kadar güçlü olamıyorlar, tepkilerini Jack’in görebileceği şekilde dışa vuruyorlardı ve Perkins’ler onların bu tavrının Jack’i daha da

kibirli bir hale getirdiğini söylüyordu. Jack insanları dehşete düşürmekten hoşlanıyordu.

Travis'in zihninde mükemmel bir fikir belirdi, belki de bu şekilde Emily'nin aklını başına getirebilir ve erkekler hakkındaki fikirlerini değiştirebilirdi.

"Belki de bakış açını bana kanıtlayabilirsin," dedi ona.

"Öyle mi?"

Emily onun neye baktığını görebilmek için dönmeye çalıştı ama Travis ellerini omuzlarına koyarak buna engel oldu.

"Bir erkeğin karşısında çaresiz davranışlar sergilemenin gerçekten etkili olduğunu kanıtlamak istiyor musun?"

"Fırsatım olsa bunu hemen yapardım. Seni temin ederim ki bu konu üzerinde çok çalıştım ve ne söylediğimi gayet iyi biliyorum."

"Evet, evet. Bunu çalıştın. Peki bunu ilk gördüğün adam üzerinde denemeye ne dersin?"

"Bunu yapamayacağımı sanıyorsun değil mi Travis? Yapabilirim."

"Demek kendinden bu kadar eminsin?"

"Evet, çünkü bu duruma pek çok kez tanık oldum. Kardeşim Barbara bir balodaki tüm erkekleri üzerine uçuşan pireler gibi tek bir hareketle kendine çekebiliyor, tıpkı bunun gibi." Bunu söylerken parmağını şaklattı.

Kardeşini bir köpeğe benzetmesi Travis'in gülümsemesine neden oldu. "Tanrı kocana yardım etsin, umarım sana karşı bir hata yapmaz. Kin tutmayı çok iyi biliyorsun."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Boş ver." Çok geçmeden bütün erkekler adına kazanacağı zaferin tadını çıkaracaktı. "Bahse girerek bunu daha da ilginç bir hale getirmek ister misin?"

İyi yetiştirilmiş bir hanımefendinin kumar oynaması kabul edilebilir bir durum değildi, fakat Emily kazanacağından o kadar emindi ki buna karşı koyamadı. Mahcup ya da çaresizi oynayarak bir erkeği etkileme konusunda fazla tecrübesi yoktu ama zamanında Barbara'yı epeyce incelemiş, dahası trenle yaptığı yolculuk sırasında pervasız bir şekilde erkeklerle flört eden birkaç kadını izlemişti ve bu işi başaracağından emindi.

“Neyine bahse gireceğiz?”

“Bir dolarına.”

“Bunu daha da ilginçleştirmek için beş dolar yapalım mı?”

“Tamam, beş dolar,” diyerek kabul etti Travis.

“Bilmeni isterim ki bu işin sonunda ilgileneyeğim erkeğin duygularının kırılacağını düşünseydim asla böyle bir işe girişmezdim, fakat sadece zararsız bir oyun oynayacağım. Buna katılıyorsun değil mi?”

Jack Hanrahan'ın duygularının incinmesi fikri Travis'in kahkahalara boğulmasına sebep olacaktı neredeyse. “Evet, bence de zararsız. Bu bahse girdiğin anlamına mı geliyor?”

“Tehlikeli olmadığı sürece,” diyerek bir kez daha belirtti Emily.

“Tehlikeli olmasına izin vermem.”

“Kurallar nedir?”

“Kural yok... Sadece zaman kısıtlaması var. Adamı ağzı açık ayran budalasına çevirmen için on dakika yeter mi, yoksa daha fazla zaman mı istersin?”

“On dakika yeterli. Başka kural koymak istemediğinden emin misin? Sonra kuralına göre oynamadığının söylenmesini istemem.”

“Başka kural yok,” diye direndi Travis. “Sadece ilk gördüğün adamla flört edeceksin,” dedikten sonra da onu yavaşça çevirdi.

Onun iç çektiğini duydu ama çığlık atmamasına çok şaşırdı.

Emily bir adım geriledi. “Onunla mı flört etmemi istiyorsun?”

“Adı Jack Hanrahan ve ilk gördüğün erkek de o, yanılıyor muyum?”

“Evet ama...”

Genç kızın omuzları göğsüne değiyordu. Kulağına doğru eğildi. “Jack’in kadın düşmanı olduğundan sana bahsetmiş miydim?”

Emily gözlerini kapadı. “Hayır, bahsetmedin. Tehlikeli midir?”

“Seni ya da başka bir kadını incitmez ama bu iyi davranacağı anlamına da gelmez. İnsanlar kişiliğini bir çingiraklı yılanla benzetiyorlar, yine de bence bu yılanlara yapılmış bir hakaret, onlar çok daha tatlıdır. Yenilgiyi şimdiden kabullenip bana beş doları vermek istiyor musun?”

Genç adamın alaycı ses tonu üzerine öfkelenen Emily kararlı bir şekilde omuzlarını dikleştirdi. Ne olursa olsun bu barbar kılıklı adamı yola getirecekti.

“Bu en iyi mücadelelerimden biri olacak,” dedi. “Burada kal ve izle Travis.”

“Dur bir dakika, kazandığını nasıl anlayacağım?” diye sordu sırtarak, Jack’in bir kadın tarafından alt edilmesi fikri gerçekten çok komikti.

“Güven bana. Kazandığım zaman bunu hemen anlayacaksın.” Eteklerini düzeltti, yakasını kaldırdı ve derin bir nefes aldı. Tanrım bana yardım et, diye inledi içten içe.

Travis onun ayaklarını sürüyerek avına doğru ilerleyişini gülümseyerek izledi. Genç kızın endişelendiğini biliyordu zira Jack biraz önce ininden çıkmış olan aç bir ayıya benziyordu. Emily bu işe kalkışmakla büyük bir cesaret göstermişti. Yine de erkeklerin çaresiz kadınlarla ilgilenmesi ile ilgili tezinde direterek aptallık ve kibirlilik yaptığı da ortadaydı.

“Gözlerinle o şeyi yapmayı sakın unutma,” diye seslendi arkasından yardımcı olmaya çalışıyormuş gibi davranarak.

Emily ona doğru döndü. “Neyi?”

“Pritchard’dayken yaptığın o seğirme numarasını. Jack bunu sevecektir.”

Genç kız arkasını dönüp ehlileştirmeye karar verdiği adama doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Yanına vardığında kalbinin yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpıştığını fark etti.

Emily’nin söylediği hiçbir şey işe yaramıyordu. Jack kaşlarını çatmaya devam ediyordu. Travis adamın başını iki yana sallarken homurdandığını duyduğuna yemin edebilirdi.

On dakika tam olarak dolmamış olsa da Travis genç kıza vazgeçmesini teklif etmeye karar verdi. Bu gerçekten ümitsiz bir durumdu. Ancak onun arkasından seslenmeye hazırlandığı sırada Tek Göz Jack yeryüzündeki en aşağılık, en iğrenç hareketi yaptı. Gülümsedi.

6. BÖLÜM

Travis afallayarak gözlerini kırıştırdı ve ona yeniden baktı. Tek Göz gülümsüyordu! İnanamayan gözlerle onun genç kıza kolunu uzatmasını seyretti. Emily hemen kendisine sunulan kola girip genç adamın yanına doğru yürümeye başladı, bir yandan da refakatçisine gülümsüyordu.

Travis midisinin daha fazlasını kaldırabileceğinden emin değildi. Bu uyumsuz çift tam karşısında durduğunda onları bir kez daha inceledi. Emily'nin hayatında duyduğu en korkunç güneyli aksanıyla Tek Göz'le konuştuğunu duydu.

“Jack sen tam bir beyefendisin.”

“Olmaya çalışıyorum Bayan Emily. Kelimeleri söyleyiş tarzınız çok hoş, kulağa bir şarkı gibi geliyor.”

Genç kız, “Ah bu ne kadar hoş bir iltifat,” derken gözlerini kırıştırmaya başladı. Travis'in bütün iştahı kaçmıştı.

“Seni rehberim Bay Travis Clayborne ile tanıştırayım.”

Jack sırtıtmayı bırakıp eski asık suratlı haline geri döndü. “Seni tanıyorum,” dedi. “Seni bir ya da iki kez vurmamış mıydım Clayborne?”

“Hayır, Jack vurmadin.”

“Ben vurdum diye hatırlıyorum.”

Çenesini kasma şekli sinirlenmeye başladığını gösteriyordu. Emily hızla Jack’in dikkatini üzerine çekti. “Aman Tanrım, ne kadar da yorulmuşum. Bay Clayborne’la birlikte saatlerdir ata biniyoruz ve ben elbette senin kadar güçlü değilim Jack. Böylesine güç gerektiren bir iş için çok hassasım.”

Jack yeniden ona ilgi göstermeye başladı. “Elbette hassassınız. Ne kadar zayıf olduğunuzu herkes görebilir. Clayborne seni bu kadar zorlamamalıydı. Onu sizin için vurmamı ister misiniz Bayan Emily?”

Bu soru genç kızın afallamasına neden oldu. “Hayır,” deyiverdi çılgık atarak.

“Emin misiniz? Benim için fark etmez.”

“Eminim Jack, yine de teklifin için teşekkür ederim. Oturacak bir yer bulduğum anda kendimi çok daha iyi hissedeceğim. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım var o kadar.”

“Sizi bir dakika içerisinde en rahat koltuğa oturtacağım Bayan Emily. Bu arada çok güzel kokuyorsunuz.”

“Jack beni iltifatlarıyla gerçekten çok şımartıyorsun.”

Başka bir şey söylemesine ya da gözlerini kırpmasına gerek yoktu. Travis Jack’in ayaklarını ısıtması için ona ateş yakacağını, sonrasında ona karnını doyurup gücünü yeniden kazanması için içecek bir şeylerle yemek getireceğini söylemesini dinledi.

Onu vurmak istiyordu. Jack eyaletteki bütün erkekleri yerin dibine sokmuştu. Böyle düşününce onu vurmak bir iyiliğe dönüşüyordu. Travis aklından bunlar geçerken onların peşinden giderek evin ön tarafında bulunan veran-

daya girdi. Aslında atlara bakması gerekiyordu ama içeride Emily'nin güvenliğini tehlikeye atacak birilerinin olmadığından emin olana dek bu işin beklemesi gerekiyordu.

Jack kapıyı Emily için açtı, sonra doğasına uygun bir hareket yaparak Travis içeri giremeden kapıyı tekmeleyerek kapatmaya çalıştı. Bu çocukça bir hareketti ve tek eğlenen Jack'di, kıs kıs gülüyordu.

John Perkins girişte durmuş onları bekliyordu. Gıdısı olan göbekli, tıknaz bir adamdı ve yüzünde hazır bir gülümseme vardı. Oldukça yumuşak görünüyordu ama binasında hiçbir dağ adamının saçmalamasına izin veremeyecek kadar sert bir adamdı. Çıkacak herhangi bir sorun dışarıda halledilmeliydi. Evin arkasındaki tepenin dibinde bulunan mezar sayısına bakılınca burada geçmişte pek çok sorunun halledilmiş olduğu anlaşılıyordu.

John genellikle misafirlerini karşılardı. Fakat şu an konuşamıyor gibiydi, Tek Göz Jack'e boş gözlerle bakıyordu.

John da Jack Hanrahan'ı gülerken hiç görmemişti.

"İnsanın içini donduruyor, değil mi John?" dedi Travis adamın yanından geçip yemek odasına doğru yürürken.

John'un karısı Millie Jack'i sırtırken gördüğü anda küçük bir çığlık attı. Travis bunun yerinde bir tepki olduğunu düşündü.

Yemek odası boştu. Travis yine de Emily'nin sırtını duvara vererek köşede ve yanında oturması konusunda ısrar etti. Tek Göz Jack karşılarındaki iskemleye geçti aına sürekli olarak omzunun üzerinden arkasına bakıyor, birilerinin sinsice yaklaşmadığından emin olmaya çalışıyordu.

John karısından önce kendini toplamayı başardı. Hızla

masaya yaklaştı, çifte namlulu av tüfeği kolunun altındaydı, Travis'in yanına gelince durdu.

"Seni yeniden görmek güzel," dedi Hanrahan'ın oturduğu tarafa hızla baktıktan sonra. "Millie önlüğünü çekirtmeyi bırak ve gelip Travis'in kadınıyla tanış. Sonunda nikâh masasına kendi rızanla oturdun mu?"

"Hayır, Jack. Evlenmedim."

Travis Emily'yi yaşlı çifte tanıştırdıktan sonra onlara masaya oturmalarını teklif etti.

Millie Jack'in gülen yüzünü unutmayı başardığı anda dikkatini tümüyle Emily'ye çevirdi. Ondan etkilenmişti ama biraz da sinirliydi; Travis onun saçları ve önlüğü ile oynayıp şeklinden bunu anlayabiliyordu.

Millie gençken oldukça çekici bir kadındı ve görüntüsü insanlara olan ters tavrını yumuşatmaya yardımcı oluyordu. Yaşı ilerledikçe hatları sertleşmişti, ancak gözlerindeki parıltı hâlâ yerli yerinde duruyordu.

"Yemeğimizi misafirlerimizle birlikte yemek hoş olabilir Millie, Travis zaten dostumuz," dedi John. "Kadına şaşkın şaşkın bakmayı kesip yemeklerimizi getirsen iyi olacak."

Millie hiç oralı olmadı. Kocasına sadece baktı, Travis bunun anlamını biliyordu, John onunla alay ettiği için çok geçmeden hak ettiği cezayı görecekti.

"Saçlarım eskiden onunkiler gibi kıvrılırdı," dedi Millie kocasına. "Belki bu kadar uzun olmasalar hâlâ kıvrılırlar."

"Saçlarını kesmeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu John.

Millie kocasına cevap vermedi. Emily'yi dikkatle incelemeye devam etti.

"Bay Perkins bir terslik olmasından mı endişeleniyor-

sunuz?” diye sordu Emily, kadının her hareketini izlediğinin farkında değilmiş gibi davranarak.

“Ben her zaman bir terslik olmasını beklerim,” diye cevap verdi adam. “Bu nedenle de hiç gafil avlanmam.”

“John Millie ile evlendiği gün çiftesiyle birlikte dolaşmaya başladı, çünkü diğer erkeklerin onu kaçırmaya çalışacağını biliyordu,” dedi Travis.

“Bu uzun yıllar önceydi,” diyerek lafa karıştı Millie. “O zamanlar güzeldim.”

“Şimdi çok daha güzelsin,” dedi Travis. “John hâlâ çiftesini taşıyor, öyle değil mi?”

Millie mutlulukla kızarak odadan çıktı.

“Dağlarda ne işiniz var?” diye sordu John, bu arada endişeli bakışlarını bir kez daha Tek Göz Jack’e çevirdi.

“Emily’ye Golden Crest’e kadar eşlik ediyorum. Orada biriyle buluşacak.”

Emily onun Bay Perkins’e diğer detayları söylememesinden dolayı rahatladı.

Travis’in midesi Tek Göz Jack’in daha fazla sırtmasını kaldıramayacaktı.

“Emily, Jack’e sırtmayı kesmesini söyler misin? İçim ürperiyor.”

“Ben gülümsemesinin etkileyici olduğunu düşünüyorum,” dedi genç kız. Uzanıp Jack’in elini okşadı. “Sen ona bakma Jack. Sadece keyifsiz bir gününde.”

“Onu senin için vurmamı ister misiniz Bayan Emily?”

Bu soru onu bu kez fazla etkilemedi. “Hayır, Jack ama teklifin için teşekkür ederim.”

Travis onları umursamamaya karar verdi. Tekrar John’a dönerek konuşmaya başladı. “Bu akşam az misafiriniz var.”

“Fazla sürmeyecek,” dedi John. “Ben Corrigan River Bend’den evine dönerken uğradı ve Murphy’nin silahlı beş adamının buraya doğru geldiğini bildirdi. Geceyi burada geçireceklermiş ama bana karşı herhangi bir küstahlık yaptıkları takdirde hepsini dışarı atacağım. Hepsi bela peşinde koşan, aşağılık birer hırsız.” Karısının mutfaktan duyabilmesi için dönüp sesini yükseltti. “Millie kurabiye kavanozuna koyduğun paraları saklasan iyi olacak.” Misa-fırlerine dönüp sözlerine devam etti. “Travis yerinde ol-sam gözlerimi kadınının üzerinden ayırmazdım.”

Travis başıyla onayladı. John’un yanıldığını ve Emily’nin kadını olmadığını söyleme zahmetine katlanmadı, doğrusu bu kulağa gayet hoş geliyordu.

Bunu fark edince kaşlarını çatı. Genç kız çok yakında O’Toole’un kadını olacaktı ve Travis onu muhtemelen bir daha görmeyecekti.

“Sanırım bu gece pek uyuyamayacağım,” dedi, Emily’yi güvende tutması için yapması gereken buydu.

“Nedenmiş o?” dedi Emily.

Murphy’nin adamlarının neler yapabileceklerini söylediği anda kızın uyuyamayacağını düşünerek bu soruyu cevaplamamayı tercih etti ve konuyu hızla değiştirdi.

“Corrigan başka neler söyledi?”

“Bir federal şerifin buralarda dolandığını söyledi.”

Jack Hanrahan hemen kafasını kaldırdı ve bir anda konuya dahil oldu. “Ne için?” diye mırıldandı. “Buralarda kanun geçmez.”

Jack yanıliyordu, fakat John da Travis de ona bunu söylemediler.

“Birtakım adamların peşindeymiş ama Corrigan’dan duyduğum kadarıyla bunlar gerçekten çok kötü adamlar-

mış. Bir kadınla çocuğu öldürdükleri söyleniyor. Küçük kız sadece üç yaşındaymış ve o iğrenç herifler bu yüzden asılacaklar. Federal şerif onları yakalayıp Teksas'a dava için geri götürecekmış."

"Şerif Teksaslı mı?"

"Corrigan öyle dedi."

"Adını söyledi mi?"

"Söylediğini hatırlamıyorum. Bu şerifle neden bu kadar çok ilgilendin? Yerde olsam ondan uzak dururdum. Corrigan onunla tanıştığında kanunlara saygı duyan bir vatandaş olarak yaşadığı için içten içe şükrettiğini söyledi. Adam o buz gibi mavi gözleriyle Corrigan'ın içini ürpertmiş. Corrigan bir daha onunla karşılaşmak istemediğini söyledi bana. Bunlar onun söyledikleri tabii."

"Ben Daniel Ryan adıyla ortalıkta dolanan bir adamı arıyorum. Annemden bir şey çaldı ve şu ya da bu şekilde onu geri alacağım. Rose Anne'nin hatırladığı kadarıyla adam çok iri, mavi gözlü ve Teksaslı."

"Peşinde olduğun adamın bu federal şerif olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

John Travis'in cevap vermesine fırsat vermeden sözlerini sürdürdü. "Bu sadece bir tesadüf olmalı. Belki de peşine düşmüş olduğu çete de Teksas'tandır ve içlerinden biri mavi gözlüdür."

"Rose Anne bana Ryan'ın son derece medeni bir insan olduğunu söyledi. Tren istasyonunda ayrıldıklarında bizim bölgemize çok yakındı, fakat adam ona kuzeye gideceğini söylemiş."

"Kanun adamının aradığı tiplerin medeni olduklarını hiç sanmıyorum. Yine de bu şerifin bir hırsız olduğunu düşünerek yanlış yapıyorsun. Bu dağlarda dolanan başka

Teksaslılar da olabilir. Sürülerini otlatmaya buralara kadar getirdiklerini sen de biliyorsun.”

Travis başını iki yana salladı. “Hiçbiri sürüsünü bu kadar tepeye çıkarmaz. Hem benim peşine düştüğüm adam birkaç gün önce River Bend’de görülmüş. Sen Corrigan’ın oradan döndüğünü söylememiş miydin?”

“Söyledim,” dedi John. “Sanırım Corrigan senin aradığın adamla karşılaşmış, tamam. Teksaslı kuzeybatıya doğru devam ederse buralara gelmek zorunda, yani onunla karşılaşabilirsin. Bir sakıncası yoksa annenden ne çaldığını sorabilir miyim?”

“Kardeşlerimden birine hediye edeceği pusulayı.”

“Bir pusula... Kulağa pek değerli bir şey gibi gelmiyor,” dedi Jack. “Öyle değil mi?”

“O kardeşime verilecekti,” dedi Travis.

“Belki de pusulayı Teksaslıdan çalıp kendime mal ederim,” diye böbürlendi Jack. “Hangi kardeşine verilecekti?”

“Cole’a.”

“Boş ver o zaman,” dedi Jack hızla. “Onun peşime düşmesini istemem.”

“Clayborne’lardan hiçbirinin peşine düşmesini istemezsin,” dedi John bunalmış bir tavırla. “Yaşayıp yaşlanmak istiyorsan bunu yapmazsın.”

Yeniden Travis’e dönerek başını iki yana salladı. “Bir kanun adamının kötü yolu seçtiği duyulmamış bir şey değil, yine de bu şekilde düşünmek midemi bulandırıyor. Bu hiç doğru değil.”

“John, o federal şerifin aradığım adam olması gerçekten kafa karıştırıyor. Bir kanun adamının böylesine basit bir suç işleyerek itibarını yerle bir etmeye kalkışması saçma

ama adamın geçmişte cebine neler indirdiğini bilmiyoruz tabii.”

Emily tüm sohbeti dinlemişti ve fikrini dile getirmeden edemedi. “Annenin pusulasını bu adam aldıysa onu bir şekilde geri getireceğinden eminim.”

Travis ona dönerek, “Rose Anne de buna inanıyor ve sonunda kandırıldığını anlayınca kalbi kırılacak,” dedi. “İleksaslinın onu geri getirmek için çok vakti vardı. Ama onu getirmedi, tamam mı? Ben hâlâ bu şerifin Daniel Ryan olduğundan şüpheleniyorum.”

“Keşke Corrigan’dan adamın adını öğrenmiş olsaydım,” diyerek araya girdi John.

Emily konuya takılmıştı. İki adama da başını sallayarak baktı. “Eğer o federal şerif pusulayı yanlışlıkla aldıysa aklındaki en son şey onu bir an önce geri getirmek olacaktır. Peşinde olduğu suçluları unuttunuz mu?”

“Yanlışlıkla almak mı Emily? Bu nasıl bir varsayım? Kimse bir şeyi yanlışlıkla çalmaz.”

“Olabilir,” diyerek karşı çıktı genç kız. “Birkaç tesadüf dışında hiçbir şeye dayalı olmayan birtakım sonuçlara varan sensin. Sonunda haklı olduğumu göreceksin.”

Travis gülümsemeden edemedi. Emily inanılmaz bir hararetle hiç tanışmadığı bir adamı savunuyordu. Sonuç çıkarmak konusunda haklıydı ama Travis bunu ona itiraf etmeyecekti. O zaman tartışma sona ererdi ve onunla tartışmaktan büyük bir keyif alıyordu. Ona ters gelen bir şey söylediği zamanlarda gözlerinde beliren parıltıyı seviyordu, bunun mümkün olamayacağını anlatmaya çalışırken ellerini sallayışını da. Birkaç kez bu yüzden ondan farklı darbeler almıştı ama yine de çok hoşuna gidiyordu. Sesi-

nin bir anda ciddileşerek taleplerini sıralarken titremeye başlamasını da çok seviyordu.

Düşününce onun hakkındaki her şeyi sevdiğini gördü. Onu Golden Crest'de başka bir adama teslim etmek çok zor olacaktı, hatta imkânsızdı. Onu Clifford O'Toole'un kollarında düşününce gülümsemesi soldu.

Yoğun bir çaba harcayarak bu kara düşünceleri zihnine gömdü ve John'a döndü. "Bana bir şey mi sordun?"

John kafasını salladı. "Teksaslının annene kanun adamı olduğunu söyleyip söylemediğini merak ediyordum."

"Hayır, ona mesleğinden bahsetmemiş."

"Bu çok garip değil mi?"

Emily'nin gözlerini devirdiğini görünce onu John'a hak vererek daha da kışkırtmaya karar verdi. "Evet, elbette garip. Bunu ondan neden saklamış olabilir ki?"

"İşini bilerek gizli tutmadığını nereden biliyorsunuz?" diye bağırdı genç kız, öfkesi çok belirgindi. "İkinizin de kafası hiç mantıklı çalışmıyor. Kötüye inanmaktan vazgeçip adama karşı biraz iyi niyet beslemenizi öneriyorum."

"Niye?" diye sordu Travis. "Adam annemi soydu."

"Evet, bunu yapmış gibi görünüyor," dedi John.

"Biz buralarda annelerimizi koruruz," dedi Travis.

"Bu konuda çok haklısın," dedi John, Jack bile bu sözleri homurdanarak onayladı. "Kimse annelerimizi kandırıp öylece çekip gidemez."

Emily pes etti. Onlara ne kadar mantıksız olduklarını göstermenin bir yolu yoktu.

Adamlar konuyu birkaç dakika daha aralarında konuştular, sonra Travis atlara bakmaya gideceğini belirterek John'a bu sırada Emily'ye eşlik edip edemeyeceğini sordu.

“O iş için canını sıkma. Clemmont Adam’ın oğlunu yardımcı olarak işe aldım, pencereden atları ahıra götürdüğünü de gördüm. Onlarla ilgilendikten sonra bavulunu da getirir.”

Emily yemekten önce yıkanıp temizlenmek istiyordu. Travis onu gözünün önünden ayırmamaya kararlı olduğu için onunla birlikte gitti, sonra da kendisi yıkanırken genç kızın beklemesini sağladı. Yemek odasına döndüklerinde Millie yemekleri servis etmiş ve masanın ucuna oturmuştu.

Sıcak güveç, bisküvi, reçel, kahve ve kahve içmek istemeyenler için de inek sütü vardı.

“Yemeğimi tek başıma yemekten hoşlanırım,” dedi Jack Emily’ye. Başını eğip ona bakarken sözlerine devam etti. “Sonra da karanlık çökmeden aşağıda bulunan Cooper’ın yerine varmam gerek.”

Emily ona gülümsedi. “Çok sabırlıydın Jack.” Travis’e dönüp elini ona uzattı ve avcunu açtı. “Bana beş dolar borçlusun.”

Travis kızın bahis kazancını Hanrahan ile Perkins’in önünde istemesine şaşırmıştı. Ona borçlu olduğu parayı çıkarmak için cebini karıştırırken Jack’e kendisini utandırdığı için öfke dolu gözlerle baktı. John’un bakışlarındaki nererak ifadesinden Travis onun da bunun sebebinin öğrenmek isteyeceğinden emindi, Emily John’a durumu anlattığında Jack bir kadın tarafından kandırıldığını anlayacaktı.

Ve ondan sonra esas karmaşa çıkacaktı.

Travis parayı kızın avcuna koydu ve John’a sorularının daha sonra cevaplanacağını söylemek üzereyken Emily’nin yaptığı hareket dikkatini çekti.

Emily parayı Jack’e verdi. “Al bakalım ve yardımın için ayrıca çok teşekkür ederim.”

“O kadar da kötü değildi,” diye mırıldandı Jack. “Artık gülümsemeyi bırakabilir miyim?”

“Evet, bırakabilirsin.”

Tek Göz bir ya da iki saniye süreyle rahatlamış gibi göründükten sonra hemen kaşlarını çatıp somurttu. İskemlesini geriye itti ve ayağa kalkıp tabağıyla bardağını odanın diğer ucunda bulunan masaya taşıdı. Bu dağ adamı da Travis gibi sırtını duvara vererek oturmaktan hoşlanıyordu, böylelikle her geleni karşıdan görebiliyor ve gafil avlanma riskini azaltıyordu.

Jack tabağına eğilerek güvecini elleriyle yemeye başladı ama Travis onun tüm dikkatinin hâlâ Emily’de olduğunun farkındaydı. Adam ondan o kadar çok etkilenmişti ki yemeği ağzına atmaya çalışırken tam iki kez ıskaladı. Tam bir domuza benziyordu, Travis onu izlemeye devam ettiği sürece yemeğini yiyemeyecekti. Tekrar Emily’ye döndü.

“Dur bir tahminde bulunayım. Jack’e iddiamızdan bahsettin.” Bunu söylerken hakarete uğramış gibi görünmeye çalışıyordu.

“Evet, ona söyledim.”

“Yani bu işi onun yardımı olmadan başaramayacağına karar verdiğin sonucunu çıkarabiliriz.”

“Kesinlikle başardım ama yapmak istemedim,” diye cevap verdi Emily. “Bahsi kazanmak için Jack’i kullanmak iyi bir fikir değildi. Boston’daki bir adam bir bayanın onunla flört ettiğini bilir ama Jack bunu anlamayacaktı. Hayır... Bu doğru olmazdı.”

“Fikrini değiştirmiş olmuyor musun?”

“Hayır.”

“Öyle mi? Peki Jack’i Clifford O’Toole’dan farklı kılan nedir?”

“Onu bu konunun dışında bırakalım, olur mu?”

“Clifford O’Toole da kim?” John bunu bilmek istiyordu.

“Emily’nin evlenmeyi düşündüğü adam,” dedi Travis adama. Emily’ye dönerek ekledi: “Beni tekmelemeyi bırak. Onunla henüz tanışmadı.”

“Bu bana hiç doğru gelmedi,” diyerek lafa girdi Millie. “Neden bir başka adamı isterken tanımadığın bir adamla evlenmeye kalkışıyorsun?”

“Başka bir adamı falan istemiyorum,” dedi Emily.

Millie dalga geçer gibi homurdandı. “Ben Travis ile aranda çıkan şimşekleri oldukça net olarak görebiliyorum. Kör müsün kızım?”

Emily utançtan kızardığını fark etti. “Yanılıyorsun Millie. Onu çok az tanıyorum. O sadece beni Golden Crest’e götüren bir rehber.”

Millie yine homurdandı. Emily hızla konuyu bahse döndürmeye çalıştı. Kadının sözleriyle ilgilenmediğinden emin olana kadar da Travis’e bakmayı reddetti.

“Bunu hakkımla kazandım,” dedi.

“Kurallara karşı geldin.”

Genç kız kahkaha atmak için kendini zorladı. “Herhangi bir kural yoktu, unuttun mu? Bu senin seçimindi, benim değil.”

“Bahsin konusu neydi?” diye sordu John.

Travis tekmelerini savurmaya devam eden Emily’ye bakmak için durdu. Tartışmalarını açıkladı ve ona hata yaptığını ispatlamak istediğini söyledi.

“Aptalca bir bahisti,” dedi Emily. “Ama kazandım ve bu senin hatandı Travis. Daha net olmalıydın, tıpkı *Venedik Taciri*’ndeki tefeci gibi. Onu okudun mu?”

“Doğruyu söylemek gerekirse okudum.”

“Ben hikâyeyi okuduğumu hatırlamıyorum,” dedi John. “Elbette hatırlayamam çünkü okumayı bilmiyorum.”

“Ben de hatırlamıyorum John,” dedi Millie. “Ama duymak isterim.”

“Çok güzel bir hikâyedir,” diyerek söze başladı Emily. “Bir beyefendi belirli bir zamanda geri ödemek üzerine anlaşarak borç para alır. Geri ödemeyi başaramazsa vücudunun neresinden isterse orasından 450 gramlık bir eti keseceğini de taahhüt eder.”

John’un gözleri kocaman açıldı. “Bu zayıf bir adamı öldürebilir, öyle değil mi?”

“Bu herkesi öldürebilir,” dedi Travis.

Yan gözle Jack’in oturduğu masadan kalkıp odanın ortasında duran masaya taşındığını gördü. Emily’nin anlattıklarını duyabilmek için dikkatleri üzerine çekmeden yaklaşmaya çalıştığı ortadaydı. Travis kahkaha atmamak için çok uğraştı ama bu vahşinin parmak uçlarında ilerleyişini görmek gerçekten çok komikti. Bunu anlattığında kardeşleri ona kesinlikle inanmayacaktı.

“John’umun hikâyenin sonunu merak etmesine neden olmayın,” dedi Millie her zamanki sert konuşma tarzıyla. “Bir erkeğin böylesine bir söz vermesi kulağa oldukça aptalca geliyor, değil mi John?”

“Evet, Millie öyle geliyor. Tefeci ona kilo alması ve biraz göbek yapması için süre tanırorsa o kadar da aptalca olmaz aslında. Ona vakit vermiş mi?”

Emily gülmemeye çalışarak başını iki yana salladı. “Hayır, John ona zaman vermemiş.”

“Verdiği sözü asla yerine getiremez,” dedi Millie başını

sallayarak. "Adamın buralardan olmadığı kesin. Buradaki erkekler asla böyle aptallıklar yapmazlar."

"Çaresiz durumdaydı," diye açıkladı Emily. "Ve parayı zamanında ödeyeceğinden emindi ama ödeyemedi."

"Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm. Eti kesildi mi?" diye sordu John.

"Öldü, değil mi?" diye sordu Millie aynı anda.

"Hayır, eti kesilmedi ve ölmedi," dedi Emily.

"Ödmeden kaçtı değil mi? Bu bana hiç doğru gelmedi," dedi John. "Söz sözdür ve her zaman tutulmalıdır. Bir erkeğin verdiği söz kutsaldır. Öyle değil mi Millie?"

"Evet, John," diye karşılık verdi Millie. "Buralarda bir erkeğin sözü sahip olduğu en önemli şeydir. Sözünden nasıl caymış? Saklanmış mı?"

"Hayır," dedi Emily. Perkins'lerin hikâyeye verdikleri heyecanlı tepkilere gülümsüyordu.

Travis de gülümsüyordu. Shakespeare'in bu oyununu Adam'ın ısrarlarıyla okumuştı, fakat Emily'den duymak hoşuna gitmişti. Onun taklit ederek anlatışı karakterleri daha gerçek kılıyordu.

Tek Göz Jack'e göz attığında adamın yüzünde beliren gülümsemeyi gördü, Emily bahsi gerçekten hakkıyla kazanmıştı. Kanıt ortadaydı. Hanrahan ona vurulmuştu.

"Kaçmadıysa ona ne oldu?" diye sordu Millie.

"Adam 450 gram eti vermeyi reddetti, tefeci de onu affetmeyi ya da zamanı uzatmayı reddetti ve bunun sonucunda mahkemeye gidildi."

John elini masaya vurdu. "İşi kanunlara bıraktılar."

"Bir avukat adamı kurtardı," dedi Travis.

"Hem de kadın bir avukat," diye hatırlattı Emily. "Adı Portia idi."

Bu ilginç gerçeğin ardından Millie ile gülümseyerek bakiştikten sonra sözlerine devam etti.

“Şu parayı alan adamın başına ne halt geldiğini hemen öğrenmek istiyorum,” dedi Millie. “Yargıç ne dedi?”

“Anlaşmanın yasal ve bağlayıcı olduğuna karar verdi, tefeci istediği eti alacaktı.”

“Biliyordum Millie. Sana söz sözdür ve tutulmalıdır demedim mi?”

“Evet, dedin John.”

“Ama...” diyerek hızla devam etti Emily, sözünün yeniden kesilmesini istemiyordu. “Tefeci dilediği eti alabilir ama bir damla kan bile alamazdı.”

John bu kararı düşünürken çenesini sıvazlamaya başladı. “Tamam ama hiç kan akmadan eti alması mümkün değil.”

“Evet, bu bilinen bir gerçek,” diye açıkladı Emily. “Tefeci daha net bir açıklama yapmış olsaydı...” Anlamlı bir bakışla Travis’i süzdü. “Sonuç çok farklı olabilirdi, fakat net olmadığı için ki siz de değilsiniz Bay Travis böyle oldu. Hakkımla kazandım.”

Travis yenilgiyi kabul ederek ona kin beslemediğini açıkladı, hatta genç kız isterse bu konuda böbürlenmeye devam bile edebilirdi.

“Deli olmadığımı kanıtlamam için seni öpmemi ister misin?”

Emily başını iki yana sallayarak bakışlarını masaya çevirdiği anda Travis onu utandırdığını anladı. Uzanıp elini elinin üzerine koydu.

“Portia ile çok fazla ortak nokta var,” diye fısıldadı. “Ama onun davayı kazandığı için kızardığını hiç sanmıyorum. Sende de aynı tutku var.”

Genç kız bu iltifattan hoşlanmıştı. Fakat ona teşekkür edecek vakit bulamadan bir vurma sesi herkesin irkilmesine neden oldu. Biri kapıyı kırmaya çalışıyordu. John yerinden fırlayarak girişe koştu. Travis ise onun hemen arkasındaydı.

“Bunlar Murphy’nin adamları mı Millie?” diye sordu Emily.

“Kapıma vuruş şekillerine bakarsak onlar diyebilirim.” Emily’nin yanına koşarak dirseğini yakaladı. “Yemeğini mutfakta bitirebilirsin. Orada daha güvende olursun, Travis de adamları yemek odasında tutar. Seni o merdivenden yukarı nasıl çıkaracağımı bilemiyorum ama bırakalım bu konuyu John düşünsün. Hadi kızım, oyalanacak vakit yok. Tanrım, umarım içkili değildirler. Bir sarhoştan daha kötüsü yoktur,” diye ekledi ürpererek. “Değerli eşyalarımı çalmaya kalkıştırlarsa onları kendi ellerimle vururum. Ah, umarım sarhoş değildirler.”

Millie gerçekten korkmuştu. Emily işi şansa bırakmayacaktı. Tabasını alıp Millie’nin ardından mutfığa gitti ve ona adamların tabaklarını hazırlamada yardım etmek istedi.

“Masaya otur ve yemeğini ye. O işi fırına biraz daha kurabiye attıktan sonra halledeceğim. Yemeğini bitirdikten sonra hâlâ yardım etmek istiyorsan kızartma tavamı ovabilirsin, epeydir suda duruyor.”

Genç kız yapacak bir iş bulduğu için mutluydu. Yemeğini hızla yedi, sonra kollarını sıvayıp tavanın başına geçti ve onu görse annesinin nasıl bir tepki vereceğini hayal etmeye çalıştı. Muhtemelen çarpıntısı tutardı - Emily ile kardeşlerinin ev işi yapmalarına asla izin vermezdi çünkü

bu iş için hizmetçiler vardı - ve ilk şoku atlattıktan sonra hayal kırıklığına uğradı.

“Millie sana işlerinde yardımcı olan birileri var mı?” diye sordu genç kız.

“Hayır ama birini işe almayı düşünmeye başladım. John’um yavaşladığımı söylüyor. Son dönemde evimiz eskisinden daha dolu değil, ancak buna rağmen gün boyu yıkayıp, pişirip, ortalığı topladıktan sonra çok yoruluyorum ve yatağa gerektiği gibi hazırlanamıyorum.”

“Kasabaya taşınmayı hiç düşünmedin mi?”

“Hayır, bunu hiç istemedim. Kuzeye ya da batıya gidenler mevsim kuruyana kadar buradan geçerler, sonra da dereden geçmeyi tercih ederler. Pek çok kişi buraya uğruyor olsa da izole bir yaşam sürmeyi başarıyoruz ve özgür olduğumuzu hissediyoruz. Her şeyimi bilen komşularla bir arada yaşamaktan hoşlanacağımı sanmıyorum. John da öyle.”

Emily ağır tavayı sabunlu sudan çıkarıp Millie’nin ona verdiği havluyla kurulamaya başladığında vurma sesinin kesildiğini fark etti. Kadının ellerinin titrediğini de görmüştü.

“Sence Murphy’nin adamları gittiler mi?”

“O kadar şanslı olamayız. O gibi tipler asla vazgeçmezler.”

“O gibi tipler derken?”

“Biraz daha içki alabilmek için her şeyi çalıp ortalığı dağıtacak olan cahil sarhoşlar. Sarhoşlarda mantık arama Emily ve onlardan sakın korkma. Senin adam sana zarar gelmesine asla izin vermez.”

“Sana da bir şey olmasına izin vermez. Bu arada o benim adamım değil,” dedi Emily.

“Ama olmasını istiyorsun, değil mi?”

Açıksözlülüğü genç kızın gülümsemesine sebep oldu. “Neden böyle düşünüyorsun? Başka bir adamla evlenmeye gidiyorum,” diye hatırlattı ona.

“Bu bana doğru gelmiyor,” diye mırıldandı Millie. Fırının kapağını kapattıktan sonra döndüğünde Emily onun kaşlarını çatıldığını gördü. “Oldukça akıllı bir kıza benziyorsun. Gururundan kurtul ve çok geç olmadan ona yüreğinden geçenleri söyle.”

“Ama Millie...”

“Benimle tartışmak sana bir şey kazandırmaz. Aranızda uçuşan kıvılcımları görüyorum ve kafası çalışmayan biri bile neler olduğunu görebilir. Ondan sana kur yapmasını iste.”

Emily başını iki yana salladı. “Travis’in bana kur yapmasını istesem bile bunun bir faydası olmayacaktır. Bana evlenecek türden bir erkek olmadığını çoktan söyledi.”

Millie bu sözleri ciddiye almadı. “Tören bitene kadar hiçbir erkek evlenecek türden değildir. Bu saçmalıklara inanma kızım. Onun masada sana ne kadar yakın oturduğunu gördüm. Derdi seni oraya sıkıştırmak mıydı? Ayrıca elini tuttuğunu da gördüm ve sen elini çekmedin. Buna kızmadın değil mi?”

Genç kızın omuzları düştü. “Hayır, kızmadım. Bana ne olduğunu anlayamıyorum. Bay O’Toole’un mektupları çok hoştu ve o...”

“Saçmalık,” diye homurdandı Millie. “Hayatını birtakım mektuplar yüzünden mi altüst edeceksin?”

“Aslında bu kadar karmaşık olmayacaktı,” dedi Emily. “Kararımı vermiştim ve kaderimi yönlendirecektim ama şimdi Travis’in haklı olabileceğini düşünüyorum. Bana kı-

rılan gururumun bu gibi bir karar vermeme neden olduğunu söyledi. Millie ne yapacağını bilmiyorum. Travis'ten hoşlanıyorum ama ona âşık değilim. Onu zaten birkaç gündür tanıyorum ve zamanımızın çoğunu abuk sabuk konularda tartışarak geçiriyoruz.”

“Aşk çok kısa sürede gerçekleşebilir,” dedi Millie ona. “Ben adamıma ilk baktığım anda onu kapmam gerektiğini anlamıştım.”

Emily kimseyi “kapmak” istemiyordu. Bu sohbet canını acıtıyordu çünkü Millie onun görmezden gelmeye çalıştığı şeyleri düşünmesine neden oluyordu. Genç kız kendini hiçbir şeyden etkilenmediğine inandırmak istiyordu, fakat bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Tanrım, ona ne oluyordu böyle? Artık kendi aklından geçenleri bile anlayamıyordu.

“John’u bulduğun için çok şanslısın,” dedi ona. “Nasıl tanıştınız?” Bu soruyu Travis’e beslediği karmaşık hisleri bir tarafa bırakmak adına özellikle sormuştu.

Millie bu soruyu cevaplamak üzereyken arka kapı hızla açılıp mutfak tezgâhına çarptı ve iki kadın da yerinden sıçradı. Emily’nin hayatında gördüğü en pejmürde kılıklı iki yaratık sallanarak içeri girdi. Millie’nin savurduğu bir kadına hiç yakışmayan küfürse genç kızın şaşkınlıkla dönüp ona bakmasına sebep oldu.

Ama ilgisi son hızla yeniden yaratıklara çevrildi.

“Kimse bizi dışarıda bırakamaz,” dedi adamlardan biri. Geçirdikten sonra konuşmasına devam etti. “Öyle değil mi Carter?”

Diğer yaratık arkadaşına cevap vermekten çok Emily’yi incelemekle meşguldü. “Bak burada ne varmış? John içkisini dolabın önünde saklıyormuş Smiley.”

Emily kaskatı kesildi. Sallanarak ona bakan ve ağızları viski kokan adamların çok geçmeden sızacaklarından emindi. O zamana ya da Travis ile John mutfağa gelip onları dışarı atana kadar adamları oyalamayı planladı.

Onlara bakarken tavayı arkasına sakladı. Hangisinin daha çirkin olduğuna bir türlü karar veremiyordu. Smiley'nin dişleri öylesine çürümüştü ki ağzında sadece siyah noktacıklar kalmıştı, bu da güldüğünde daha da iğrenç görünmesine sebep oluyordu.

Carter da ondan farklı sayılmazdı. Tıknaz ve iri bir adamdı, o kadar iğrenç kokuyordu ki midesi bulanana Emily ağzını kapamak zorunda kaldı.

Tek Göz Jack bu ikisiyle kıyaslandığında tam bir centilmendi.

Millie'nin savurduğu küfür adamları etkilememişti. İkisi de ona bakma gereği bile görmüyordu.

"Ben o viskiyi istiyorum," diye homurdandı Smiley.

"Ben de," dedi Carter. Beklenti içerisinde kalın dudaklarını yaladıktan sonra Smiley'nin çok komik bulduğu bir ses çıkardı. Çıkarmaya başladıkları iğrenç sesler yetmezmiş gibi tükürükleri de çenelerine akmaya başlamıştı, Emily'nin midesi bunu gerçekten kaldıramayacaktı.

Tanrım, gerçekten mide bulandırıcı bir halleri vardı.

Genç kız öfkelenmeye başladığını hissetti. Bu öfkenin daha da artmasına izin vermemeliydi. Şu an dikkatli olması gerekiyordu. Onları kışkırtmak aptallık olurdu, bugüne kadar bir sarhoşu hiç yakından görmemişti, fakat neler yapabileceklerinin önceden bilinemediğini duymuştu, Millie de biraz önce bir sarhoşta mantık aranmaması gerektiğini ona söylemişti.

Keşke silahı yanında olsaydı, sonra bir anda elinde bir

silah bulunduğunu fark etti. Kızartma tavaşı yeteri kadar iş görürdü ve en ufak bir şey çalmaya kalkıştıkları anda onu hiç düşünmeden kullanacaktı.

“Lütfen gidin. Millie’yi korkutuyorsunuz.”

“İstedığimizi alana kadar hiçbir yere gitmiyoruz,” dedi Carter.

Smiley homurdanarak onu onayladı. “Ben o içkiyi istiyorum,” dedi iki kadının da rahatlıkla duyabileceği bir fısıltıyla. “Eğer kadınları bir yerlere fırlatmam gerekirse bunu yapacağım. Kimse viskimle arama giremez.”

Carter bu sözleri onaylarcasına hızla kafasını salladı, ardından bu hareket başını döndürmüş olmalı ki daire çizerek sallanmaya başladı.

“Kurabiye kavanozundaki parayı da istiyorum,” dedi arkadaşına. Etrafa bakındıktan sonra ekledi: “Millie onu bizden saklamış.”

“O zaman onu bulmak için buranın altını üstüne getirmemiz gerekecek.”

Carter kıs kıs güldü. Millie omuzlarını dikleştirdi ama önlüğünü buruşturmaya devam ederek korkusunu ele veriyordu. “Hemen buradan defolun, ikiniz de, yoksa John’u çağıracağım.”

Carter belinden bıçağını çıkarıp ona doğru salladı. Aptal adam o kadar sarhoştı ki Emily onun bıçağı tutabildiğine bile çok şaşırdı.

“Çeneni kapalı tut, aksi takdirde bıçak karnına girer,” diye homurdandı.

Millie’nin yüzü kurulama bezi kadar beyazladı. Onun korkusu Emily’nin öfkesini tetikledi. Bu kadar iyi bir kadının evine gelip onu tehdit etmeye nasıl cüret ederlerdi?

Genç kız derin bir nefes aldı. Şu an John’un çiftesi onda

olsaydı ne olurdu sanki? İkisini de Millie'yi üzdükleri için vurmak istiyordu. Onları öldürmeyecek, sadece yürüme-lerini uzun süreliğine zorlaştıracaktı.

“Şu küçük güzel buzağıyı yolumuzdan çekelim,” dedi Smiley arkadaşına.

Emily gözlerini kırptırdı. Millie'nin iç çekişini duyunca daha da öfkeleni.

“Sen bana biraz önce ne dedin?” diye sordu gergin bir fısıltıyla.

Adamın hakareti tekrarlamasını beklerken gözü seğirmeye başlamıştı.

“Küçük güzel buzağı,” dedi Smiley ona.

Genç kız olduğu yerde omuzlarını dikleştirerek adamlara öfkesini püskürmeye başladı. Tedbirin canı cehennemeydi.

“Millie? Bir türlü karar veremiyorum, sence hangisi daha çirkin? Siyah dişleri olan mı, yoksa koca kafalı olan mı?”

Millie bu kez inledi. Gözleri yuvalarından çıkacak gibiydi. “Onları çıldırtmaya mı çalışıyorsun kızırır?”

Smiley Emily'ye doğru bir adım attı.

“O Travis Clayborne'un kadını,” diye bağırdı Millie. “Ona dokunursanız sizi öldürür.”

“Clayborne ile kapışmayacağız,” diye homurdandı Smiley. “Çünkü o ne olduğunu fark ettiğinde çok geç olacak. Şu anda ön taraftakilerle uğraşıyor ve içeri geldiğinde biz çoktan viskimizle paramızı alıp buradan uzaklaşmış olacağız. Öyle değil mi Carter?”

“Gerektiğinde çok hızlı at sürebiliriz,” diye böbürlendi arkadaşı. “Git ve o küçük buzağıyı yemek odasına doğru it. Arkadayım.”

Millie yavaşça masanın kenarına doğru ilerlemeye başladı, kocasına bağırırken Carter'ın bıçağından korunabilmeyi umuyordu. Tam o sırada yan gözle Emily'nin üzerine doğru yürümekte olan adamdan kaçmadığını gördü.

“Kaç,” diye bağırdı Millie.

Genç kız başını iki yana salladı. “Çöpü dışarı atmana yardım etmeden olmaz.”

Bu tanımlama Smiley'nin durmasına sebep oldu. Ayaklarının üzerinde sallandı, arkaya doğru devrilir gibi oldu ve Carter'a doğru döndü. “Bizden mi bahsediyor?”

“Sana neler oluyor?” diye fısıldadı Millie.

“Öfke. İnek diye çağrılmaktan hoşlanmam, tehdit edilmeyi hiç sevmem ve seni korkuttukları için onlardan nefret ediyorum,” diye cevap verdi Emily bakışlarını sarhoşlardan ayırmaksızın. “Millie size gitmenizi söyledi. Lütfen onun söylediğini yapın.”

Smiley homurdandı. Silahını çıkarıp ona doğru harekete geçti. Çok sarhoştı, iki kez tezgâha çarptıktan sonra kat ettiği mesafenin iki katı kadar geriledi.

“Arkama geç,” diye bağırdı Millie.

Emily ona böylesi bir ödlelik yapmayacağını anlatacak kadar meşguldü. Zamanlama şu anda en önemli şeydi. Heyecanla aralarında iki adımlık mesafe kalana dek Smiley'nin yanına yaklaşmasını bekledi, ardından kolunu geniş bir açıyla çevirerek tavayı adamın kafasına geçirdi.

Adam salyalarını etrafa saçarak arkaya doğru savruldu, yaralı bir horoz gibi ciyakladıktan sonra da yere devrildi.

Emily'nin saldırısından dolayı şaşkına dönen Carter bıçağını düşürdü. “Onu aptal ettin,” diye haykırdı.

“Hayır,” dedi Emily makul olduğunu düşündüğü bir ses tonuyla. “O zaten aptaldı. Ben onu yere serdim.”

Kalbi hızla çarparak titreyen ellerle eteğini kaldırdı ve yerde yatan adamın üzerinden atlayıp arkadaşına doğru ilerlemeye başladı. Bıçağı düşürdüğünü akıl etmeden önce adamı yakalaması gerekiyordu, aksi takdirde Millie ile birlikte başları büyük derde girecekti.

Carter düşündüğü kadar sarhoş değildi. Hızla yere çöküp bıçağını aldı ve kuduz bir köpek gibi hırlamaya başladı.

Emily hızla bir adım geri çekildi. Millie eline geçen her şeyi adamın kafasına atıp ona yardım etmeye çalışıyordu. Carter eğilip bardak ve sosluktan kurtuldu, fakat bakır demlik omzuna isabet etti.

Acıyla inlerken bakışları iki düşmanı arasında gidip geliyordu. Emily onun önce kimin peşinden gideceğini bulmaya çalıştığını düşündü. Tam o sırada Millie üst üste kocasının adını haykırarak adamın dikkatini çekti. Genç kız fırsatı kaçırmadan tavayı Carter'ın dirseğine indirdi. Hüsrarla bir çığlık attı çünkü adamın elindeki bıçağı düşürebilmek amacıyla vurmuş ama hedefi ıskalamıştı.

Carter öfkeyle bağırdı ve bakışlarında beliren ifadeden adamın artık onu öldürmeye niyetlendiğinin farkındaydı Emily.

7. BÖLÜM

Adam ona dokunamadı. Emily bir an adamın çirkin ifadesini görürken bir an sonra Travis'in geniş sırtına bakarken buldu kendini. Travis ansızın orada belirivermişti. Genç kız onun hiç ses çıkarmadan önüne nasıl geçmiş olduğunu anlayamasa da onu görmekten ötürü çok mutluydu ve sırtını okşadı.

Şartlar bir anda değişmişti. Emily tam zamanında onun yanına geçerek Travis'in adamın çenesine indirdiği yumruğu görme fırsatını yakaladı. Darbe o kadar sertti ki adam tel kapıdan dışarı uçup sırtüstü çimlerin üzerine yapıştı ve bacakları Millie'nin yayığının iki yanına açıldı.

Travis ona bir kez daha vurmak istiyordu. Öfkeden titriyordu. Jack ona mutfakta Emily'yi tehdit eden adamın bulunduğunu söylediğinde delirmişti. Korkmuştu da ve bu onu daha da çok öfkelen-dirmişti. Eve doğru koşarken kalbi yerinden çıkacak gibiydi. O piç kurusunun Emily'nin yüzüne bıçak salladığını gördüğü anda içinde bir şeyler parçalanmış ve o an saldırganı lime lime etmeye karar vermişti.

Bu fikir ona hâlâ çok cazip geliyordu. Bir dakika boyunca gözlerini yerde kıpırdamadan yatan adamdan ayırmadı, ayağa kalkmasını istiyordu böylelikle ona yeniden vurabilecekti, fakat sarhoş işbirliği yapamadı çünkü kendinden geçmişti. Travis sonunda onu dövmeyeceğini kabullenmek zorunda kaldı.

Arkasına dönüp Emily'yi omuzlarından kavradı ve genç kızın gözlerinin içine bakmasını sağladı.

“İyi misin?” Sesi boğuk bir fısıltı halinde çıkıyordu
“Seni incitmedi, değil mi?”

“Hayır, beni incitmedi,” diye cevap verdi Emily, sesinin ne kadar zayıf çıktığını duyunca buna şaşırdı.

Travis o an elindeki kızartma tavağını gördü ve tavayı alıp tezgâhın üzerine koydu.

Emily birdenbire oturma ihtiyacı hissetti. Tehlike sona ermiş ve etkisini şimdi göstermeye başlamıştı. Dizlerinin bağı çözüldü ve bir anda titremeye başladı. Travis'den uzaklaşarak iskemlelerden birini çekti ve üzerine yığıldı.

John koşarak mutfığa girdi. Önce karısına baktı, onun iyi olduğundan emin olduktan sonra da hasarı incelemeye başladı. Bakışları tel kapıdan kalanlarla mutfığın ortasında yatan adam arasında gidip geldi.

Emily onun başını iki yana salladıktan sonra karısını kollarının arasına almasını izledi. Travis'in de kendisine sımsıkı sarılarak, John'un karısını rahatlatmış gibi rahatlatmasını istedi. Perkins'ler birbirlerini bulmuş oldukları için ne kadar şanslı olduklarını biliyorlar mıydı?

John yeniden yerde yatan adama dönmeden önce karısının alnına bir öpücük kondurdu.

“Ona ne oldu?”

Millie ona cevap vermeden önce Emily'nin yanına gitti.

İçini çekip oturdu ve konuşmaya başladı. “Ona bu oldu.” Eliyle Emily’yi gösteriyordu. “John ona ne olduğunu anlayamadım. Bir an kaskatı kesildi, sonra en iyi kızartma tavamı adamın kafasına geçirdi. Adamın söylediği bir şey onu çok kızdırdı.”

Travis tezgâha yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduktan sonra Emily’ye bakmaya başladı. Genç kızın bakışlarını kucağına doğru indirip kızardığını gördü.

Şu an onun yaşadığı çekingenliği anlayamıyordu. “Emily bir şeyden mi çekiniyorsun?” diye sordu.

Genç kız omuz silkerek ona cevap verdi. Travis bu hareketin ne anlama geldiğini çıkaramadı. Emily birkaç dakika önce vahşi bir kedi gibi elindeki tavayla verebileceği her türlü hasarı vermeye hazırdı, dahası Travis bıçaklı sarhoşla arasına girdiğinde genç kızın bakışlarındaki kararlı ışıltıyı da görmüştü.

Şu an ise Emily her an bayılabilecekmiş gibi duruyordu.

John elini Millie’nin omzuna koyup ona sevgiyle baktı. “Yatmadan önce bu kapıya sağlam bir kilit takacağım. Sana bir şey olsaydı ne yapardım bilmiyorum.”

“Çekinmiyorum. Utanıyorum. Adamları bilerek kıskırttım.”

Emily’nin fısıltısını duyan sadece Travis idi. “Onları nasıl kıskırttın?”

“Kendimi kaybettim. O kadar sert olmamalıydım. Millie’nin hayatını tehlikeye attım.”

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordu John.

“Öyle bir şey yapmadı John,” dedi Millie.

“Evet, yaptım. Onları tahrik ettim,” diye karşı çıktı

Emily. “Ne kadar çirkin olduklarını düşündüğümü söyleyerek onları bilinçli bir şekilde kızdırdım.”

Travis önünde diz çökerek genç kızın ellerini tuttu. “Bana bak,” diye emretti.

Emily ona baktı. “Onları sakinleştirmem gerekirdi ama beni çok kızdırdılar. Bir tanesi bana buzağı dedi.”

Travis’in yüzünde bir gülümseme belirir gibi oldu. “Buzağı mı?”

“Evet, aynen öyle,” dedi Millie. “Adı Carter olan ona ‘küçük güzel buzağı’ dedikten sonra bakışlarına o delilik yerleşti.”

Emily omuzlarını dikleştirdi. “Hiçbir kadın ineğe benzetilmekten hoşlanmaz,” dedi sert bir sesle.

Travis ile John gülümsemelerini saklamaya çalıştılar. Millie başını iki yana salladı. “Sanırım sana kendi iğrenç tarzıyla iltifat etmeye çalışıyordu. Sana inek demedi Emily, sana güzel buzağı dedi.”

“Yanılıyorsam beni düzelt, ikisi de aynı şey değil mi? Travis komik bir şey söylediğimi sanmıyorum. Neden gülüyorsun?”

“Öfkene,” diye cevap verdi Travis.

John her ayrıntıyı öğrenmek istiyordu, Millie anlatmaya başladı. Travis Smiley’yi mutfaktan dışarı sürükleyip arkadaşının yanına atarken kadını dinledi. İşini bitirdikten sonra kapının çerçevesine yaslanarak tüm dikkatini Emily’ye verdi, gözlerini ondan ayırmadı.

Emily birkaç dakika öncesine kadar titriyordu, ancak Travis’in ilgili bakışlarını üzerinde hissedince içini bir sıcaklık kapladı. Aynı zamanda nefes almakta da zorlanmaya başlamıştı.

John’un bir iskemle çekip karısının yanına oturduğunu

görünce dikkatini ona yöneltti. Adamın elini karısının elinin üzerine koyuşunu izledi. Bu basit sevgi gösterisi ona kendi yoksunluğunu hatırlattı. Bir anda içi Travis'e duyduğu özlemle doldu, canı acıyordu ve ağlamak istiyordu. Kendisine ne olduğunu anlayamıyordu. Daha önce cinsellikle ilgili, şehvet dolu şeyler hiç düşünmemişti, fakat şu an aklından bunlar geçiyordu ve bu nasıl olmuştu? Hiç tatmadığı bir şeye nasıl özlem duyuyordu?

Emily açısından sorumlu olan adama bakarak büyük bir hata yaptı. Ona bakmak erotik düşüncelerinin keskinleşmesine sebep olunca da hızla bakışlarını kaçırdı.

Yine de yeterince hızlı değildi. Onu istemek yeteri kadar kötüydü zaten ama daha da kötüsü karşısındaki adamın bunu biliyor olmasıydı. Travis'in bakışlarındaki karanlık bunu açıkça ortaya koyuyordu.

Emily ayağa fırladı, telaştan neredeyse iskemlesini deviriyordu. Bir şeylerle meşgul olmalı ve bu hayalleri kafasından söküp atmalıydı. Ortılığı toplamaya kalkıştı ancak Millie hikâyesini kesip oturması için ısrar etti.

Genç kız oturacak durumda değildi, yemek odasının girişinde durdu. Travis ile arasına mümkün olan en uzun mesafeyi koymuştu. Ona yeniden bakmaya cesareti yoktu, bu yüzden büyük bir ciddiyetle Millie'yi dinliyormuş gibi yaptı.

Tanrım, mutfak çok sıcaktı.

"John, Travis ile buraya gelmeniz neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu Millie.

"Elimiz doluydu, bu yüzden geciktik," dedi John. "Corrigan bana buraya beş adamın geldiğini söyledi, fakat yanlış saymış. Dışarıda içeri girmeye çalışan sekiz kişi vardı ve iki tanesi dışında hepsi leş gibi sarhoştü. Bu ikisinin arka

kapıya süzüldüğünü fark etmedik. Aslında onları vurmanı gerekirdi Millie.”

“Seni tutan neydi?” diye sordu Millie.

“Dört tanesi Travis’in üzerine çullanmaya karar verdi. Onu ortalarına alıp dört yandan saldırdılar.”

Gözleri kocaman açılan Emily kendini Travis’e baktıktan alıkoyamadı. “Ortalarında mı kaldın? Ama hiçbir yerinde iz yok.”

“Yumrukları çok güçlüdür,” dedi John.

“Çiftemi bir saçmalık yapmamaları için diğer ikisine doğrulttum. Gerçek bir arbedeydi ve Tek Göz Jack olayın tadını çıkaran tek kişiydi. Oldukça iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu. Diğer iki adamın arka tarafa geçtiğini hatırlayana kadar kapının önünde oturup kavgayı seyretti. Jack o kadar meşgul olmasaydı buraya daha önce de gelebilirdik.”

Emily John’un anlatış şeklini çok eğlenceli bulmuştu. Kavgayı seyrederken eğlenerek dizlerine vuran Jack’i hayal etti, ardından kahkahalara boğuldu. Bu dağ adamı şu ana kadar karşılaşmış olduğu hiçbir erkeğe benzemiyordu.

“Sonunda hatırladığına yine de sevindim,” dedi.

“Seni çağırdığımı duymadın mı John?”

“Bak Millie ön tarafta bir gürültüdür gidiyordu, seni nasıl duyabilirdim?”

“Tam zamanında yetişmeseydiniz halimiz ne olurdu bilemiyorum,” dedi Emily.

“Başının çaresine bakıyordun,” dedi John.

“Millie seni korkuttuğum için çok özür dilerim.”

“Beni korkutmadın ama şaşırttığın bir gerçek. Sen adamın kafasına geçirene kadar tava aklımdan çıkmıştı.”

“Onu köşe odada yatırmak en iyisi olacak, sen ne diyor-

sun Travis?" diye sordu John. "Orada penceresine kimse ulaşamaz ve koridordan yaklaşan biri olursa sen hemen duyarsın. Arka bahçemde uyuyan iki serserinin onun peşine düşecek kadar ayılacağını sanmıyorum, yine de işi şansa bırakamayız."

"Murphy'nin adamlarının bu gece içeride uyumasına izin mi vereceksiniz?" diye sordu Emily.

"Sadece sarhoş olmayan iki tanesine," dedi John. "Onları cvin diğer ucuna yerleştireceğim, endişelenmene gerek yok. Travis senin yanındaki odada uyuyacak."

John'un son sözleri hiç de rahatlatıcı değildi. Travis'in o kadar yakınında olması Smiley'nin yanındaki odada yatması kadar tehlikeliydi. Travis elbette onu incitmeyecekti, onu zorlamayacağı da kesindi çünkü zaten buna ihtiyacı yoktu, var mıydı? Onunla yalnız kalma düşüncesi bile Emily'nin kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu, beynindeki uyarı çanlarının şiddetle çalmaya başladığını duyabiliyordu.

Travis kapıdan uzaklaştı. "Sana odanı göstereyim," dedi genç kızın başını iki yana sallamasını görmezden gelerek.

Onun elini tuttu ve yemek odasına doğru yürümeye başladı. Emily elinden kurtulmaya çalıştı ama Travis onu bırakmayacağını ortaya koyarcasına tutuşunu sıkılaştırdı.

Jack ön kapının önünde dolanarak Emily'yi bekliyordu. "Artık gitmek istiyorum," dedi.

Emily ona gülümsedi. "Oyunumda bana yardımcı olduğun için tekrar teşekkür ederim Jack."

"Gitmeden önce elinizi sıkmak isterim," diye mırıldandı. "Onu bir dakikalığına bırakır mısın Clayborne? Çalmaya kalkışmayacağım merak etme."

Travis ona izin verdi, ikisinin el sıkışmasını izledi ve

Emily'nin yüzünde beliren şaşkın ifadeyi de gözünden kaçırmadı.

Jack eğilerek genç kızın kulağına bir şey fısıldadıktan sonra geri çekildi. "Size çok yakında yeniden rastlayabilirim," diye bir tahminde bulundu. Şapkasını taktı, arkasını döndü ve gitti.

Emily Travis yeniden elini tutamadan eteklerini toparlardı ve merdiveni çıkmaya başladı.

Travis hemen arkasındaydı. "Sana ne söyledi?"

Genç kız verandaya varınca ona dönüp avcunu açtı.

Travis beş doları görünce gülmeye başladı. "Jack'in sana tutulduğunu biliyordum ama paranı geri vereceğini hiç düşünmemiştim."

"Tatlı bir adam."

Travis bıkkın bir ifadeyle ona baktı. "Hayır değil. O huysuz yaşlı bir keçi ve öyle de kokuyor. Senden hoşlandığı da kesin."

"Ben de ondan hoşlandım," dedi Emily.

Travis ondan bir basamak aşağıda olduğu için neredeyse göz göze duruyorlardı. Emily'nin düşünebildiği tek şey kollarının arasına atılıp onu öpmekti. Ve yine onun dudaklarına baktığını fark etti. Ulu Tanrım aklından geçenleri Travis kesinlikle biliyordu. Ama bu onun suçuydu. Bu kadar yakışıklı olmasaydı, Emily şu an bunları düşünüyor olmazdı.

"Çok yorgunum," deyiverdi.

"Öyle olmalısın. Mutfakta o sarhoşlarla epey uğraştın."

"Korktum."

"Korkmanın kötü bir yanı yok. Aklını kullandın."

O akıl şimdi neredeydi? Bunu çok merak ediyordu.

Travis onu asabi bir aptala çeviriyordu ve Emily ondan hemen uzaklaşmazsa neler yapabileceğini bilmiyordu.

Hızla arkasını döndü. “Odama kadar gelmene gerek yok. Kendim bulabilirim.”

Travis onun sesinin titrediğini fark etmiş olsa bile tek kelime etmedi. Genç kızın elinden tutarak onu karanlık koridorun sonundaki odaya doğru götürdü.

Kapıyı açmak için onun önüne geçerken kolu koluna süründü. “Bavulların içeride olmalı.”

“Evet, içeride olmalılar,” dedi Emily söyleyecek başka bir söz bulamadığı için.

Travis içeri baktıktan sonra başıyla onayladı. “Köşede, pencerenin önündeler.” Genç kızın sorgulayıcı bakışlarını görünce ekledi: “Bavulların.”

Emily hayal dünyasından sıyrılarak hızla içeri girdi. Travis eşikte durmaya devam etti. Kapıyı arkasından çekip gitmesi gerektiğini biliyor ama kıpırdıyamıyordu; Tanrı’dan yardım diliyordu çünkü bakışlarını ondan alamıyordu.

Genç kız yatağın yakınında duruyordu, bu yüzden Travis aklından tüm olasılıkları geçirdi.

Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. “Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver.”

“Teşekkür ederim.”

“İyi geceler Emily.”

“İyi geceler Travis,” diye fısıldadı genç kız.

Travis yine de kıpırdamadı. Emily ona bir adım yaklaştı. “Burası çok sıcak, öyle değil mi?”

“Sıcak mı bastı?”

“Evet.”

“Bana da.”

“Sen nerede kalacaksın?”

“Yakında,” diye cevap verdi Travis. “Seslenirsen hemen duyarım.”

“Bunu yapmayacağım.”

“Ama yaparsan...”

“Hemen duyarsın.”

“Evet.”

“Seni rahatsız etmemeye çalışacağım.”

Genç adamın gülümsemesi yıkıcı bir çekiciliğe sahipti. “Yeteri kadar rahatsızım zaten Emily, bana bakışından senin de rahatsız olduğunu söyleyebilirim.”

Emily onun neden bahsettiğini anlamamış gibi yapma gereği duymadı. Ona doğru bir adım atarken onun da bir adım yaklaştığını gördü. Ve artık kollarının arasındaydı, onu içinden taşan tüm tutkuyla öpüyordu.

Bir öpücük yeterli değildi. Emily ona mümkün olduğunca yakın olmak istiyordu, bu yüzden kollarını boynuna doladı. Dudakları dudaklarının üzerinde gezinirken parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi.

Travis ona doyamıyordu. Onu kaldırarak bedenine sımsıkı bastırdı, fakat hissetmek istediği şey giysiler yüzünden engelleniyordu.

Hayal kırıklığıyla inleyerek onu soymaya başladı ama dudaklarını dudaklarından hiç ayırmadı. Emily son derece ateşli ve istekliydi, dahası tadı mükemmeldi. Düğmeleri çözüp bluzunu kemerinin altından çıkardı ve iç çamaşırının askılarını omuzlarından aşağı indirdi. Kumaşın altına uzanıp göğsünü okşamaya başladı.

O yumuşak tenini nasırlı parmaklarının altında hissetmek kontrolünü yitirmesine sebep oldu. Onu arzuluyordu ve artık düşünemiyordu. Onu daha önce hiçbir kadını istemediği kadar çok istiyordu.

Travis kapıyı ayağıyla tekmeleyerek kapattı, ardından

ondan uzaklaşmaya çalışıp ona net olarak ne yapmak istediğini söyledi.

Sözleri sona erdiğinde genç kızı tutmak zorunda kaldı. “Evet mi hayır mı Emily?”

Emily bu kararı vermek istemiyordu. O ayaklarının yerden kesilmesini tercih ederken, Travis onu kararlarının sorumluluğunu taşımak zorunda bırakıyordu.

Bu gerçeği kabullenmek aklının başına gelmesini sağladı. Geri çekilerek başını iki yana salladı. “Hayır, yapamayız. Bunu istiyorum Travis ama doğru olmaz.”

Hızla soluyor olsa da aldığı nefes yetmiyormuş gibi görünüyordu. Parmaklarını büyük bir hayal kırıklığıyla Travis’in saçlarında gezdirdi.

Travis’in yaşadığı hayal kırıklığı ise sesinin sert çıkmasına sebep oldu. “O’Toole yüzünden mi?”

“Kim?”

Genç adamın çenesi kasıldı. “Evleneceğin adam.”

Emily bluzunun önünün açık olduğunu fark etti ve düğmeleri hızla iliklemeye başladı. “Seninle tanışana kadar ahlaki değerlerim vardı Travis. Bana ne olduğunu anlayamıyorum.”

“İhtirasla tanıştın. Sana olan bu Emily.”

“Bana kızma.”

“Sana kızmıyorum. Bu kadar ileri gitmesine asla izin vermemeliydim.” Kapıyı açtı, sonra arkasına döndü. “Beni istedin değil mi?”

“İstediyimi biliyorsun.”

Travis genç kızın gözlerinin yaşadığını gördü ama bunu umursamadı. “Ne düşünüyorum biliyor musun? O’Toole ile yatağa girdiğinde beni düşüneceksin.”

Bu kehanetinin ardından kapıyı çarparak arkasından kapattı.

8. BÖLÜM

Emily ondan nefret ediyordu çünkü Travis haklıydı. Onu hiçbir zaman unutamayacaktı, Clifford O'Toole ile evlendiği takdirde ona her dokunuşunda Travis'i düşünecekti.

Evlilikleri sadece bir komediden ibaret olacaktı. Bay O'Toole sefil olacaktı, tabii kendisi de, gerçi şu an olduğundan daha sefil bir halde olamazdı.

Çift kişilik yatakta birkaç saat boyunca dönüp dururken işleri nasıl karmakarışık ettiğini düşündü. Planlarını bozduğu için Travis'i suçlamak istedi, fakat bu bataklığın ortasına asıl düşme sebebi kendi yaralanmış gururuydu, bunu kabul edecek kadar dürüsttü. Randolph onu mihra-bın başında solmaya bıraktığında o kadar çok utanmıştı ki kendini hemen başka bir düzenin içine yerleştirmişti. Randolph'un ihanetiyle yıkılmayacaktı. Onu hiç sevmemişti, sadece o aptal inadı ve gururu bunu kabul etmesini engellemişti.

Ne kadar aptaldı. Ailesine geleceğinden sadece kendisinin sorumlu olduğunu ve bunu kimsenin etkileyemeye-

ceğini söyleyip durmuştu. Kaderini yönlendirebileceğine gerçekten inanmış ve bunu yapmak için uğraşmıştı. Sonuç ise korkunçtu. Travis sayesinde bir haftadan kısa bir süre içinde her şey altüst olmuştu.

Kaderi bir anda yön değiştirmişti ve bunun tek sebebi yanlış adama âşık olmasıydı. Böyle bir şey nasıl bu kadar hızlı gerçekleşebilirdi? Sevgi zamanla ortaya çıkan bir şey değil miydi? Kimse ilk görüşte âşık olmazdı. Neden onun-ki farklı olmak zorundaydı? Travis'i çekici bulmasının bir önemi yoktu. Bunun sadece kısa süreli bir çarpılma olduğuna kendini ikna etmeye çalıştı, daha fazlası yoktu ve olmayacaktı. Travis'in buna ihtiras demesini anımsadı, Millie'nin kızartma tavasını onun buna inanan kafasına vurmak ne kadar da hoş olurdu. Belki de o zaman Travis ona yaşattığı acının farkına varırdı.

Bu utanç verici düşünceler dehşete kapılmasına sebep oldu. Geçmişte hiç şiddete eğilimi olmamıştı, fakat o zamanlar Travis'i tanımıyordu. Şu anki sefaletinin tüm sorumlusu oydu, kalbini çalmaya çalışmakla kalmamış onu bir suçluya da dönüştürmüştü. Bu gece Travis odadan çıkarken onu poposundan vurmaya düşünerek eğlenmişti zira adamın beyninin orada olduğundan emindi.

Emily örtüleri üzerinden atıp yataktan kalktı ve odada dolaşmaya başladı. Bay O'Toole'u ne yapacaktı? Artık onunla evlenemezdi. Fakat bunu ona nasıl söyleyecekti? Ona bir mektup yazıp hislerinin değiştiğini ifade edebilirdi ama bu da korkaklıktan başka bir şey değildi. Randolph ile Barbara'dan aldığı mektuptan hiç hoşlanmamıştı, Bay O'Toole'un da hoşlanmayacağından emindi. İstese de istemese de onunla yüz yüze gelip bu konuyu konuşması gerekiyordu, bundan korkmamalı ve adamın kendisine

iharet edildiğini düşünmemesi için doğru kelimeleri seçmeyi başarmalıydı.

Koridordan gelen fısıltılar dikkatini çekti. Parmak uçlarına basarak kapıya gidip yaslandı ve bir silahın horozunun kaldırılma sesine benzer bir ses duydu. Koridorda en az iki kişi vardı, üç de olabilirdi. Bir tanesi Travis'di, onu fısıltısından tanımıştı. Konuştuğu her kimse aceleyle yanından ayrıldı ve sessiz olmak gibi bir çaba da göstermedi. Çizmeleri ahşap döşemeyi dövüyordu.

Emily bir kapının kapandığını duydu. Travis'in gittiğini ise duymamıştı. Bir dakika boyunca merakıyla savaştıktan sonra onun ne yaptığını öğrenmeye karar verdi.

Yavaşça kapı kulpunu çevirirken onun sesini duydu.

“Yatağına dön Emily.”

Genç kız tiz bir çığlık atıp yerinden sıçradı. Üzerinde sadece geceliğinin olduğunu unutarak kapıyı iyice açtı ve Travis'i görünce bir adım geriledi.

Travis hemen kapının önündeydi ve bir iskemleye yayılarak oturmuştu. Rahat görünüyordu. Başını kapının çerçevesine yaslamış, bacaklarını çapraz yapıp ileri doğru uzatmıştı.

Emily ona ne yaptığını sorma gereği duymadı, bunu zaten biliyordu. Ah Ulu Tanrım, bu adamı nasıl sevmezdi? Güvende olduğundan emin olmak için geceyi uyanık geçiriyordu.

“Travis kapımın kilidi var. Benim için endişelenmene gerek yok.”

“Yatağına dön.”

“Lütfen dönüp bana bakar mısın? Burada sana bir şey anlatmaya...”

Travis onun sözlerini bitirmesine izin vermedi. “Üzerinde geceliğin mi var?”

Bu soru genç kızın duraksamasına sebep oldu. “Evet.”

“Dönersem onu uzun süre üzerinde tutamazsın. Daha net olmamı ister misin?”

“Hayır. İyi geceler Travis.”

“Ben de böyle diyeceğini düşünmüştüm.”

Emily kapıyı kapattı ve çerçevesine yaslandı, gözleri yaşlarla doldu. Ağlayamazdı. Çok gürültü yaparsa Travis acı gerçeği fark edecek ya da en azından durumdan şüphelenecekti.

Emily ona âşıkı.

Genç kız o gece fazla uyuyamadı, fakat ertesi sabah aşığın indiğinde kendini yine de yenilenmiş hissediyordu. Gecenin karanlığında geleceği hakkında çok önemli kararlar vermişti ve uzun zamandan beri ilk kez yine kontrolün kendisinde olduğunu hissediyordu. Randolph ile yaşadığı o fiyaskonun ardından yine saçma sapan bir şeye atlamıştı ama artık aklı başına gelmişti.

Rahatlamıştı çünkü Bay O’Toole ile evlenerek ne kadar büyük bir hata yapacağını kavramıştı. Travis’den ayrılmak zorunda kalacağı için de çok üzgündü.

Ona karşı olan hislerini Travis asla öğrenmeyecekti. O evlenecek tiplerden değildi ve Emily ona onu sevdiğini söylerse kendini huzursuz hissedecekti. Genç adam ona acıyabilirdi ve bu gerçekten dehşet verici bir düşünceydi.

Her ne olursa olsun onun yanında neşeli olacaktı. Eve dönmek üzere arabaya bindikten sonra dilediğince ağlayabilirdi. Fakat Travis o zamana dek gözlerinden akan tek bir damla yaş dahi görmeyecekti.

“Güzel bir gün, değil mi Millie?” diye seslendi mutfığa girerken. “Günaydın Travis,” diye ekledi onun arka kapıdan içeri girdiğini görünce.

Travis kaşlarını çatıp ağzının içinde bir şeyler geveledi, günaydın demiş olmalıydı. Kendini iyi hissetmediği ortadaydı, Emily bunu fark etmemiş gibi yapmaya karar verdi.

Millie masaya onun için bir kâse yulaf lapası koydu. Emily lapanın içine şeker döktükten sonra hepsini yedi. İki bardak da süt içti.

Açıkçası Millie de keyifli değildi. Bakışları Emily ile Travis arasında gidip geliyordu, arada bir de kendi kendine bir şeyler mırıldanarak kafasını sallıyordu.

Travis atları eyerlemek üzere dışarı çıktığı anda Millie genç kızın yanına oturdu.

“O lanet olası Golden Crest’e gitme konusunda hâlâ kararlı mısın?”

Millie’nin bu renkli cümlesi Emily’nin gülümsemesine sebep oldu. “Evet,” dedi. “Ama ben...”

“Tanrı aşkına, şu inadı bırak artık. Yanlış adamla evlenirsen hayatının sonuna kadar kalp ağrısı çekersin.”

Emily uzanarak kadının elini okşadı. Millie’nin öfke ve endişesini çok şeker buluyordu. “Clifford O’Toole ile evlenmeyeceğim.”

Millie’nin başı hızla yukarı kalktı. “Evlenmeyecek misin?”

“Hayır, evlenmeyeceğim, fakat bunu ona yüz yüze konuşurken söylemem gerekiyor.”

“Saçma.”

“Yapılması gereken bu,” diye direndi Emily.

“Travis bunu biliyor mu?”

Genç kız başını iki yana salladı. “Ona daha sonra keyifli bir anında söylerim. Hem ona şimdi söylersem beni Gol-

den Crest'e götürmeyebilir ve ben Bay O'Toole'a fikrimi değiştirme sebeplerimi açıklamak zorundayım."

John elinde Emily'nin bavullarıyla mutfağa girdi. "Bunları Travis'e vereceğim," dedi arka kapıya doğru hızla ilerlerken.

Emily Travis'in atları ahırdan çıkardığını görünce ayağa kalkarak Millie'ye döndü.

"Beni düşündüğün için sana teşekkür ederim."

"Dostlar birbirleri için bunu yaparlar, öyle değil mi?"

Gözleri dolan Emily, "Evet," dedi.

"Dönerken uğrayacak mısın?"

"Uğramaya çalışırım," diyerek söz verdi genç kız.

Millie onun omzunu okşadı. "Altın gibi bir kalbin var kızım. Aksini söyleyene sakın inanma."

Emily en yakın arkadaşından ayrılır gibiydi. Ağlamaya başlamadan önce hızla kapıya doğru ilerledi, John'a teşekkür ettikten sonra da Travis'e doğru koşmaya başladı.

Porter'lar yan yana durup onların ayrılışını izlediler.

Emily bir saat sonra sessizliği bozarak Travis'e bir soru sordu. "Golden Crest'e varmamız ne kadar sürecek?"

"Biraz. Acelen mi var?"

"Evet," diyerek söze başladı genç kız. Ona oraya ne kadar çabuk varırlarsa o kadar çabuk ayrılabilirceklerini söyleyecekti ama Travis'in savurduğu küfür dikkatini dağıttı.

"Kahretsin."

"Pardon, anlamadım?"

"Kahretsin," diye mırıldandı Travis yeniden.

Keyfinin yerine gelmediği ortadaydı. Emily onunla tekrar konuşmaya başlamadan önce birkaç dakika bekledi.

"Senden bir iyilik rica edebilir miyim?"

"Hayır."

Genç kız bu cevabı duymazdan geldi. “Golden Crest’e vardığımızda benimle çelişmezsen sevinirim. Bay O’Toole’a ne söylersem söyleyeyim lütfen karşı çıkma. Olur mu?”

“Yine çaresizi oynayacaksın değil mi? Eğer salak değilse ki olmadığından şüpheliyim numaranı hemen anlayacaktır.”

Emily hayal kırıklığıyla dolu derin bir nefes aldı. “Bunu yapar mısın lütfen? Ve bir kez daha bana deli demeye kalkışma,” diye ekledi Travis’in ona dönüp sen aklını kaçırmışsın diyen gözlerle baktığını görünce.

“Yarası olan gocunur Emily...”

“Ah ve lütfen onun önünde bana Emily deme.”

“Yine yarası olan gocunur.”

Genç kız onunla tartışmaya kalkışmadı. Aslında ona ne yapmayı planladığını anlatacağı ama bu korkunç tavırları karşısında bekleyip görmesine karar verdi. Çünkü şu an ona Bay O’Toole ile evlenmeyeceğini söylerse Travis’in atları son hız Pritchard yönüne çevireceğinden emindi. Bu işi yüz yüze halletme isteğini kesinlikle anlamayacaktı. Emily kimseye karşı acımasız davranışlar sergileyemezdi. Böylesi bir durum karşısında insanın ne hissettiğini en iyi bilen oydu.

Emily yolculuğun kalan kısmını endişelenerek geçirdi. Yüzleştiklerinde Bay O’Toole’un sinirlenmemesini umuyor olsa da karnına ağrılar giriyordu. Son tepeyi tırmandıklarında o kadar gerildi ki elleri gözle görülür bir şekilde titremeye başladı.

Tepeyi döndüklerinde Travis ağaçların arasından üzerlerine çevrilmiş olan çiftiyi gördü.

Emily tepenin üzerindeki çorak arazide dikkat çeken yı-

kık dökük barakayı görünce kaşlarını çatı. Bay O'Toole'un büyük evi neredeydi? Adam mektuplarında evinin en tepede, bulutların arasında bulunduğunu yazmıştı, fakat Travis'le birlikte daha da tepeye tırmanmaları imkânsızdı, burası son noktaydı. Bunu düşünerek Travis'in yanlış bir yola saparak onu yanlış bir tepeye getirdiğine karar verdi. Bay O'Toole'un evi muhtemelen tepenin diğer tarafındaydı.

"Emily sağıma yaklaş. Bunu hemen yap."

Bu fısıltının tonlamasında bir telaş vardı. Emily atını dürterek hemen Travis ile kayaların arasındaki boşluğa girdi, genç adamın yüzünde beliren karanlık ifadeyi görene dek telaşlanma gereğini duymamıştı.

"Bir terslik mi var?" diye fısıldadı.

"Olabilir."

Travis batıdaki ağaç kümesine bakıyordu. Bir şey dikkatini çekmişti. Emily eyerinin üzerinde öne doğru eğilip etrafa bakındı. Bir şey görmeyi başaramayınca da onun aşırı temkinli davrandığına karar verdi.

Barakanın bulunduğu tarafa döndüğü sırada kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve çok komik giyimli bir adam telaşla dışarı çıktı. Emily bugüne kadar böyle birini hiç görmemişti, gözleri kocaman açıldı. Adam uzun boylu ve zayıftı, pisliğin içinde yüzmüş gibiydi, başında gülünç görünen siyah bir tören şapkası vardı, kahverengi pantolonunun üzerine giymiş olduğu lekeli fanilasının üzerinde ise kırmızı askılar takılıydı.

Emily adamın askılarını düzelterek yanına yaklaşmakta olduğunu gördü. "Tanrım," diye fısıldadı.

Travis durmasını söylemeden önce adamın bahçenin ortasına kadar ilerlemesini bekledi. "Arkadaşına söyle çiftesini indirsin yoksa onu vururum."

Yabancı ne yapması gerektiğinin söylenmesinden hoşlanan tiplerden değildi. Pes etmeden önce gözlerini kısarak bir süre Travis'e baktı. "Ağaçların arasından çık Roscoe," diye bağırdıktan sonra dikkatini Emily'ye çevirdi. "Finne-
gan kadını sen misin?" diye sordu.

Travis Emily'nin cevap vermesine fırsat bırakmadı. "Sen kimsin?"

Adamın bakışları ikisi arasında gidip geldi. Emily onun doğru söyleyip söylememe konusunda karar vermeye çalıştığını düşündü. Bu iğrenç adam ona kemirgenleri hatırlatıyordu ve ona her bakışında karnının kasıldığını hissediyordu.

"O'Toole. Clifford O'Toole. O gelinimiz mi?"

Emily inledi. Ulu Tanrım Clifford O'Toole ile kemirgen aynı kişiydi.

"Hayır, ben sizin gelininiz değilim," deyiverdi.

"Bizim gelinimiz mi?" diye sordu Travis aynı anda.

"Onu paylaşacağız," diye açıkladı Clifford. "Tüm kardeşlerin yaptığı gibi," diye ekledi omuz silkerek, Emily tam o anda adamın şapkasının altından bir böceğin havalandığına yemin edebilirdi.

"Kaç kardeş?" diye sordu Travis, Clifford'ın kullandığı gibi yumuşak bir ses tonuyla.

"Sadece Roscoe ve ben," diyen adam yeniden Emily'yi süzdü. "Sen gelinimizsin, değil mi?"

Emily hızla başını iki yana salladı. "Hayır," diye direndi.

Adamın beklediği cevabın bu olmadığını farkındaydı. Belinde asılı olan silaha uzanan Clifford hızla Travis'e baktıktan sonra fikrini değiştirdi ve eli yeniden yanına düştü.

"O zaman sen kimsin?"

Emily omuzlarını dikleştirdikten sonra ona ters ters baktı. "Ben Bayan Clayborne'um."

Travis bu yalana şaşırdıysa da hiçbir şey belli etmedi. Dikkatini Clifford'a doğru koşmakta olan Roscoe'ya vermişti.

Emily adama bakınca sarsıldı. Clifford'ın açıklamasının ardında yatan gerçeği yeni çözmüştü. İki erkek aynı kadını paylaşmayı düşünüyordu. Ulu Tanrım bunu düşünmek bile kusmasına neden olabilirdi. Bakışlarını önünde duran iğrenç kemirgene çevirdi, mektuplarındaki yalanlardan ötürü şu an ona saldırmak istiyordu.

Başını iki yana salladı, hayır o mektupları bu adam yazmış olamazdı. Onlar son derece medeni ve kibar bir adam tarafından yazılmıştı ve Clifford'ın bedeninde medeni ya da kibar tek bir kemik bulunma olasılığı bile yoktu. şiir de yazamazdı, Emily onun kendi adını bile yazabileceğini sanmıyordu.

Kendisini, dahası Travis'i nasıl bir belanın içine sokmuştu böyle?

Roscoe'ya yeniden bakmak gibi bir hata yaptı. Adam kardeşine benziyordu ve en az onun kadar pisti. Onun kafasında da resmi silindir bir şapka vardı, kırmızı ipek bir eşarbi türban gibi etrafına sarmıştı, sırtıma şeklinden çok modern ve çekici olduğunu düşündüğü anlaşıyordu.

Emily buradan mümkün olduğunca çabuk ayrılmak istiyordu. Roscoe da çirkin ve iğrençti ama Clifford inanılmazdı. Onu korkutuyordu. Bakışlarında teninin ürpermesine sebep olan bir kötölük vardı.

Travis de aynı şeyi istiyordu ama şu an çaresizdi. Onları izleyen en az bir adam daha olduğunun farkındaydı ve bir

yandan Roscoe ile Clifford'ı göz önünde tutarken diğer yandan da o adamı bulmaya çalışıyordu.

"Bize ait değilsen burada ne arıyorsun?" diye sordu Clifford.

"Yanlış yola saptık," diyerek yalan söyledi Emily. "Travis artık gitmemiz gerekiyor."

"Bu kadar telaşlanmanıza gerek yok," dedi Clifford.

"O bizim kadınıımız değilse bizimki nerede?" diye sordu Roscoe.

"Yolda Finnegan adında bir kadınla karşılaştınız mı?" diye sordu Clifford.

Emily onlara hayır diyecekti ama fikrini değiştirdi. Gelinlerinin yolda olduğunu düşünürlerse Travis'le birlikte oradan gitmelerine daha kolay razı olabilirlerdi.

Kardeşlerin yüzünde gördüğü ifade bunun uzak bir ihtimal olduğunu gösteriyordu ancak elindeki tek koz buydu ve ona sıkıca tutundu.

"Aslında kocamla birlikte Finnegan isimli bir hanımefendiyle tanıştık. Ona ne dememi istemişti? Barbara mı? Yok, hayır, Emily," dedi başıyla onaylayarak.

"Güzel mi?" diye sordu Roscoe.

"Ah, evet, çok güzel."

"Onunla nerede tanıştın?" diye sordu Clifford.

"O geldiğinde biz Perkins'lerin evinden ayrılıyorduk. Ona eşlik eden adam muhtemelen yarın burada olmalarını sağlar."

"Yanında sadece tüfekli bir adam mı var?" diyerek öğrenmek istedi Clifford.

Emily onayladı. "Evet, onun adını da hatırlıyorum. Daniel Ryan. Belki ondan bahsedildiğini duymuşsunuzdur."

Kardeşler başlarını hayır anlamında salladılar. "Onu ha-

tırlamıyoruz,” dedi Roscoe. “Niye tanıyacağımızı düşün-
dün?”

“Çünkü oldukça ünlü bir adam,” dedi Emily. Sesi tit-
rediği için yüzünü buruşturdu, bunu hissetmemeleri için
dua etti. Ne kadar korktuğunu bilseler hemen yalan söyle-
diğini düşünürlerdi, oyunu da anında sona ererdi.

“O federal bir şerif.”

Clifford kaşlarını çatı.

Roscoe yere tükürdü. “Buraya bir kanun adamı mı ge-
liyor?” diye mırıldandı kardeşine dönerek. “Bundan hiç
hoşlanmadım.”

“Ben de hiç hoşlanmadım,” dedi Clifford.

Travis dikkatini konuşmaya veremiyordu. Hâlâ ağaçla-
rın arasındaki düşmanı bulmaya çalışıyordu.

“Belki de iki geline sahip oluruz,” dedi Roscoe, Travis
ile Emily’nin duyabileceği yükseklikte bir fısıltıyla.

Clifford onayladı, Travis’e bakışından kararını çoktan
vermiş olduğu anlaşılıyordu.

Travis ağacın arkasındaki gümüş parıltıyı gördüğü sıra-
da Clifford haykırdı.

“Vur onu Giddy.”

Clifford iğrenç emrini bitiremeden önce Travis’in ta-
bancası kabzasından çıkmış ve ateşlenmişti. Ağaçların ara-
sından bir çılgılık duyuldu, bir dal kırıldı ve Travis dışındaki
herkes kardeşlerin ortağının yere serilişini izledi.

Clifford ile Roscoe silahlarına başvurmayacak kadar
akıllıydı. Roscoe elindeki çiftelyi yere atıp kollarını havaya
kaldırdı, fakat Clifford inatçı bir ifadeyle ellerini iki yanın-
da tutmaya devam etti, hatta onları yumruk yapmıştı.

“Giddy’yi öldürdü,” diye homurdandı Roscoe.

“Bu konuda yapılabilecek bir şey yok,” dedi Clifford.

İki kardeş başlarını sallayarak iki yana açılmaya başladılar.

Travis tabancayı üzerlerine doğrultunca durdular.

“Tepeden aşağı doğru yola çık,” dedi Travis Emily’ye.

Bunu tekrarlamak zorunda kalmadı. Emily o kadar korkmuştu ki neredeyse dizginleri düşürüyordu, kendini hızla toparladı, atını çevirip tepeden aşağı inmeye başladı.

Travis ağaçların arasında saklanan silahlı serserinin varlığını hissettiği andan itibaren Emily’ye bir kez bile bakmamış, etrafta saklanan başka kardeş var mı diye araştırmasına devam ederken de onunla hiç ilgilenmemişti, fakat onları bir türlü bulamamıştı ve vakit azalıyordu.

Roscoe ile Clifford’ın silahlarını çıkarıp arka taraftaki yalağa atmalarını sağladı, ardından çizmeleri için de aynı işlemi uyguladı. Bu iş sona erince onlara ellerini başlarının üzerine koyup yüzüstü yere yatmaları emretti.

Bakışlarını onlardan ayırmaksızın yoldan aşağı inerken atının duyularına güveniyordu, eyerin üzerinde arkasını dönmüş halde adamları izlerken silahı hâlâ onlara dönük-tü.

Kardeşler görüntüden çıkana kadar önüne dönmedi, döndüğü anda da atı dört nala koşmaya başladı. Emily’nin yanına ulaşınca atının sağrısına vurup onun da dört nala koşmasını sağladı.

Genç kızın bilerek arkasında kaldı, böylelikle onu koruyabilecekti. Kolay bir hedef olduğunun farkındaydı, yine de vurulunca şaşırды. Kurşun sırtına isabet etmişti ve lanet olsun çok can yakıyordu. Yana doğru kaydığını hissedince son gücüyle kendini öne doğru itti. Atının yelesine sol eliyle yapışarak arkasına dönmeye çalıştı, böylelikle ateş etmeyi başarabilirdi.

Silahını kaldırabilecek gücü kalmamıştı. Emily ona yardım etmek için duruyordu. Travis ona devam etmesini söylemek istedi ama ağzından sadece tek bir kelime çıkabilirdi.

“Hayır.”

Emily yanına gelip silahı onun elinden aldı. Travis ona odaklanmaya çalıştı ama gözlerine inen karanlık bunu engelledi. Bayılmasına birkaç saniye kaldığını biliyordu ve çaresizlik içerisinde bu olmadan önce onun güvenliğini sağlamak istiyordu.

“Git buradan,” diye fısıldadı.

“Dayan,” diye bağırdı Emily.

Uzanıp dizginleri Travis’in elinden aldı ve atını onun-kiyle birlikte ilk eğimin kenarında bulunan ağaçların arasına doğru sürmeye zorladı. Çamların koruması altına girdikleri anda yeniden silah sesleri yankılandı. Atlar keskin bir dönüş daha yaptıktan sonra karşılırlarına çıkan uçu- rumun dibinde durdular.

Travis yerinden doğrulmaya çalıştı ama düşmeye başlayınca hata yaptığını anladı. Karanlık onu ele geçirmeden birkaç saniye önce Emily’nin adını haykırdığını duydu.

Emily bacağınlı diğer tarafa atıp atından indi. “Kalk Travis,” diye yalvardı ona doğru koşarken. “Tanrım, lütfen ölmesine izin verme.”

Travis yana doğru devrilmişti ve bedeninin yarısı bir kayanın üzerindeydi. Başını kayaya çarpmıştı ve her taraf kan içindeydi.

Genç kız yanına diz çöküp sırtını görebilmek için onu çevirdi. Ve işte o zaman acı dolu bir çığlık attı. Öfkeyle dolmuştu ve zorlukla düşünebiliyordu.

Bir kurşun yanındaki kayaya çarptı. Emily hemen ken-

dine geldi. İki elini birden kullanabilmek için Travis'in silahını kınına soktu, kollarını koltukaltlarından geçirip onu güvenli bir yere doğru çekmeye başladı.

Onu bir an önce ağaçların arasına sokmak istiyordu. Sonra uçurumun dibinde bulunan kayaların arasında bir oyuk gördü ve dönerek Travis'i oraya doğru çekmeye başladı. Arkadan kimse yaklaşılamazdı bunu biliyordu, iki yandan da gelemezlerdi. Tam karşıdan gelmek zorundalardı ve o da bu kuduz köpekleri hak ettikleri şekilde vuracaktı.

Bu gücü nereden bulduğunu bilmiyordu, belki de Tanrı ona yardım ediyordu. Travis'i yan yatacak şekilde oyuğa yerleştirdi, sonra da silahını aldı.

İlk başta Roscoe geldi. Emily onu kalçasından vurdu. Adam öfkeyle inledi ve zıplayarak görüş açısının dışına çıktı.

"O orospu beni vurdu Clifford," diye haykırdı. "Artık onu öldürmem gerekiyor."

"Kötü mü vuruldun?" diye seslendi Clifford.

"Bir domuz gibi kanıyorum ama kaba ete geldi. Onu öldüreceğim tamam mı?"

"Onu sırayla kullanmadan olmaz," diye bağırdı Clifford. "Onu iyice benzeteceğiz Roscoe."

Kardeşler birbirlerine bağarmaya devam ettiler. Onu korkutmaya çalışıyorlardı, bu yüzden neler yapacaklarını en ince ayrıntısına kadar anlattılar. Emily zaten aklını kaçırmak üzereydi ve söyledikleri hiçbir şey bunun boyutunu artıramazdı.

Bu bağırtilar uzaktan geldiği sürece Travis güvendi. Emily silahı yanına yere koyup eteğini kaldırdı ve sargı bezi olarak kullanmak için iç eteğini yırttı. Genç adamın sol yanında kan vardı. Gömleğini yırttı ve tenindeki küçük

deliği gördü, kurşun delip geçmişti. Sırtı da kan içindeydi. Kumaşı yaraya bastırdı ve uzun bir parça daha kopararak onu da etrafına doladı.

Bağırtılar bir anda kesildi. Emily silahı alarak bekleme-ye başladı. Saniyeler saatler gibi geliyordu. Roscoe başını dalların arasından çıkardı ancak genç kız hedef alamadan geri çekildi.

“Kayaların arasına saklanmış,” diye seslendi adam kardeşine. “Ona sadece karşıdan yaklaşabiliriz, o zaman da bizi öldürür.”

“Canını sıkma onu yakalayacağız,” dedi Clifford.

Emily bu kadar korkabileceğini hiç bilmiyordu. Roscoe yeniden kardeşine seslendi. “Onun açlığa dayanamayıp oradan çıkmasını mı bekleyeceğiz?”

“Hayır, onu karanlıkta avlayacağız. Bizi o zaman görmez.”

Genç kız yeniden dua etmeye başladı. Yaşama şanslarının olmadığını biliyordu, yine de Tanrı bir yardım gönderebilirse ona müteşekkik olacaktı. Birinin ölmesi gerekiyorsa bunun kendisi olmasını tercih ediyordu. Hepsi onun suçuydu, Travis’in değil. O dürüst ve iyi bir adamdı, bu şekilde ölmeyi hak etmiyordu.

Tanrı dualarına saatler gibi gelen bir süre boyunca cevap vermedi ve bu süre zarfında genç kız Clifford ile Roscoe’nun çıkardığı garip seslerle taciz edilip durdu.

Sonunda Tanrı onu cevapladı ve Emily cevabı görünce ricasında daha net olması gerektiğini anladı.

Tanrı ona Tek Göz Jack’i göndermişti.

“Bayan Emily iyi misiniz?”

Bu fısıltı uçuşumdan geliyordu.

“Sen de kimsin?” diye fısıldadı genç kız.

Sorusunu ikinci kez tekrarlayana kadar bir cevap alamadı.

“Benim Jack.”

“Jack, gerçekten sen misin?”

“Öyleyim dedim ya.”

“Travis ile durduğum kayanın altında mısın?”

“Bir çıkıntının üzerinde duruyorum. Endişelenmeyin, kimse kanyondan aşağı yuvarlanmadan buraya kadar inemez.”

“Jack, O’Toole kardeşler bizi öldürmeye çalışıyorlar.”

“Silah seslerini duyunca bunu anladım zaten. Size ulaşamıyorum Bayan Emily.”

“Gidip yardım getirebilir misin lütfen? Travis sırtından vuruldu.”

“Eh gidici o zaman,” diye fısıldadı Jack.

“Hayır,” diyerek inkâr dolu bir çığlık attı Emily.

“Bana bağırmanıza gerek yok.”

Emily onun sesindeki inatçı tınının farkındaydı ve öfkelenmeye başladığını da hissediyordu. Tanrım buna vakti yoktu. Jack ne kadar büyük bir tehlikede olduklarının farkında değil miydi?

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Ah Jack çok korkuyorum. Bizi izlediğin için sana teşekkür ederim.”

“Bunu onun için yapmadım. Sizin için yaptım. Size vuruldum Bayan Emily ve buraya niyetimi açıklamak için geldim.”

“Jack, şu an hiç zamanı değil,” dedi Emily. “Lütfen git ve bize yardım getir.”

“Karşılığını öderseniz. Beş dolarımı geri istiyorum, hatta üzerine bir beş dolar daha istiyorum, böylece kendime size kur yapabilmek için güzel giysiler alabileceğim.

Sizinle evlenmek istediğimi falan düşünmeyin. Başka bir isteğim var.”

Genç kız gözlerini yumdu. Konuşarak vakit kaybetmek istemiyordu ancak Jack’i de zorlayamayacağını bilecek kadar tanıyordu. Tek Göz istediğini almadan yardım getirmeye asla gitmeyecekti.

“Ne istediğimi öğrenmek istemiyor musunuz?”

“Evet, Jack. Bana ne istediğini söyle.” Sesi garip çıkıyordu ama buna engel olması mümkün değildi.

“Benimle Pritchard Otel’inin yemek salonunda yemek yemenizi istiyorum. Koluma gireceksiniz ve oraya birlikte gideceğiz. Ben tamam demeden yerinizden kalkıp gitmek de yok. Anlaştık mı?”

“Evet, anlaştık.”

“Gidiyorum o zaman.”

“Acele et Jack ve dikkatli ol.”

Travis inledi. Emily gözlerini saldırının gelebileceği noktadan ayırıp ona bakamıyordu, bu yüzden onun gözlemini açıp açmadığını da bilmiyordu.

“Her şey yoluna girecek Travis,” diye fısıldadı.

Clifford kayaların bir ucundan diğerine atladı. Emily o diğer tarafa ulaşmadan önce tetiği çekemedi. Travis’in silahını dengede tutabilmek için iki elini de kullanması gerekiyordu. Kollarını ileri doğru uzatmıştı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ama elini silahtan çekip onları silmiyordu. Odaklanması, daha da önemlisi dua etmesi gerekiyordu.

Travis gözlerini açıp ona baktı. Elindeki silahı gördü, boğuk hıçkırıklarını duydu, onu kollarının arasına alıp rahatlatmak istedi ama kıpırdayamadı. Bir terslik olduğunun farkındaydı, fakat ne olduğunu çözemiyordu. Bir şey onu

bulunduğu yere mıhlamıştı ve bu her neyse sırtı alev alev yanıyordu.

Etrafına odaklanmaya çalıştı. Emily tam önünde sırtını göğsüne dayamış oturuyordu. Onun hemen ilerisinde toprağın üzerinde uzun iki çizgi görünüyordu. Bunun ne olduğunu anlaması biraz zamanını aldı, o dar aralıktan ağır biri içeri sürüklenmiş olmalıydı.

Emily onu içeri sürüklemişti. Tanrım her şey yavaş yavaş açıklığa kavuşuyordu. Vurulmuştu ve Emily onu korumak için önünde oturuyordu. O'Toole kardeşler hâlâ orada olmalıydılar ve o genç kızı ikisiyle birden savaşmak üzere yalnız bırakmıştı.

Lanet olsun, Emily'nin buradan gitmesi gerekiyordu.

Travis onun adını fısıldarken uyanık kalabilmeyi diliyordu. "Emily ne yapıyorsun? Buradan gitmek zorundasın."

Genç kız cevap verirken ona dönmedi. "Her şey yolunda aşkım," diye fısıldadı. "Şimdi uyuyabilirsin. Ben seni korurum."

Peki ya onu kim koruyacaktı? Hayır, hayır bu çok yanlıştı. Travis onu koruyabilirdi, bunu biliyor ve uyumak istemiyordu; silahını eline alıp o serserileri onu ağılattıkları için öldürmek istiyordu. Yeniden siyah bulutlar üzerine doğru gelmeye başladı ve bir kez daha onların içine çekildi.

Emily orada umut ederek ve dua ederek ne kadar süre boyunca oturduğunu bilmiyordu. Durumları gittikçe umutsuz bir hal alıyordu. Hava hızla kararmaya başlamıştı, gece olmadan yardımın gelebileceğinden emin değildi. Tanrı'ya bu ümitsiz durumdan sıyrılmaları için yalvardı, ne olacağını bilmiyordu ama kendini en kötüsüne hazırlamıştı. Sevdigi adamı korurken ölecekti.

9. BÖLÜM

Yakın mesafeden gelen silah sesleri Travis'i uyandırdı. Gözlerini açacak gücü bulması zaman aldı, bunu başardığında ise mavi gökyüzüne baktığını düşündü.

Sonra gökyüzü hareket etmeye başladı. Ne olduğunu anlayamıyordu. Gözlerini yeniden kapatıp etrafındaki mırıltılara odaklanmaya çalıştı ve yeniden dikkat kesildiğinde üzerine eğilen bir adam gördü. Mavi gözlü, iri bir adam... Cole muydu? Hayır, kardeşi değildi. Bir başkasıydı.

Yabancı onu taşıyordu. Travis'in başı adamın göğsüne düştü ama gözleri açık kaldı. Şaşkınlıkla adamın deri yeleşine tutturulmuş olan altın objeye baktı. Bunun bir cep saati olduğunu düşündü.

Emily'nin fısıltısını duydu. Genç kız hava kararmadan Perkins'lerin evine varma şanslarının olup olmadığını sorarken adama "Bay Ryan" diye hitap ettiği anda her şey yerli yerine oturdu. Travis'in bakışları altın objeden mavi gözlere kaydı, ardından yeniden saate odaklandı.

Hayır, o bir cep saati değil bir pusulaydı.

Onu taşıyan adam Cole'un pusulasını takıyordu. Travis

sinirlendi. Kısık sesle homurdanarak kardeşinin hediyesini adamın üzerinden söküp almak istedi ama lanet olsun ki zayıf düşmüştü, elini bile kaldıramadı.

Bu çaba tüm gücünü tüketti. Birinin elini başının üzerine koyup onu yeniden suyun altına ittiğini hissetti.

Ve uykuya daldı.

Uyandığında ise Millie Perkins'i elinde bir usturayla üzerine eğilmiş halde buldu. İçgüdüsel bir hareketle usturaya vurup onu odanın ortasına doğru fırlattı. Ustura konsolun üstüne kondu, oradan sekti ve yere düştü.

Bu Millie'nin korkmasına neden oldu. Kadın geriye doğru sıçrayıp bir çığlık attı. "Tanrım, çok hızlısın. Sonunda bize dönmeye karar verdin demek."

"Ne zamandır uyuyorum?"

"Neredeyse dört gün oldu. Gücünü kazanman için uyuman gerekiyordu, en azından doktorun bize söylediği buydu. Haklı olmalı çünkü bakışlarındaki o pus artık yok. Seni tıraş edecektim," diye ekledi. "Bunu muhakkak yapmalısın, bir aya benzemeye başladın."

Travis sakallı çenesini sıvazladı. "Ben hallederim," dedi. Esnedi, omuz kaslarını gevşetti ve bir acı hissetti. "Vurulmuştum."

"Evet, başına gelen kesinlikle buydu," dedi Millie. "Seni sırtından vurdular, kurşun delip geçmiş, doktor enfeksiyon kapmamış olduğunu söyledi, zaten ateşin de hiç çıkmadı. Şanslı olduğun kesin. Sana bakan bir meleğin vardı."

Travis gülümsedi. "Öyle olmalı," dedi. Bakışları yavaşça odada dolaştı. Oda tanıdıktı ve birkaç dakika içerisinde bunun sebebini anladı. Emily'nin uyuduğu yatakta yatıyordu.

Bu düşünce başka bir düşünceyi getirdi. "O nerede?"

Millie ona cevap vermekte tereddüt etti. “Sanırım bana Emily’yi soruyorsun. Bu son dört gündür anımsadığın bir şey var mı? Hayır, sanırım hiçbir şey hatırlamıyorsun,” diye devam etti sözlerine Travis cevap veremeden. “Emily gece gündüz senin için üzülerken ve dua ederek başında oturdu. Dün itibariyle gerçekten huzurlu bir uyku çekmeye başladın, Doktor Stanley sana bakmaya geldiğinde onu en kötü kısmı atlatmış olduğuna ve iyileşeceğine dair ikna etti.”

“Nerede o?” diye sordu Travis yeniden. Millie’nin sinirle önlüğünü çektiirmesinden ve bakışlarını kaçırmasından bir terslik olduğunu anlamıştı. Vereceği cevap hiç hoşuna gitmeyecekti.

Millie cevap vermeden önce bir adım geriledi. “Gitti.”

Travis üzerindeki örtüleri hızla fırlatıp bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Millie ellerini gözlerine götürüp arkasına döndü, neredeyse dengesini kaybediyordu. Genç adam o an üzerinde hiçbir şey olmadığını fark etti, alçak sesle bir küfür savurduktan sonra örtüleri üstüne çekti. Yatağın başucuna yaslanıp mırıldandı. “Lanet olsun, çok güçsüzüm.”

“Öyle olmalısın. Biraz kan kaybettin ama Doktor Stanley çok olmadığını söyledi. Bu kadar uzun uyumanın sebebi atından düştüğünde başına aldığın darbeymiş.”

“Atımdan mı düşmüşüm?” Bu düşünce dehşete kapılmasına sebep oldu. Bunu öğrenirse Cole’un dilinden hiç kurtulamazdı. Kardeşi bunu unutmamasına asla izin vermezdi.

“Millie bu tarafa dönebilirsin.”

Millie evde kalmış kız kuruları gibi kızarmıştı ve hâlâ önlüğüyle uğraşmaya devam ediyordu.

“Emily’nin söylediğine göre atından düşmüşsün. Sana bakan melek oydu Travis. Seni uzun bir yol boyunca güvenli bir yere kadar sürüklemiş. Umarım bana kızmazsın ama bu kadın seni hiçbir kadının sevmeyeceği kadar çok seviyor ve onun peşine düşmezsen ahmağın tekisin.”

Travis başını iki yana salladı. “O’Toole ile evlenmeye hazırlanıyordu, hatırladın mı? Ve bunun sebebi ne biliyor musun? Çünkü evinin ortasında lanet olası büyük bir merdiven olan zengin bir adamla evlenme merakındaydı.”

Bunu düşündükçe daha da deliriyordu. Ne tür bir kadının veda bile etmeden gitmeye kalkıştı? Düşüncesiz olan bir kadın, işte o tam olarak buydu.

Millie’nin başını garip bir şekilde sallayarak kendisine baktığını gördü. “O’Toole ile evlenmeyecekti. Bana bunu sen onu tepeye götürmeden önce söyledi.”

“Hayır, onu ve barakasını gördüğü an fikrini değiştirdi.”

Millie homurdandı. “Bence boş yere sinirlenip duruyorsun. Yerinde olsam o yataktan kalkar çok geç olmadan onun peşine düşerdim.”

“Tabii, ona biraz akıl verebilmek için bunu yapmam gerek. Bu şekilde kaçması gerçekten büyük düşüncesizlik. Gecenin karanlığında mı yola çıktı?”

“Hayır, elbette öyle yapmadı. Aydınlıkta yola çıktı. Gerçek şu ki Boston’a dönüyor. Ben de John’a er geç bir adamın onu kapacağından bahsediyordum. Ah, gerçi Emily asla evlenmeme kararı vermişti ama zaman içerisinde anlayışlı bir erkek onu ikna etmeyi başaracaktır. Tabii onun başka bir adamın çocuklarını doğurmasına bir itirazın yok değil mi?”

Travis bu soruyu cevaplamadı. “Neden onu tepeye çıkarmadan önce fikrini değiştirdiğini bana söylemedi?”

“Çünkü o zaman senin onu oraya götürmeyeceğini biliyordu, sebebi bu. Doğru olanı yapmaya kararlıydı ve o kemirgene onunla evlenmeyeceğini karşısına geçip söylemek istedi.”

“Kemirgen mi?”

“Emily ona öyle diyordu, ben ne yapayım? Tabii karşılaşmadan önce onun bir kemirgen olduğunu bilmiyordu. Onun dürüst bir adam olduğunu ve bir açıklama hak ettiğini düşünüyordu.”

“Tam olarak anlayamadım, o serseriye bir açıklama borçlu olduğunu düşünüyordu ama benim uyanmamı bile bekleyemedi, öyle mi?”

“O aptal gururunun tüm bu yaşananlara neden olduğunu itiraf etti ve burada büyük bir ders aldığını söyledi. Bana neden gittiğini açıklamadı. Yolcu arabasının sadece Pazar günleri Pritchard’a uğradığını biliyordu ama yine de bir an önce gitmek istedi. Bence peşinden gidip sorularını ona sormalısın. Sana cevapları ben veremem.”

“Ben öncelikle Golden Crest’e gidip o iğrenç kardeşleri vuracağım.”

“O”Toole’lar öldü. Gerçekten çok kibar bir beyefendi onları senin adına vurdu. Bence çok adil bir savaştı çünkü onlar Emily ile seni öldürmeye çalışıyorlardı. Ve kanun da adamın yanında zaten,” diye kıkırdayarak ekledi. “Bundan hiç kuşku yok.”

Travis onun niye bu kadar eğlendiğini anlayamadı. “Sana nırım ona teşekkür etmeliyim. Hâlâ burada mı?”

Millie başını iki yana salladı. “Seni yatağa yatırdıktan

sonra hemen gitti, fakat dün Pritchard'a giderken uğradı. Emily de onunla gidip gidemeyeceğini sordu."

"Onun bir yabancıyla gitmesine izin mi verdiniz?"

"Bize pek yabancı gibi gelmedi Travis. John onunla uzun bir süre konuştu. Aslında Emily'yi bizzat götürcekti ama burada kalıp bana bakması gerektiğine karar verdi. Tepelerde saklanan bir çete var. John onlardan sana bahsetmişti, hatırladın mı? Soygunlar yaparak insanları öldürüyorlar. Genç bir anne ile kızını da öldürmüşler."

Travis gözlerini yumdu. "Adam Daniel Ryan'dı değil mi?"

"Evet."

Travis o an her şeyi hatırladı... O soğuk, delici mavi gözler... Ve parlayan altın pusula...

"Kardeşimin pusulasını takıyordu."

"Evet, öyleydi," dedi Millie. "Emily alıp onu incelemek istedi ama adam kabul etmedi. Altın kutuyu kavramasına izin verdi, hatta nasıl açılacağını gösterip Emily'nin ona bakmasını sağladı. Sonra da onu sahibi olan hanımefendiye geri vermesi gerektiğini söyledi ve Emily anladı. Travis bana öyle bakıp durma. Bu kanun adamı senin ve Emily'nin hayatını kurtardı. Emily karanlıkta size saldırarak olan O'Toole kardeşlerle tek başına başa çıkamazdı. Onu ele geçirirlerdi, sonra da neler olurdu kim bilir. Ryan oraya tam vaktinde yetişti."

Genç kızın bu gibi tehlikeli bir durum altında kalmış olması Travis'i deli gibi korkuttu. Bir o kadar da öfkelenirdi. Emily ne yapmayı planladığını söylemiş olsaydı onu oraya asla götürmezdi ve kendini de böylesine korkunç bir durumda bulmazdı.

"O kadın Tanrı'nın ona verdiği aklı kullanmıyor."

“O zaman ona akıl vermek sana düşüyor.”

Travis kadının bu lafını anlamazdan geldi. “Lanet olsun Ryan’ı vuramayacağım.”

Millie onun bu yorumuna cevap vermeden önce kapıyı açmıştı. “Elbette onu öldüremezsin. Emily’nin ona ateş ettiğini bilmek içini rahatlatır mı? Onu O’Toole’lardan biri sanmış. Ryan bana çok şaşırdığını söyledi.”

“Ben hiç şaşırmadım. Bu kadın her tanıştığı erkeğe ateş ediyor,” diye abarttı Travis.

Millie derin bir nefes aldı. “İnatçı bir adamsın Travis Clayborne. Pritchard’a gidiyor musun, gitmiyor musun?”

Travis birileri tarafından güdülmekten hiç hoşlanmıyordu. “Çıplağım ve ayağa kalkıyorum, kapıyı kapat Millie.”

Kadın ciyaklayarak koridora kaçtı. Travis kapıyı onun arkasından kapattı.

Yıkayıp giyindikten sonra kendini hâlâ kötü hissediyordu. Tıraş olurken yüzünü kesti çünkü dikkatini yaptığı işe vermiyordu. Emily’yi düşünmekle meşguldü.

Mutfağa inerken kararını vermişti. Pritchard’a gidecek, böylece o nankör kadına neler hissettiğini söyleyebilecekti. Ondan düzgün veda sözcükleri de duyacaktı.

Şu an tek isteği buydu.

10. BÖLÜM

Kasabada dedikodu konusu olmuşlardı. İnsanlar akşamüstü toplanmaya başlamışlardı ve bir saat içerisinde Pritchard Oteli kapasitesini doldurmuştu. Kalabalığın bir kısmı sokakta kalmış, bir kısmı da karşı kaldırıma geçmişti.

Trafik durmuş, dükkânlar erkenden kapanmış ve bütün işler bırakılmıştı. Bu görülmeye değer bir şeydi ve kimse kaçırmak istemiyordu.

Lobideki saat çalmaya başladı ve Cumartesi akşamı saat altıda Tek Göz Jack Hanrahan görünebileceği en sık haliyle süzülerek otele girdi.

Paralar hızla el değiştirmeye başladı. Kasabadakilerin bir kısmı Jack'in ortaya çıkmayacağına dair iddiaya girmişti, diğerleri ise geleceğinden emindi. Otelin sahibi Olsen kumardan hoşlanmazdı, fakat kendisi ve elemanları adına kısa sürede küçük bir servet yapıvermişti; yemek odasına girişi paralı yapmak dahiyane bir fikirdi. Süslü yer kartları da hazırlamıştı, yemeklerini yerken Jack Hanrahan ile Emily Finnegan'a yakın oturmak isteyenler daha yüklü

bir bedel ödemek zorunda kalmışlardı. Otel sahibi aynı zamanda Bayan Finnegan sözünü tutmaktan vazgeçerse - kafası çalışıyorsa vazgeçerdi - diye tezgâha üzerinde iade yapılmaz yazılı olan bir levha koymuştu, bunun söz konusu olmadığını herkes anlamalıydı.

Olsen dostlarını kazıkladığı için suçluluk hissetmiyordu ve bunun çok önemli bir nedeni vardı: Tarihe yepyeni bir gün yazılmıştı çünkü Jack sonunda banyo yapmıştı.

İnsanlar bunun için de bahse girmişlerdi, Jack Hanrahan saat beşte hamama adımını attığında sokaktan homurtular ve çığlıklar yükselmişti.

Dağ adamı şu an pırıl pırıl görünüyordu ve son derece şıktı, kalabalığın soluğu kesilmişti, bu verdikleri her bir kuruşa değerdi. Jack beyaz kolalı gömleği, açık mavi lekesiz boyun bağı ve siyah fitilli kumaştan dikilmiş ütülü pantolonu ile tam olması gerektiği gibiydi. Ayakkabıları yeni ve parlaktı, saçları taranmıştı, kibar bir beyefendinin sıcak günlerde yapacağı gibi siyah ceketini koluna asılıydı.

Jack asil bir tavırla ceketini giyip yeni göz bandını düzeltirken kalabalık coşkuyla tezahürat yapmaya başladı, fakat ters bir bakışı bu saçmalığın hızla sona ermesine yetti.

Tek Göz asil ama tüm kasabaya yetecek kadar öfkeli görünüyordu. Olsen tezgâhın arkasında, iade yapılmaz levhasının yanında asabi bir tavırla bekliyordu. Jack kalabalığın arasında ilerledi, çok geçmeden otel sahibinin yanına varacaktı ama kendisine çok yaklaşanlara bakmak için durdu. İnsanlar bir anda birbirlerine yapışarak ona yer açtılar, değil kıpırdamak nefes bile almıyorlardı. Kızıl Deniz gibi mucizevi bir şekilde ikiye bölünmüşlerdi. Kimse ona değmeye cüret edemezdi çünkü bu onu delirtebilirdi ve bundan sonra olacakları sadece Tanrı bilirdi.

Olsen baştan ayağa titriyordu. Jack Bayan Finnegan'ın fikrini değiştirdiğini öğrendiği sırada - tabii değiştirdiyse - orada bulunmak istemiyordu. Bahanesini sunup yanına hizmetlilerden birini alıp yukarı çıkacak, sonra da aşağı dönmeyecekti. Hizmetliyi kötü haberi vermek üzere yönlendirip kendine saklanacak bir yer bulacaktı.

Tek isteği canını kurtarmaktı, elemanlardan birine işaret ederken Jack'e kekeleyerek gidip Bayan Finnegan'ı getireceğini söyledi ve tezgâhın arkasından çıktı.

İşe yeni almış olduğu çocuk merdivenin dibinde onunla buluştu ve tam yukarı çıkmak üzerelerken Bayan Finnegan verandada göründü.

Bu güzel bayana ağızları açık bakmaktan vazgeçebildikleri anda paralar yine el değiştirecekti. Kalabalık inanılmazdı, gürültünün kulakları sağır edici bir düzeyde olması gerekirdi ama çıt çıkmıyordu. Herkes şaşkınlıkla, hayranlıkla ve rahatlamış bir şekilde yukarıda duran güzel hanımefendiye bakıyordu.

Bayan Finnegan çarpıcıydı. Resmi bir baloya gider gibi giyinmişti; üzerinde altın rengi parlayan uzun bir elbise vardı, yakası erkeklerin aklını çecek kadınları kızdırmayacak bir açıklıktaydı, korsajı ise bedeninin güzelliğini ortaya çıkaracak kadar sıkıydı. Eteğinin altın renkli katları ayakkabılarının üzerine dökülüyor, kumaş mumların ışığında daha da parılıyordu.

Travis onu tezgâhın arkasındaki oyuktan izledi. Bir terslik olmayacağından emin olmak için oradaydı, gerekmediği sürece ortaya çıkmayacaktı. Bu gece Jack Hanrahan'a aitti ama yarın onun günüydü.

Jack merdivene doğru ilerleyip elini genç kıza uzatınca şaşkınlıkla başını salladı. Bu hareket tam bir centilmenin

hareketiydi ve Emily'yi mutlu ettiği ortadaydı, gözleri irileşerek parlamaya başlamıştı.

Travis nefes almakta zorlandığını hissetti. Emily ona yaklaştıkça kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı, nabızı gök gürültüsü gibi kulaklarında uğulduyordu. Her yanını bir sıcaklık kapladı, kendini bu kadar garip hissetmesinin sebebi kesinlikle bu olmalıydı. Gömleğinin yakasını açtı ama bunun bir yardımı olmadı.

Emily merdivenlerden inerken tam bir prensese benziyordu. Başını havaya dikmişti ve sadece kavalyesiyle ilgileniyordu. Jack'in yanına vardığında elini kolunun üzerine koydu ve onunla birlikte yemek odasına doğru ilerlemeye başladı. Kalabalık onlara yol açabilmek için duvarlara tırmanıyordu.

Bundan sonrası Pritchard'ın çalışkan vatandaşları için daha da keyifli geçti. Bu gece gerçekten mucizelerle doluydu: Jack yemeğini çatal bıçakla yemiş, yemeğin ardından garsonların dans edilecek yer açmalarını sabırla beklemişti.

Pistteki tek çift onlardı. Jack Emily'yi kollarının arasına aldığında bir kez daha herkesi şoke etti. Çift Billie Bob ve Joe Boy's Band eşliğinde pistte süzölmeye başladı. Jack dans etmeyi bildiğini herkese kanıtladı, hatta orada bulunan pek çok erkekten çok daha zarıftı. İkili gerçekten çok çekici görünüyordu, kalabalık ise onların hayatlarının en özel anlarını yaşadığını düşünüyordu.

Gece saat birde, Joe Boy'un kolu keman çalmaktan yorulduğunda sona erdi. Jack Emily'ye lobiye kadar eşlik etti. Parmak uçlarını tuttu, eğildi ve elini öptü. Kulağına onu kahkahalara boğan bir şey fısıldadı. Jack bile sıırttı, hatta

genç kız yanağına bir öpücük kondurduktan sonra kesinlikle gülüyordu.

Emily merdiveni çıkana kadar bekledi, sonra arkasını dönüp mutlu bir şekilde lobiden dışarı doğru yürümeye başladı. Sokağa ulaştığı anda göz bandını çıkarıp yere attı, ceketi bağlama kazığının üzerine düştü, boyun bağı da yalağın içindeki yerini aldı.

Herkesin tanıdığı ve korktuğu Jack Hanrahan geri dönmüştü.

Emily dışarıda çekilen iskemle ya da bir sandığın sesini duyduğunda yatağına yeni yatmış, örtüleri üzerine çekmekle meşguldü. Hemen yerinden doğruldu ve koşup kapıyı kilitlemiş olduğundan emin oldu.

Bunu yaptıktan sonra kapıyı zaten kilitlemiş olduğunu hatırladı. Birkaç dakika boyunca kapıya yaslanarak durdu. Neyse ki ses tekrarlanmadı ve o her kim ya da her neyse gitmiş olduğuna karar verdi.

Yatağına dönüp onun için çok daha önemli olan konuyu düşünmeye başladı. Deli gibi ağlamak istiyordu ve ağlaması sona erdiğinde Travis'i aklından çıkarıp atmış olmayı...

Başaramadı; ağlamanın hiç faydası olmadı.

Eve gitme vakti gelmişti.

11. BÖLÜM

Emily uyuyakalmıştı. Acele etmezse yolcu arabasını kaçıracaktı. Kahvaltı edecek vakti bile yoktu, aslında bu iyiydi çünkü bir şey yiyecek halde değildi. Hızla giyindi, eşyalarını bavullarına tıktı ve merdivenlerden koşarak inerken görevlilere çantalarını durağa taşımalarını rica etti.

Bavulları ondan birkaç dakika önce ulaşması gereken yere vardı. Sokağın boş olması büyük bir şanstı, onu oyalayacak kimseyle karşılaşmadı. Zaten bugün insanlarla sohbet edebileceğini hiç sanmıyordu.

Eve dönecek ruh halinde de değildi ancak bunu yapmaya çalışıyordu. Ailesini yeniden gördüğünde mutlu olmayı deneyecekti. Başaramayacağını biliyordu ama olsun. Boston'a dönmek tek seçeneği değildi, yine de en güvenliydii çünkü burada kalırsa Travis'in kollarına atılarak daha da büyük hasarlar alacağından emindi. Ve ailesi bundan hiç hoşlanmazdı.

Yolcu arabası köşeyi dönüp önünde durduğunda Emily'nin sabrı tükenmek üzereydi. Toz her yanını kaplarken hızla bavullarının arkasına çekildi.

Sürücü uzun boylu zayıf bir adamdı ve oldukça ciddi-ydi. Oturduğu yerden aşağı atladı, boynundaki mavi parlak bandanasını düzeltti ve şapkasının ucuna vurarak onu selamladı.

“Geç kalıyorum hanımefendi. Ben su testimi doldururken arabaya binseniz iyi olur. Kurallarımı size döndüğümde söylerim.”

Durağa girmeden önce arabaya binebilmesi için ona kapıyı açtı. Birkaç dakika sonra geri gelerek bavulları arabanın üzerine atmaya başladı.

Çalışırken bir yandan da seri bir şekilde konuşuyordu. “Silah sesi duyduğunuz anda yere eğileceksiniz. Oturma yerlerinin altına sığmaya çalışın. Canınız ne kadar istesese pencereden bakmaya kalkışmayın. Bu kuralın ne kadar önemli olduğunu size anlatmam mümkün değil ama lütfen unutmamaya çalışın. Bir sorun çıkacağını sanmıyorum, fakat her zaman hazırlıklı olmalıyım. Durmamıza ihtiyaç duyarsanız pencereden uzanıp bana seslenin. Yine de silah sesi duyarsanız sakın dışarı sarkmayın. Durma ihtiyacı hissedeceğinizi de sanmam çünkü bu bizim diğer kasabaya varmamızı geciktirir.”

“Sizi durdurmayacağım,” diye söz verdi Emily.

Adam arabaya tırmanıp bavulları bağladı, sonra da aşağı atlayıp yeniden kapıyı açtı.

“Biletinizi hazırladınız mı?”

“Evet.” Emily biletini adama verdikten sonra oturduğu deri koltuğa yaslandı.

Adam ona şöyle bir baktı. “Bir sorun mu var hanımefendi? Gözlerinizde yaşlar var, kendinizi sağlıklı hissetmediğiniz sürece elbette beni ilgilendirmez ama bunu öğrenmek zorundayım.”

“Hayır bayım, hasta değilim. Sadece havadaki toz gözlerimin sulanmasına sebep oldu.”

“Bana bayım demenize gerek yok. Adım Kelley. Yine de kötü olduğunuzu hissederseniz başınızı camdan çıkarıp bana bağırın. Tabii silah sesi duymuyorsanız. Duyarsanız sakın dışarı bakmayın. Bu kuralın ne kadar önemli olduğunu anlatabiliyor muyum hanımefendi?”

Genç kız ona adını söyleme ya da pencereden başını uzatmayacağına dair garanti verme fırsatını bulamadan önce sürücü kapıyı kapatıp yerine geçti.

Araba hafifçe sallanarak yola çıktı. Kısa zamanda hızlandılar ve sokağın merkezinde bulunan markete vardıklarında atlar dörtnala koşmaya başlamışlardı.

Emily ellerini kucığında kenetledi ve gözlerini kapadı. Ayrılma kararı vermişti, geri dönüş yoktu ve bir daha Travis’i göremeyeceğini artık kabul etmeliydi. Tanrı isterse günün birinde belki huzuru bulurdu.

Bir silah sesi duyuldu. Kelley çığlık attı ve o dizginlere asılınca Emily arabanın içinde savruldu. Atlar durdu.

Yere düşünce eteği kafasına geçen Emily hızla yerine geçip üzerini düzeltti. Otelden dışarı çıkanları gördü, kendine engel olamayarak bakmaya devam etti ve insanların hiç de telaşlı olmadıklarını fark etti.

Nc olduğunu bilemiyordu. Anlayabilen için camdan dışarı baktı ve maalesef Kelley onu gördü.

“Biraz önce size bunu yapmamanızı söyledim,” diye bağırdı.

“Bay Kelley ne oluyor?”

“Olan şeyi Travis Clayborne olarak adlandırabiliriz hanımefendi.” Genç kız bu sözlerle tepki verme fırsatı bulamadan Travis Clayborne’un kükremesini duydu.

“Emily Finnegan o arabadan dışarı çık. Sana birkaç şey söyleyeceğim.”

Genç kız bu komut üzerine o kadar irkildi ki arkasına yaslanırken kafasını çarptı. Birkaç saniye boyunca orada öylece kaldı, sonra yeniden camdan dışarı sarktı.

Ve işte o anda Travis’in sokakta ona doğru yürüdüğünü gördü.

O an kalpten gidebilirdi. Travis muhteşem görünüyordu... Tatlı, tapılası... Ve öfkeli.

Her zamanki kibriyle yürüyordu. Bu adam yine o şımarık tavrını takınmıştı ki Emily onun ölüme ne kadar yaklaşmış olduğunu düşündüğünde - doktorun tüm itirazlarına rağmen aklından geçen buydu - şu an karşısında bir mucizenin durduğunu söyleyebilirdi.

Derin bir nefes aldı. Korktuğu şey başına gelmişti: Artık ona veda etmek zorundaydı. Ne olursa olsun ağlamamalıydı, bunu ne kadar çabuk yaparsa buradan o kadar çabuk ayrılabilirdi.

İşi yokuşa sürmemeliydi. Evet, yapması gereken buydu. Elini sıkmalı, ona veda etmeli ve yoluna devam etmeliydi.

Kapıyı açtığı anda aklına başka bir şey geldi. İç sesi konuşmaya başlamıştı: *Şimdi ona bakacaksın ve gözlerindeki parıltıyı göreceksin.* Kapıyı yeniden kapattı. Onun neden burada olduğunu biliyordu. Hasta yatağından kalkmış ve Perkins’lerin evinden Pritchard’a kadar yine onun çılgın olduğunu söylemeye gelmişti. Böyle bir aptallık yapacak kadar kibirliydi. “Bay Kelley onu gönderin.”

“Özür dilerim hanımefendi ama kimse Clayborne kardeşlerden birine ne yapacağını söyleyemez. Çıkıp ne istediğini öğrenseniz daha iyi olur.”

Travis yeniden ona bağırdı. “Hemen Emily!”

Genç kız arabadan inip kapıyı arkasından kapattı ve ona doğru yürümeye başladı. “Sakın bensiz gitmeye kalkışmanın Bay Kelley.”

“Bu Clayborne’a bağlı hanımefendi.”

Emily başını iki yana sallayarak onunla aynı fikirde olmadığını belirtti. Travis’e doğru yürürken homurdanmaya devam ediyordu. “Eğer bu adam beni ağlatmaya kalkışırsa, yemin ederim silahını alıp onu vuracağım. Bak bakalım yapar mıyım yapmaz mıyım.”

Kelley onu duydu. “Travis silahını almanıza izin verirse şaşarım bayan.”

Genç kız onu duymazdan geldi. Travis’e yaklaşık yirmi adım kala durdu ve ona eliyle olduğu yerde durmasını işaret etti.

Travis bunu umursamadı.

“Bunu gerçekten yapacaktın değil mi Emily?”

“Neyi?”

“Veda etmeden gidecektin.”

“Travis lütfen kısık sesle konuş. Kalabalığı üstümüze çekiyorsun.”

Emily soldaki kaldırıma bakıp orada toplanmaya başlayan kadın ve adamlara doğru elini salladı. “Oradakiler, işinize bakın lütfen. Hadi devam edin.”

Kimse ricasını yerine getirmeyince kaşlarını çattıktan sonra Travis’e döndü.

“Hayır, veda edecektim.”

“Öyle mi? Kasabadan çıkarken camdan mı bağıracaktın?”

“Hayır, bağırmayacaktım. Sana mektup yazacaktım.”

Travis kaşlarını daha da çattı. Bunu duymaktan hiç hoşlanmamıştı. “Yazacak mıydın?”

Emily olduğu yerde durdu. Bir an Travis'in üzerinden yürüyüp geçeceğini düşündü ama genç adam neyse ki ona birkaç adım kala durdu. Emily önce gerilemeyi düşündü ama hemen vazgeçti. Onu bilerek sindirmeye çalışıyordu ve bugün bu garipliklerle uğraşacak halde değildi.

Kalbi kırıldı ve Tanrı aşkına o daha yeni vurulmuştu.

"Şunu anlamama yardım et," diyerek tersledi onu Travis. "O'Toole denen adama fikrini değiştirdiğini yüz yüze söylemek için o lanet olası tepeye tırmandın ama bana aynı şeyi borçlu olduğunu bile düşünmedin."

"Bunu sana Millie mi söyledi?"

"Evet, o söyledi. Yüreğindeki değişikliği bana daha önce söylemiş olsaydın..."

"Beni oraya götürmezdin."

"Evet, götürmezdim. Ve vurulmazdım da. Sen de öylesine tehlikeli bir durumda kalmazdın. Bu arada Bayan Finnegan bir daha hiçbir erkekle birlikte dışarı adımını atmayacaksın, Jack Hanrahan'la bile. Bunu anladın mı?"

"Cinayetler hep bu yüzden işleniyor Bay Clayborne."

"O piç kuruları seni ellerine geçirseydi neler olurdu biliyor musun sen?"

"Evet," diye bağırdı Emily. "Ne olacağını tam olarak biliyorum, senin neredeyse ölmek üzere olduğunu da biliyorum. Kendimi bu yüzden asla affetmeyeceğim. Tek özrüm doğruyu yapmaya çalışıyor olmamdı. O'Toole'ların birer kemirgen olduğunu bilseydim emin ol oraya gitmeye kalkışmazdım. Ah, boş versene. Bana yeniden deli olduğumu söyle. Bunu yapmak istediğini biliyorum."

"Tamam. Delinin tekisin. Yemin ederim ki sende mantıktan eser yok."

“Hasta yatağından kalkıp bunca yolu birine deli olduğunu söylemek için gelen ben değilim.”

“Bu yüzden gelmedim.”

“O zaman neden geldin?”

Genç kız onun açıklama yapmakta zorlandığını hissetti. Bu arada etraflarını saran kalabalığın da farkındaydı. Bir anda ortaya çıkmışlardı ve telaşla oraya gelmeye çalışanlar da vardı.

Dehşete kapıldı. “Yapılacak işleriniz yok mu? Bu özel bir konuşma. İşinize gidin.”

Kimse yerinden kıpırdamadı. Emily göz ucuyla duraktaki direğe yaslanmış olan adamı gördü. Elinde bir tomar para tutuyordu ve yanından geçen herkes bir süre durup ona para veriyordu.

“Evet, Travis neden peşimden geldin?”

“Sana biraz akıl vermem gerektiğini düşündüm...” diye söze başladı.

Genç kız hızla araya girdi. “Yerinde olsam bunu yapmazdım. Bunu karşılayamazsın. Şimdi bir sakıncası yoksa arabaya binip yoluma gitmek istiyorum. Arabacının uyması gereken bir programı var. Bay Kelley nereye gidiyorsunuz?” diye bağırdı adamın duraktaki direğe doğru koştuğunu görünce.

“Küçük bir bahis oynayacağım bayan.”

“Lanet olsun Emily dikkatini bana ver.”

Emily birdenbire kendini çok kötü hissetti, içinden çığlık atmak geliyordu. “Neden bunu yapayım? Hepsi senin suçun. Sana âşık olmamı sağladın ve şimdi o kadar üzgünüm ki uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum, düşünemiyorum.”

Arkasındaki kadın içini çekerek, “Onu seviyor,” diyene kadar Emily neyi itiraf ettiğini fark etmemişti.

Travis inanılmaz bir şekilde tatmin olmuş görünüyordu. Genç kız elini kaldırarak onu engellemeye çalıştı. “Bu hastalıktan kolayca kurtulacağım. Hem seni sevmem hiçbir şeyi değiştirmiyor, bundan aptalca sonuçlar çıkarma. Boston’a dönüyorum.”

“Hayır, dönmüyorsun.”

“Evet, dönüyorum ve söyleyeceğin hiçbir şey fikrimi değiştiremez.”

“Söyle ona kızının,” diye bağırdı bir kadın. “Hiçbir erkeğin seni itip kakmasına izin verme.”

“Onu seviyorsa kalması gerekir,” diye bağırdı başka biri.

Kalabalığı oluşturan erkekler bu sözleri onaylayarak homurdandılar. Emily kalabalıktan utanıyordu. Kalmasının gerektiğini söyleyen kadına dönerek fısıldadı: “Anlamıyorsunuz, kalırsam ailemin şerefini üç kuruşluk edip bir ahlaksıza dönüşeceğim.”

Kadın başını sertçe kaldırıp gözlerini iyice açtı. “Yani sen şey yapacağımı mı...”

Emily onu onayladı. “Kesinlikle onu diyorum.”

“O zaman evine dönmelisin,” diyerek kekeledi kadın.

Travis sıkıntıyla parmaklarını saçlarının arasından geçirirdi. Emily’yi kaybetme düşüncesi onu dehşete düşürüyordu.

Tanrım, o çok inatçı biriydi.

“Beni seviyorsun ve gidiyorsun. Doğru mu anladım?”

“Evet,” diye cevap verdi Emily. “Seni seviyorum ve gidiyorum. Bu bana son derece mantıklı geliyor.”

“Elbette öyle geliyor olmalı,” diye terslendi.

Emily onunla tartışmayacaktı. Arkasını döndü, elini sallayarak kalabalığın yoldan çekilmesini istedi ve arabaya doğru yürümeye başladı. Koşar adımlarla ilerliyordu. Travis yanında belirdi.

Kalabalık onların peşinden ilerliyordu.

“Hayatımın geri kalanında bir daha aceleyle hiçbir şey yapmayacağıma dair yemin ettim ve burada kalmaya karar vermek sadece acelecilik olmayacak, aynı zamanda günah da işleyeceğim. Eve dönüyorum.”

Travis her geçen saniye daha da öfkeleniyordu. Panik içindeydi ve bundan hiç hoşlanmıyordu. Gitmesine izin veremezdi. Emily onun için ne kadar önemli olduğunu anlayamıyor muydu? Onsuz hayatın hiçbir anlamı yoktu.

Onsuz yaşamak istemiyordu.

Bir anda gerçekle yüzleşti ve duraksadı. “Lanet olsun,” diye mırıldandı. “Onu seviyorum.”

Emily tatlı, iyi, sevilesi biriydi ve Travis’in tek isteği onu hayatının sonuna kadar yanında tutmaktı. Ama onu önce arabanın dışında tutması gerekiyordu.

Ona yetişti ve genç kızın acele etmekle ilgili bir şeyler söylemeye devam ettiğini duyunca sabırla sözlerini tamamlamasını bekledi.

Emily sonunda susarak ona baktı. “Sen de aynı fikirde değil misin?” diye sordu, bu arada genç adamın yüzünde beliren gülümsemenin sebebini merak etti.

“Kesinlikle öyle.”

“Gidiyor,” diye bağırdı kalabalığın arasından biri.

“Kalırsa mahvolacak,” diye bağırdı başka bir kadın.

“Amin,” dedi bir başkası.

Arabaya vardılar. Travis araca binmesi için ona kapıyı açtı.

Emily elini uzattı. “Elveda Travis.”

“Elini sıkırmamı mı bekliyorsun?”

“Bu yapılacak en kibar hareket olur. Neden gülümsüyorsun?”

“Mutlu bir erkeğim de ondan.”

Ondaki bu ani değişiklik Emily’yi çok kırdı. Elini geri çekti. “Sana yazarım.”

“Bu hoş olur.”

“Sen de yazacak mısın?”

“Elbette.”

Söylenecek başka söz kalmamıştı. Genç kız arabaya binmek üzere arkasını döndüğü sırada, “Sadece son bir şey var,” dedi Travis.

“Nedir?”

“Bana veda öpücüğü ver.”

12. BÖLÜM

Emily deli bir adamla evlenmişti. Çok mutluydu ve gülümsemesine engel olamıyordu. Hatta banyo yaparken birkaç kez kahkahalara boğulmuştu, içi mutluluk ve keyifle doluydu ve bunu saklamayı başaramıyordu.

Kocasının yanına gelmesini bekliyordu. Perkins'lerin evindeki yatak odasının penceresinin önünde durmuş, saçlarını fırçalarken geceyi seyrediyordu. Ay bu gece çok güzeldi, gökyüzünde yüzlerce yıldız vardı. Cırcır böcekleri hep bir ağızdan şarkı söylüyordu. Çam kokusu her yanı sarmıştı ve çevredeki her şey büyülüydü.

Travis'in ona törenden önce verdiği uzun saplı pembe gül hemen yanındaki masanın üzerindeki vazonun içinde duruyordu. Onu alıp kalbine bastırdı.

Kapı açılınca o tarafa döndü. Travis içeri girip kapıyı kilitleti ve dönüp ona baktı. Nefesi kesildi, elde etmeyi başardığı kadının güzelliği karşısında mest olmuştu.

Emily'nin üzerinde boynundan ayaklarına dek inen beyaz bir gecelik vardı.

“İyi geceler Bayan Clayborne.”

Emily gülünce Travis her yanını bir sıcaklığın kapladığını hissetti. Sırtını kapıya yaslayarak gülümsedi.

“Heyecanlanma.”

“Neden heyecanlandığımı düşündün?”

“Çünkü biraz önce fırçanı pencereden attın.”

Genç kız bir kahkaha daha attı. “Senin için mükemmel olmasını istedim.”

“Zaten öyle.”

Bu ona söyleyebileceği en güzel şeydi. Ah, bu adamı çok seviyordu.

Travis gömleğini çıkarıp iskemlenin üzerine attı, ardından ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardıktan sonra onun yanına gitti.

“Heyecanlı değilsin, öyle mi sevgilim?”

“Biraz,” diye itiraf etti Emily. “Ne olacağını bilsem de nasıl olacağını bilmiyorum.”

“Yani bu konuyu çalışmadığını mı söylüyorsun?” dedi Travis alaycı bir ses tonuyla.

“Hayır ama senin çalışmış olduğunu düşünüyorum.”

Travis gülü elinden alıp hoş kokulu goncayı yavaşça onun yanağında gezdirdi. Bakışlarını ondan hiç ayırmadı ve birkaç saniye içinde genç kızın yaşadığı endişenin yok olduğunu gördü.

“Seni seviyorum Emily... Sadece seni...” dedi boğuk bir sesle.

Onu kollarının arasına almak için sabırsızlanıyordu, gülü vazoya koydu ve genç kızı kucaklayıp yatağa götürdü. Emily yolda terliklerini ayaklarından fırlattı.

“Ne yapmayı planladığımı ayrıntılarıyla anlatmamı ister misin?”

Genç kız ses tonundan onun dalga geçtiğini anlamıştı.

“Hayır, teşekkür ederim ama teklif etmen hoştu. Yine de göstermeni tercih ederim.”

Travis onu yavaşça yatağın ortasına bıraktı, sonra ağırlığını kollarına verip onun üzerine uzandı.

Orada öylece durup genç kızın gözlerinin içinde gördüğü sevginin tadını çıkardı. “Sizi baştan aşağı incelemeye kararlıyım Bayan Clayborne. Tanrım bunu söylemek çok hoşuma gidiyor, umarım incelememi bitirdiğimde bana müteşekkir olursun.”

Ona o kadar güzel bakıyordu ki. Travis’in ona arzu ve sevgi oldu bir ifadeyle bakması Emily’nin içini büyük bir beklentiyle doldurdu, sesinin düzgün çıkabileceğine güvenseydi ona kendisini rahatlatmaya çalışmamasını söyleyecekti. Onun karısı olmaya çoktan hazırdı. Tanrı yardımcısı olsun ama çok istekliydi.

Travis burnunu boynuna sürtmeye başladığı anda bütün omurgasının ürperdiğini hissetti. Kollarını omuzlarına dolayıp sırtını okşamaya başladı.

Travis bu gece akışı onun belirlemesinde kararlıydı ve birkaç dakika sonra ödülünü aldı. Emily saçlarını çekiştirerek oynamayı bırakıp onu doğru düzgün öpmesini istedi. Ve bu öpücük bir ihtiras patlamasına dönüştü. Pantolonunu ve onun geceliğini çıkardığında Travis nefes almakta zorlanıyordu, Emily ise soluk soluğaydı.

Bedeninin yaptığı hareketlere nasıl cevap vereceğini Travis ondan çok daha iyi biliyordu. Genç kızın içindeki ateşi körükleyen elleri çok güçlü ve bir o kadar nazikti.

Ve birleştikleri anda içi öylesine hazla doldu ki Emily çığlığını bastıramadı. Bu adama hissettiği sevgi içinden taşıyordu. Travis her şeyi onun için mükemmel bir hale getirmişti.

Travis onun gerginliğinin arttığını hissettiği anda kendi doyumunu yaşadı, titriyordu çünkü böyle bir ihtişamı daha önce hiç tatmamıştı.

İkisinin de toparlanması uzun bir zaman aldı. Birbirlerine dolanmış bir halde bir süre öylece yattılar. Travis çok mutlu ve tatminle doluydu, cennetteydi sanki.

Emily de o kadar mutluydu ki aynı anda hem kahkaha atmak hem ağlamak istiyordu. Travis'in yüzünde beliren tatminkâr ifade ona komik geliyordu. Sonra kendisinin de muhtemelen aynı şekilde görüldüğünü fark etti.

Travis sırtüstü dönerken onu kollarının arasına aldı. Emily ona sokularak kolunu göğsüne sardı.

"Şimdi beni bu kadar uzun süre beklettiğin için pişman mısın?"

Emily kocasının göğsünü okşarken onu düzeltti. "Sadece iki hafta. Beni öperken arabanın gideceğini biliyordun, öyle değil mi?"

"Elbette. Cidden gitmene izin vereceğimi düşündün mü?"

"Bunu yapmadığın için cidden çok mutluyum."

Travis kahkaha attı. Çok mutluydu ve onu yeniden öpmesi gerekiyordu. Sonra başını yastığa yasladı ve yüksek sesle esnedi.

"Sana dokunabilmeyi beklerken cehennemde yandığımı hissettirmiş."

Abartıyordu elbette, en azından Emily abarttığını düşünüyordu, bu son iki haftayı hiçbir şeye değişmezdi. Travis bu zaman zarfında ona yeryüzündeki en romantik erkek olduğunu kanıtlamıştı. Ona deliler gibi kur yapmış ve buna intikam adını vermişti. Emily ona karşı hiç şansı olmadığını biliyordu - onu zaten bu konuda uyarmıştı

- yine de kendisini ömrünün sonuna kadar istediğinden emin olması için Travis'e mümkün olduğunca zaman tanımaya çalışmıştı.

Onun kendisine âşık olduğu için sadece iyi taraflarını görüyor olmasından da endişe etmişti. Travis sonunda bir gece önce yemek yerlerken bu konuyu açıklığa kavuşturmuş ve ona tüm *kusurlarının* bir listesini çıkarmıştı. Bunları söylemesi oldukça uzun bir vakit almıştı, Emily birkaçını biliyordu ama bu arada hiç bilmediklerini de öğrenmek zorunda kalmıştı. Ve gecenin sonunda hâlâ inatla inatçı olmadığını savunuyordu.

“Ne düşünüyorum biliyor musun Travis? O veda öpücüğü bu gecenin yaşanmasına sebep oldu.”

Travis onu yeniden sırtüstü çevirdi. “Bunu daha önce de biliyordum ve sen de biliyordun. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

“Emily?”

“Evet?”

“Bana bir veda öpücüğü daha verir misin?”

New York Times çok satanlar yazarı Garwood'un milyonların beğenisini kazanan serisi hızla devam ediyor... Montana, Blue Belle'de yaşayan Clayborne kardeşlerden üçünün hikâyesi tek bir kitapta okurlarla buluşuyor...

PEMBE BİR GÜL

Clayborne'ların en genci olan Travis başına buyruk biridir. Tabii sevgili Rose Anne'sine asla hayır diyememesini hesaba katmazsak. İşte Emily Finnegan'a Golden Crest'e kadar eşlik etme nedeni de budur. Ancak bu yolculuk her ikisinin de kaderini hayal dahi etmedikleri bir şekilde etkileyecektir.

"Tek kelimeyle cezbedici..."

The Philadelphia Inquirer

"Olağanüstü diyaloglar... Muhteşem karakterler."

Rocky Mountain News

BEYAZ BİR GÜL

Yardıma ihtiyaç duyan birine asla sırt çevirmeyen Douglas'ın bu özelliğini Blue Belle'deki herkes bilmektedir. Zalimliği hoş görmeyen yapısı onu savunmasızların kurtarıcısı haline getirmiştir. Ancak inatçı güzel Isabel Grant ile karşılaşması belki de ilk kez iradesini sınamasına yol açacaktır.

"Büyüleyici... Kesinlikle okunmaya değer."

Romantic Times

"Eğlenceli ve dokunaklı."

BookPage

KIRMIZI BİR GÜL

Kitaplara düşkünlüğüyle tanınan ve uzak diyarlara olan merakını okuyarak dindiren kaçak köle Adam hayatından son derece hoşnuttur. Tabii bekâr olmaktan da. İşte bu yüzden Rose Anne çekici Genevieve Perry'yi Montana'ya davet eder. Acaba Adam kalbini bir kadına açarak kitaplara ulaşamayacağı gerçek özgürlüğün tadına varabilecek midir?

"Kalbinizi ısıtacak etkileyici bir hikâye."

Romantic Times

"Tam bir Garwood klasiği."

Rendezvous

ISBN 978-9944-82-519-1

9 789944 825191

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: yenisayfa.com.tr

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi